ON KAPAK-1 .qxp_Layout 1 28.09.2016 15:56 Page 1

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 35 / Hejmar 417 / Îlon 2016

Dönem devrimi zafere taşıma dönemidir

Devrimcilik, ortaya çıkacak fırsat ve imkanları değerlendirmeye her an hazır olma işidir. Politik sanatın ve devrimci sanatın da esası burada saklıdır. Sen her an oluşabilecek imkan ve fırsatları değerlendirmeye hazırsan; 24 saat Önderlikle yaşam çizgisine bağlıysan, her anı mükemmel değerlendirecek fırsat ve imkanı rahatlıkla bulursun. Böyle bir tarz ile hareket edersek, dönemin üzerimize yüklediği görevi her alanda başarı ile gerçekleştirebiliriz. Dolayısıyla devrim hamlesini mutlaka başarırız.

Doğru ideoloji ve doğru siyaset mücadele eden örgüt gerçeği ile yaşam bulur-I

Cemil Bayık

Önder Apo örgüt mücadelesinin çoğunluğunun da örgüt içindeki yanlışlıklara karşı mücadele olduğunu ifade etmiştir. Örgüt içindeki yanlışlıkları gidermeden, eksiklikleri gidermeden düşmana karşı mücadele geliştirmek mümkün değildir. Bu yönüyle Önder Apo örgüt mücadelesi, sınıf mücadelecisi, cins mücadelecisi olduğunu defalarca söylemiştir. Bu sosyolojik, toplumsal, bilimsel bir gerçekliktir. Bundan kaçınılamaz. Bu açıdan örgüt içinde ideolojik ve örgütsel mücadele, sınıfsal ve cins mücadelesi olmadan doğru örgüt, kadro anlayışı, militan duruşu, sorumluluk düzeyi, ciddiyet geliştirilemez. Kadronun ve örgütün, yöneticinin inisiyatifli olma, öncülük yapma sorumluluğu gelişemez. Kendine, öz gücüne güvenen, iradeli bir kadro, bir yönetim, bir örgüt duruşu ortaya çıkarılamaz. Bu açıdan sistemden gelen her türlü eğilimlere karşı mücadele edilmesi gerekmektedir.

> 4-8

Özsavunma ve toplumsal inşa

> 12-13

Özgürce yaşamak isteyen her toplum özsavunmasını geliştirmelidir

Rotînda Engîn

> 10-11

Minbiç zaferinin kadın yüzü

Dilzar Dîlok

> 20

Hakikat Rejimi politik alanla düşünce gücünü birleştirmektir

Ali Haydar Kaytan

Toplumsal gerçeklik üzerinde durmak önemlidir. Tanımını yapmadığınız bir şeyin bilimini yapamıyorsunuz. Ama bizim tanımlarımızın önü hep açıktır. Tanımı yapılan bir şey bilinebiliyor. Bir şeye baktığınız zaman o şeyi tanımlayabilir duruma geliyorsunuz ya da olasılıklardan birini seçtiğinizde onu tanımlamış oluyorsunuz. Günümüzde kapitalizmin krizinden çıkışta bir sürü seçenek olabilir. Sizin esas aldığınız seçenek demokratik modernite, demokratik uygarlık seçeneğidir. Bu noktada bu seçeneği tanımlıyorsunuz.

Biz bir inşa göreviyle karşı karşıyayız. Bir düşüncenin bedenleşmesi tarzında toplumsal inşa gerçeğiyle yüz yüzeyiz. Kadro olarak bunları yapıyoruz. Hakikat rejiminden kast ettiğimiz esas itibariyle budur. Politik alanla, düşünce gücünü birleştirme, hakikat rejimi olarak tanımlanabilir.

> 21-25

Em dixwazin bi rêka têkoşîna demokratik îradeya gelan xurt bikin

Helmet Başûr

Niha jî dewleta Tirk di dema herî lewaz û qels de derbaz dibe. Tevgara Kurd li Bakur û Rojavayê Kurdistanê bingeha siyaseta înkara dewleta Tirk hilweşandiye û êdî dewleta Tirk neçare ku siyaseta xwe di derbarê Kurdan de bide guhertin, an jî weke Împaratoriya Osmanî ya di sedsala 20. de rû be rûyê têk çûyînê ye. Ji bo ku xwe ji vê rewşê rizgar bike, dixwaze fayde ji Barzanî û PDK'ê bigire. Dewleta Tirk siyaseta Kurdê baş û Kurdê xirab dide bikaranîn. Ev yek jî ji bo ku bertekên Kurdan li hemberî xwe kêm bike. Di heman demê de di cîhanê de wisa nayê bi navkirin kirin ku bi temamî li dijî Kurdan e. Ji ber ku îro di cîhanê de tevgera Kurd û doza Kurdistanê bûye dozekî rewa û çalak. Ji bona vê em nizanin bi rastî Barzanî beriya ku serdanî Tirkiya bike, agahiya wî ji planên dagirkirina Cerablusê hebû, an na?

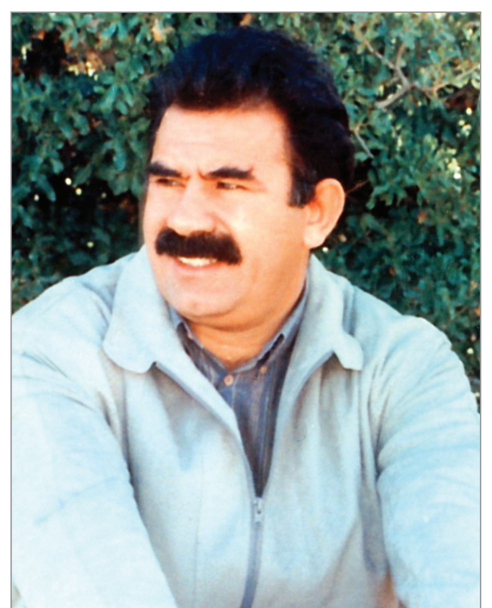
> 9

12 Eylül Darbesi'nin 14. yılı ve PKK savaşımı

Rêber Apo'nun 1994 12 Eylül Darbesi değerlendirmesi

12 Eylül için "bir darbe işte" deyip aşıldığını düşünmek oldukça dar bir yaklaşım olur. 12 Eylül, TC ile bağlantılıdır. Hatta Osmanlı ve giderek emperyalizm ve onun işbirlikçileri var işin içinde. Bunların hepsinin bir eğilimi olarak tarihin belli bir döneminde karşımıza çıkar. TC'nin kendisi de bir 12 Eylül'dür, yani askeri bir rejimdir, faşisttir. TC rejiminde baştan beri siyasi güç yoktur, askeri güce dayanır. Osmanlısı da öyle... Emperyalizm de siyasal bir demokrasiye fazla imkan vermez. Darbede onun da desteği var. Toplum faşist rejime son derece karıştırılmış; onun da suçu vardır.

Bu rejimi sadece siyasi bir değerlendirmeye tabi tutacak kadar uzağında olmadığımız gibi onunla savaşıyoruz. En üsten en alta kadar her düzeyde, duygulardan düşüncelere kadar, askeri cepheden kültürel cepheye kadar her konuda büyük bir savaşım yürütülüyor.

> 14-19

Dönem büyük devrimci hamle yapma ve devrimi zafere taşıma dönemidir

Şimdi bizim görevimiz, ulaşılan mücadele düzeyini, devrimin zaferine bağlayarak bu mücadeleyi geliştirmektir. Bunun gerektirdiği kadar askerlik, gerektirdiği kadar siyaset, gerektirdiği kadar serhildan, diplomasi, demokratik ulus inşası yapmak gerekiyor. Bu çerçevede dönem büyük devrimci hamle yapma ve devrimi zafere taşıma dönemidir.

12 Eylül 1980 faşist askeri darbesinin yıldönümüne birçok darbenin iç içe geçmiş biçimiyle girildi. Türkiye'de darbeciliği siyasetin temel yöntemi haline getiren 12 Eylül darbesi oldu. Kuşkusuz önceki 12 Mart ve 27 Mayıs darbeleri de vardı, fakat 12 Eylül gibi siyasetin darbe mekaniğine bağlandığı bir sonucu önceki darbeler ortaya çıkarmamıştı. Kenan Evren cuntası kendini 9 yıl boyunca Türkiye'nin her şeyi kıldı. Düşünceleri doğru, sözleri talimat, yaptıkları kanuni görüldü. Buna göre kendi anlayış ve ölçülerine göre bir siyasi-askeri durum oluşturdular; toplumu o cenderenin içine koydular. O cendereye girmeyenleri ezdiler, katlettiler, tutukladılar, idam ettiler. Sonunda ortaya çıkardıklarını yeni bir hukuki sistem diye anayasal-yasal yapıya kavuşturmaya çalıştılar. Hala Türkiye'de hakim olan yasal düzenlemeler bunlardır.

14 yıllık Tayyip Erdoğan yönetimi de bu anayasa ve yasalarla bu toplumu yönetiyor. Dolayısıyla hep 12 Eylül faşizmini restore etmeye çalıştı. Toplumu aldatmak için demokratik söylemlerde bulundu ama pratikte 12 Eylül faşizmini AKP faşizmine dönüştürdü. Devlet Bahçeli dahil, CHP ve AKP tümü 15 Temmuz askeri darbe girişimi ardından artık 93 yıllık cumhuriyet sisteminin çöktüğünü ilan ettiler. Bu, bir yanıyla 12 Eylül askeri darbesinin çıkardığı sisteminin de tümüyle çöküşü anlamına geldi.

12 Eylül bir NATO darbesiydi. Pentagon ve Brüksel "bizim çocuklar Türkiye'de iş yapmışlar" diyerek darbeyi onayladı. O dönemin koşullarına göre Türkiye'yi NATO'nun kapitalist modernite sisteminin ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırmayı hedefliyordu. Toplumsal muhalefet; işçiler, kadınlar, emekçiler ve özellikle de Kürt halkının gelişen özgürlük mücadelesinin bu çıkarları tehdit etmesi karşısında devrimci-demokratik muhalefeti ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni ezmek üzere bu darbeyi gerçekleştirdiler.

Darbe, Kürdistan'da ortaya çıkan özgürlükçü gelişmeleri ve toplum muhalefetini ezmek ve devleti faşist-askeri temellerde yeniden yapılandırma hareketiydi. Bu, Türkiye cephesinde tümüyle başarılı oldu. Darbenin Kürdistan'da kalıcı olmasını 15 Ağustos gerilla atılımı temelinde Kürt halkının direnişi engelledi. Dolayısıyla bu darbenin bir ayağı topal oldu. 12 Eylül faşizmine karşı en büyük direnişi Önder Apo öncülüğündeki PKK yürüttü, Kürt gerillası yürüttü; Mazlumlar, Hayriler, Kemaller yürüttü. Zindan kahramanlığı, gerilla kahramanlığı, kadın ve gençlik kahramanlığı bu mücadeleyi yürüttü ve darbeyi Kürdistan'da yenilgiye uğrattı.

Bu mücadele bugün de en keskin düzeyde ve zirvede seyrediyor. Gelişmeleri bu mücadele daha ileri düzeyde belirliyor. 36 yıl önce de darbenin en temel gerekçesi buydu. Bu bir mübalağa değildir. Kenan Evren, "Helikopterle Hilvan üzerinden Batman'a gittik. Hilvan üzerinde havadan gördüklerimin sonucunda darbe yapmaya karar verdik" dedi. Kürdistan'daki gelişmelerin darbenin birinci gerekçesi olduğu, 12 Eylül askeri darbesinin birinci planda Kürt Özgürlük Hareketi'ni ve Kürt halkını ezmek için saldırdığı tartışma götürmez bir gerçektir. Kenan Evren 9 yıl boyunca orduyu ve yasaları arkasına alarak bir askeri diktatör olarak ülkeyi yönetti.

Şimdi onun sivil versiyonu Tayyip Erdoğan kişiliğinde yaşatılmaktadır. Bu sistemde artık demokrasinin kırıntısı bile kalmamıştır. Siyaset darbelerle ve diktatörlerle yürütülmektedir. Darbe, sistemin siyaset tarzı haline getirilmiştir.

Buna Önder Apo "darbe mekaniği" tanımını getirmiştir. Sayısız darbeyle Kürdistan'da yürütülen soykırım savaşına göre Türkiye siyasetini şekillendirmeye ve bunu da bugüne kadar getirmeye çalıştılar. Eskisi gibi darbe yapmak isteyenler 15 Temmuz'da gördüğümüz gibi yapamadılar. Bu da sistem içerisinde değişen dengeleri gösterdi. Artık o tür darbelerle sistemin kendini yürütemediği açığa çıktı. Darbe girişimi karşısında AKP hemen OHAL ilan etti ve karşı darbeyle karşılık verdi.

'Süreç sistemin çöküş sürecidir'

Bugün darbelerle yürütülen siyaset altında hiç kimsenin güvenliği ve gelecek öngörüsü yoktur. 'Cumhuriyet'in en çok itibar kaybedilen, toplum tarafından en çok nefret edilen, toplumsal çelişki ve çatışmaların en çok arttığı bir dönemi yaşanmaktadır. Buna sistemin çöküş süreci de denilebilir. Derin ve köklü çöküş yaşayan bir düşman gerçeğiyle, ulus devlet ile inkar ve imha sistemi gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Kürdistan'ın dört parçasında, Ortadoğu halkları içerisinde ve tüm dünyada tüm ezilenlerin, emekçilerin PKK'den büyük beklentileri vardır. DAİŞ faşizmine karşı yürütülen mücadele kapsamında 3. Önderliksel doğuşun evrensel karakterine de uygun olarak, hareketimiz insanlığa kendini taşırmış, tanıtmış bulunmaktadır. Ulaştığı her yerde büyük bir heyecanı ve coşkuyu yarattığı ortadadır. Herkese moral ve güç vermekte, mücadeleye sevk etmektedir. Bu, çok büyük beklenti oluşturmaktadır. PKK'den, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nden haberdar olan herkes, Önder Apo gerçeğini tanıyan herkes daha büyük öncülük beklentisi içine girmektedir. Kürdistan'da devrimin daha da büyütülmesi, zafere taşınması beklentisi vardır. Kürdistan devriminin demokratik Ortadoğu devrimine dönüştürülerek özgür insanlığa, demokratik devrim hamlesi yaptırtacak, özgürlük hamlesi yaptırtacak bir sonucun ortaya çıkartılması beklenmektedir. İşte bu beklentilere cevap olmak, Önderlik ve şehitlerin emirlerinin gereklerini eksiksiz başarıyla yerine getirmek durumundayız.

Böyle bir mücadeleyi yürütmek için içinde bulunduğumuz koşullar hala büyük imkan ve fırsatlar sunmaktadır. Dünyada devrimin zirvesi olarak tanınan Rus Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesi Lenin'e göre bir günlüktür. Lenin, "dün erkendi, yarın geç olabilir" demektedir. Yani "bir günü yerinde değerlendirebilirseniz tarihte rol oynayabilirsiniz, yoksa kaybedersiniz" demektedir. Bizimki ne bir gün, ne bir hafta, ne bir ay, ne bir mevsim, ne de bir yıl olmuştur. Yıllara yayılmıştır. Böyle imkan ve fırsat diğerleriyle kıyaslandığında kolay ele geçmeyecek bir fırsattır. Yürütülen mücadeleyle bu devrim koşullarının daha da olgunlaşması ve yoğunlaşması söz konusu olmuştur. Bunu büyük 15 Ağustos Atılımımızın 33. yılına girerken zirve düzeyinde bir mücadele olarak ortaya koyduk. 33'üncü 15 Ağustos yılına devrimci atılım ruhuyla, iradesiyle ve pratiğiyle girdik. Minbiç hamlesinin kazandığı zafer sadece Rojava Kürtleri ya da Suriye halkları üzerinde değil, Kürdistan'ın tüm parçaları üzerinde, özellikle de Bakur'daki özgürlük mücadelesi üzerinde çok büyük bir moral etki yaptı. Yine gerillanın ve özsavunmanın tüm faşist, soykırımcı saldırılara karşı kırda, ovada, şehirde 2016 yılı bahar ve yaz boyunca yürüttüğü kahramanca direniş bizi böyle bir noktaya getirdi. Öyle ki, Kürdistan'daki Devrimci Halk Savaşı yeni bir atılım yılına girerken gerçekten pratikte atılım yaşayan, zirveye ulaşan bir durumu yaşadı.

Amed'ten Wan'a, Elazîz'den Cizîr'e devrimci intikam eylemlerini içeren büyük eylemler düşmanı kahreden, 15 Temmuz askeri darbe girişimiyle de çöküşü herkes tarafından görülür hale gelen 93 yıllık ulus devlet faşizmini Kürdistan'da tümüyle çökerten bir düzey kazandı. Şimdi düşman bu büyük hamlenin kendi çöküşünü daha da derinleştirerek tam bir ölüme, yok oluşa götürmesini engellemek için bir karşı saldırı yürütmeye çalışmaktadır. TC'nin yeni başbakanı Binali Yıldırım, boyundan büyük sözler etmektedir. Şimdi "taarruza geçtik" demektedir. Tayyip Erdoğan yönetimi ve AKP hükümeti şöyle bir taktik izlemektedir: En iyi savunma saldırıdır! İkincisi, "durmak yok, durduğun an takla atarsın." Önderlik bunu gerilla için "hareketli denge" olarak kavramlaştırmıştı. Durmadan, savaş içerisinde denge yaratmak! AKP bu taktiği Önderlikten alarak bize karşı kullanmaktadır. Durduğunda takla atacağını bilerek sürekli saldırı geliştirmektedir. Hiç durmadan saldırı, herkese saldırıyla çöküşünü önlemeye çalışmaktadır. Taarruz dediği de budur. Tümüyle yıkılmamak ve ömrünü uzatabilmek için geliştirdiği karşı devrimci saldırıdır. Bu saldırı devrimci gelişmeye karşı saldırıdır.

Bu karşı devrimci saldırıyı birçok alanda işgal hareketi olarak planladılar ve yürütmekteler. Bu saldırının bir ucu Cerablus üzerinden Rojava ve Suriye'nin işgaliyken, diğer ucu Zagros hattının işgal hareketidir. Böylelikle Kürdistan'ın Kuzey ve Güney parçaları arasında, Rojava sınırına yapıldığı gibi, bir set çekerek Kuzey Kürdistan'ı bir hapishaneye çevirmek istemekteler. Son olarak belediyeleri ele geçirmek üzere de bir saldırı başlattılar. Kayyum atanması adı altında halkın seçimle işbaşına getirdiği belediye görevlilerini işten atarak, belediye eşbaşkanlarını tutuklayarak, Kürdistan'daki demokratik yerel yönetimin en aktif unsuru olma özelliği taşıyan belediyeleri işgal etmeye çalışmaktalar. İmralı'da Önder Apo üzerinde uygulanan ağır psikolojik baskıyı, terörü ve tecridi, karşı-taarruz denen saldırıyla da Rojava'da, Zagros'ta ve belediyelere yönelik bir işgal saldırısına dönüştürmüş bulunuyorlar. Bu saldırıları Türk başbakanı "ya istiklal ya ölüm!" sözleriyle tanımladı. Böyle bir karşı devrimci saldırıyla Kürt varlığını soykırımdan geçirerek Türk ulus-devlet faşizminin istiklalini sağlamayı öngörmekteler. Savaş ortamında bulunan bazı generaller ise "ölüm-kalım savaşındayız" diyerek durumu tarif ediyorlar. Özellikle de Zap-Zagros'da söz konusu askeri saldırıları yürüten komutanlar bu tanımı getirmiştir.

Mevcut içinde bulunulan süreç bizden daha fazla Türk ulus-devlet faşizmi için bir ölüm-kalım sürecidir. Eğer Türkiye'nin bütün imkanları seferber ederek karşı tarafı çökertmezse kendisi çökecek. Ayakta kalması ki, Binali Yıldırım buna "istiklal" dedi, karşıdakini yok etmelerine bağlıdır. Tam bir faşist soykırım saldırısı, devlet terörüyle katliam uygulamaları yürütmeleri de bununla bağlantılıdır. Bir yandan askeri olarak böyle bir katliam ve soykırım saldırısı yürütürken diğer yandan buna dayalı olarak bölgesel ve küresel güçlere ikinci bir Lozan oluşturma dayatmasında bulunmaktalar. Bu askeri saldırıların diğer bir ucu da böyle bir dayatmadır. Başta ABD ve Rusya olmak üzere Avrupa'ya, yine başta İran olmak üzere Ortadoğu güçlerine yeni bir Lozan oluşturma dayatmasında bulunuyor. Herkesi baskı altına alarak, tehdit ederek, tavizler vererek Kürdü yok sayan, inkar eden ve imha etmek isteyen yeni bir siyasi sisteme razı etmeye çalışmaktalar. Askeri saldırının, işgal hareketlerinin amacı da budur. Bu kadar taviz veren bir diplomasi geliştirmesinin hedefi de budur.

Tayyip Erdoğan yönetimi ve AKP bu temelde 93 yıllık çökmüş bulunan ulus devlet sistemini AKP devleti biçiminde yeniden yapılandırmaya çalışmaktadır. 12 Eylül faşist askeri düzeninin planlayıp da 15 Ağustos Atılımı nedeniyle gerçekleştiremediği bu yeniden yapılanma, bir AKP faşizmi biçiminde yeniden restore edilmek istenmektedir. AKP'nin yeniliği ya da değişikliği yoktur. İstenen, CHP ve MHP faşizmine, faşist cuntacı Kenan Evren'e göre şekillenmiş devlet yapısını Tayyip Erdoğan faşizmine göre yeniden restore etmektir. Rakı içen ordudan el kaldırıp dua eden orduya geçiş olmuştur. Aradaki tek değişiklik budur. Devlet ve sistem 93 yıllık ordu sistemiydi. Ordunun da esası buydu. MHP ve CHP ordusu, eski ulusalcı faşist sistemin temel gücü rakı içme üzerine kurulmuştu. Şimdi Tayyip Erdoğan'ın faşist diktatörlüğü dua etmek üzerine kuruluyor. Bu değişikliği herkesin yeterli görmesini istemekte ve dayatmaktadır. Bu konuda benzer özellikler taşıyan İran'ın desteği vardır.

Ulus devlet statükoculuğunu ayakta tutan Türkiye ve İran'dır

1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Ortadoğu'daki ulus devlet statükoculuğu ancak bu biçimde ayakta tutulabiliyor. Bunu ayakta tutan iki güç İran ve Türkiye'dir. Dolayısıyla da hem Kürdistan özgürlük devriminin bu faşist statükoculuğu parçalamaya dönük devrimci mücadelesini ezmek için birlikte hareket ediyorlar, hem de küresel kapitalizmin ulus devlet statükoculuğunu aşmayı, kapitalizmin azami kar yasası temelinde Ortadoğu'yu daha kapsamlı sömürecek bir yeniden yapılanmaya uğratma çabalarını engellemeye dönük bir çalışmayı bu biçimde sürdürmekteler. Kendilerine bağlı birçok faşist terör çeteleri de örgütlemiş durumdalar. Bunu her iki taraf da yapmaktadır. Zaman zaman çatışıp zaman zaman da birleşmekteler. Esas olarak ise bölgedeki çökmüş ulus-devlet sta-

tükoculuğunu ayakta tutmaya çalışıyorlar. Çünkü bu statükoculuğun ekseninde ve özünde Kürt düşmanlığı vardır.

Mevcut ulus devlet faşizmi Kürt düşmanlığı üzerine oluşmuş bölgesel bir sistemdir. Hatta küresel bir sistemdir. Sistemin bu karakterini korumak istemekteler. Burada açılacak en küçük bir gediğin Kürdü yok sayan ve yok etmek isteyen sistemi yerle bir edeceğini, dolayısıyla da kendilerinin sonunu getireceğini değerlendiriyorlar. Binali Yıldırım'ın Kürt özgürlüğünde kendi ölümünü görmesi buradan kaynaklanmaktadır. Çünkü kendi varlığını ve egemenliğini Kürt soykırımı üzerine oluşturmuştur. Mevcut haliyle de mücadele bu eksende sürmektedir.

Özgürlük mücadelemiz zaferin eşiğine gelmiş durumdadır

Bu çerçevede 3. Dünya Savaşı'nın gelip odaklandığı ülke Türkiye'dir. Türkiye ulus devlet sisteminin de odaklandığı nokta Kürdistan özgürlük devrimidir. Dolayısıyla Bakurê Kurdistan'daki özgürlük devrimi sadece bir parça devrimi ya da sadece bir Kürdistan devrimi değildir. Yine sadece demokratik Türkiye devrimi de değildir. Çeyrek asırdır 3. Dünya Savaşı'ndan Ortadoğu'yu çıkartacak demokratik Ortadoğu devriminin öncüsü olma özelliği taşımaktadır. Bunun için bu kadar yaratıcı olmayı, derin düşünmeyi, esneklik ve katılığı yerinde-zamanında doğru kullanmayı, doğru ve başaran öncülük yapmayı gerektirmektedir. Bakurê Kurdistan'da mücadelenin neden bu kadar çetin olduğu ve niye böyle uzadığı düşünülebilir ve sorulabilir. Hepimizin aklına bu tür düşünceler de gelmektedir. Buna vereceğimiz açık yanıt şudur: Kuzey Kürdistan'daki mücadele sadece bir parça mücadelesi değil, sadece Kürdistan ya da demokratik Türkiye mücadelesi de değildir. Demokratik Ortadoğu devrimini gerçekleştirme, onun önünü açma, öncülüğünü yapma mücadelesidir. Bu da zorlu bir mücadeleyi, büyük sorumluluk, direnç ve beceri isteyen, daha çok cesaret, fedakarlık ve kahramanlık gerektiren bir mücadeleyi ifade etmektedir.

Özgürlük mücadelemiz zaferin eşiğine gelmiş durumdadır. Şimdi yanıtlamamız gereken temel soru şudur: bu zafer hamlesini yaptıracak mıyız, yaptıramayacak mıyız? CHP ve MHP desteğiyle AKP öncülüğünde restore edilmek istenen faşizm, bu devrimi ezip bastırmak için çaba harcamaktadır. AKP'nin bunun dışında yaşama imkanı yoktur. İran, Suudi ve Katar gibi bölgenin diğer güçleri, Türkiye'nin içine girmiş olduğu bu sıkışmışlıktan faydalanmak istemektedir. Deyim yerindeyse ineği sağmaya çalışmaktalar. Burada ABD, Rusya ve Avrupa gibi güçlerin gerçeğini doğru anlamak gerekir. Var olan çelişki ve çatışmalar Ortadoğu halklarına zarar vermektedir. Biz bu zararların önlenmesini ve halkların bundan kurtulmasını istiyoruz. Ama kesinlikle herkesin bizim gibi olduğu sanılmamalıdır. Mesela küresel güçler bizim gibi değillerdir. Tersine böylesi bir çelişkili ve çatışmalı durumdan gayet memnunlar. Hatta çelişki ve çatışmanın daha fazla olmasını istemekteler. Çünkü Ortadoğu'daki güçler ne kadar karşıt hale gelir, çelişir ve çatışırlarsa onlara daha fazla politika yapma, ekonomik, siyasi ve askeri kar elde etme imkanı oluşmaktadır. O nedenle daha çok bölüp parçalamaya, daha fazla çeliştirip çatıştırmaya çalışmaktalar.

Söz konusu bu küresel güçlerin çelişkileri giderme, çatışmaları durdurma gibi bir sorunları yoktur. Dışarıya öyle yansıttıklarına aldanılmamalıdır. O güçleri kendi paradigma ve gerçekliklerine göre değerlendirmeliyiz. Kendimize göre değerlendirirsek, bu büyük bir yanlışlık olur. Herkesi kendi gerçeği ve somutu içerisinde değerlendirmeliyiz.

Bu bakımdan küresel güçlerin de kendi aralarında belli bir çelişki ve mücadeleleri vardır. Ama AKP yönetiminin beklediği veya tahrik ettiği bir çatışma içerisine de girmediler. Fakat böyle bir çözüm güçleri de yoktur. Herkes üzerinden kazanç sağlamaya çalışıyorlar. Mevcut durumda Kürtlerin bölgede önemli bir güç ve aktör olduklarını gördüler. Kürtler, Önder Apo'nun bilinci ve PKK'nin mücadelesi temelinde bölgenin önemli bir politik-askeri aktörü haline geldiler. Bir güç dinamiği oluşturdular.

> **Dönem görevlerini üstlenecek bilince, kararlılığa, cesaret, fedakarlık ve çok yönlülüğe ulaşmalıyız. Darlığı ve tutuculuğu yenmeliyiz. Bu dogmatizm ve şematizmi kesinlikle aşmalıyız. Demokratik ulus inşasını, toplumun komünal ve demokratik örgütlenmesi temelinde geliştirmeliyiz. Bunu da tabii ki savaşan halk gerçekliği temelinde yapmalıyız. Yani direniş içerisinde yapmalıyız.**

Bu da artık askerlikte, siyasette ve ekonomi de değer görmektedir. Buradan faydalanmaya çalışıyorlar. Geçmişte Kürdü inkar ve imha siyasetinin bir parçası oldular ve buna öncülük ettiler. Türk, Arap, Fars milliyetçiliği ve şovenizminin bu temelde gelişip bölgede hakim olmasına da destek verdiler. Yaptıkları sonunda kendilerine döndü. Artık Ortadoğu'dan istedikleri gibi kazanç sağlayamıyor, istedikleri gibi sömüremiyorlar. Dolayısıyla politikalarında bazı değişiklikler yapmak istiyorlar.

Ulus devlet statükoculuğunu değiştirmek için de iki alan temel rol oynuyor: Bunlardan birincisi Arabistan, ikincisi ise Kürdistan'dır. 1. Dünya Savaşı hem Kürdistan'ı hem de Arabistan'ı bölüp parçaladı. Arapları ikinci sınıf toplum haline düşürdüler. Arap toplumu bunu kabul etmedi. Neolitikten, Sümerlerden gelen bir toplumdur. Arapların güçlü tarihsel toplum gerçeklikleri vardır. İslam devriminin, bütün tek tanrılı dinlerin yaratılmasına şu veya bu şekilde katılmış bir toplumdur. En son İslam devrimini temsil ediyorlar ve ikinci sınıf toplum olmayı reddediyorlar. Arap Baharı denilen isyanın temelinde de bu reddetme vardı.

> **Zafer çizgisinde direnebilmek için de gerilla güçlerini ve özsavunma kuvvetlerini her yerde eğitmek, örgütlemek ve büyütmek temel görevdir. Gerilla ve özsavunma biçiminde örgütleyecek bir parti öncülüğüne, gerilla komutanlığına, kadın ve gençlik hareketine ihtiyacımız vardır. Hepimizin kendini bu görevlere göre örgütlendirmesi ve şekillendirmesi gerekmektedir.**

2. Dünya Savaşı'ndan sonra, radikal askeri devrimler şeklinde Irak'tan başlayıp Mısır'a kadar birçok ülkede gelişen milliyetçi darbelerin arkasında da bu gerçeklik yatmaktaydı. Kısacası, Arap toplumu kendilerine biçilen mevcut statüyü reddetmektedir.

Bölgede değişim isteyen, Kürtlere ve Araplara dayanmak zorunda

Kürtler de baştan beri bu sistemi reddetti ve direndiler. Dört parça Kürdistan'da direndiler, fakat bilinçsiz ve örgütsüzdüler, parçalıydılar. Bu direnişler inkar ve imha temelindeki saldırıları kırmaya ve yenilgiye uğratmaya yetmedi. Böyle bir sistemi tanımlama ve çözme, onu adım adım geriletme bilincini, örgütünü ve mücadelesini teori ve taktik düzeyde Önder Apo ortaya çıkardı. PKK ile gelişti. Bunun ortaya çıkardığı yeni bir Kürdistan var. Kürdistan özgürlük devriminin, Kürt Özgürlük Hareketi'nin bu çerçevede bölgede oynadığı bir rol var. Şimdi küresel güçler de bu durumu iyi görmektedir. Bölgeyi biraz daha değiştirebilmek ve daha fazla sömürebilmek için Kürtler ve Araplara dayanmak istemekteler.

3. Dünya Savaşı da Arabistan'da gelişti. Bu savaşın başlangıcı olarak sayılan ilk Körfez müdahalesi ne Irak'ta Saddam Hüseyin yönetiminden ne de başka bir şeyden kaynaklanmıştır. Bunu kişilere bağlamamak gerekir. Çünkü sistem ile bağlantılıdır. Adı geçen kişileri de o sistem ortaya çıkardı. Neden Irak, Mısır ve Türkiye'de çıktılar da başka yerde çıkmadılar? Demek ki buradaki sistem ile bağlantılıdır.

Mevcut durumda değişiklik isteyen herkes Kürtlerin ve Arapların durumunu ve yürüttükleri mücadeleyi görmek ve dikkate almak zorundadır. Bir biçimde onlara dayanmak zorundadır. Onlara dayanmayan, oradan beslenmeyen hiçbir çaba Türkiye ve İran faşizminin temsil ettiği bölgedeki ulus devlet statükosunu değiştiremez. Belirttiğimiz nedenlerden dolayı küresel güçler de biraz değişikliği istemektedir. Onun için Arabistan ve Kürdistan ile uğraşmaktalar. Arap toplumunun arayışını ve Kürt halkının PKK öncülüğünde ortaya çıkardığı siyasi-askeri gücün bölge düzeyindeki etkisini görmekteler. Bunu kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirmek istemekteler. Bu durumu başka bir şekilde değerlendirmemek gerekir. Yani zihniyet ve politika değişikliği yoktur. Arabistan ve Kürdistan'da ortaya çıkan değişimler temelinde, sadece Ortadoğu'yu kısmen değiştirip kendi çıkarları temelinde yapılandırırken buradaki gelişmelerden faydalanmak istemekteler.

Bunun için bu güçleri ne değişimden vazgeçecek bir güç olarak görmeliyiz, ne de Kürtlerin ve Arapların dostu olmuş, devrimden yanaymış gibi değerlendirmeliyiz. Bu iki değerlendirme de yanlış olur. Kürdistan ve Arabistan'daki gelişmelerin oynayacağı rolleri görüyorlar ve buna göre yeni politikalar oluşturuyorlar. Bizim açımızdan bu durum önemlidir. Çünkü bir yere kadar bu güçler Kürt iradesini kabul etmiş oluyorlar. Eskisi gibi reddedemiyorlar. TC ve İran'ın dayattığı inkar ve imha sistemini, soykırım rejimini olduğu gibi kabul edemiyorlar. Bu durum da farklılık yaratıyor. Bu anlamda AKP ve TC ne kadar dayatsa da geçmişteki gibi bir Lozan'ı bu güçlere kabul ettirmesi zor görülüyor. Özellikle de Rojava devrimi ve direnişi daha da geliştirip kendini Demokratik Suriye Devrimine dönüştürürse, Bakurê Kurdistan Devrimi yaratıcı tarz ve taktikler ile kendini yenileyip güçlendirirse, bu durum Başûr ve Rojhilat'a da yayılıp bütün Kürdistan'ı içine alan bir duruma dönüşürse, bu güçlerde de görmek zorunda kalırlar. Böyle bir mücadele ikinci Lozan dayatmasını kesinlikle boşa çıkartır, yenilgiye uğratır.

Şimdi bizim görevimiz, ulaşılan mücadele düzeyini, devrimin zaferine bağlayarak bu mücadeleyi geliştirmektir. Bunun gerektirdiği kadar askerlik, gerektirdiği kadar siyaset, gerektirdiği kadar serhildan, diplomasi, demokratik ulus inşası yapmak gerekiyor. Bu çerçevede dönem büyük devrimci hamle yapma ve devrimi zafere taşıma dönemidir

Başûr ve Rojhilat'daki mücadeleyi de bunlar ile birleşen ve bunları destekleyen, Başur ve Rojhilatê Kurdistan'ı da böyle bir devrimci hamlenin önemli parçaları haline getirmeyi öngören bir devrimci gelişmeyi sağlatmak gerekiyor.

Bunun için şimdi en temel görevimiz demokratik ulus inşasıdır. Demokratik ulusu inşa edebilmek için de temel çalışma ise eğitim ve örgütlenmedir. Demokratik ulus inşasını, savaşan halk gerçekliği temelinde geliştirmeliyiz. Bunun için profesyonel direniş güçleri olarak gerillayı ve yerel direniş güçleri olarak özsavunma kuvvetlerini dört parça Kürdistan'da bütün toplumu içine alarak ve günlük olarak mücadele yürütecek bir düzeyde geliştirmeli, büyütmeli, eğitip örgütleyerek sevketmeliyiz. Bu görevleri doğru anlayan, planlayan ve pratikte de doğru biçimde uygulayan kesinlikle başarı kazanacaktır.

Dönemin görevleri çok açıktır. Görevlerin anlaşılmamasından çok görevlere sahip çıkılmaması söz konusudur. Kendini yenilememe, eski alışkanlık ve tarzda, eski sistem içerisinde kalma vardır. Bu, parti öncülüğü, gerilla, kadın ve gençlik hareketleri, toplumsal alan çalışmalarının tümü için geçerlidir. Dolayısıyla eskide, dar ve tutucu kalma gerçeği söz konusudur. Sorunumuz görevlerin tanımlanamaması ve anlaşılamamasından çok, bu konularda ortaya çıkmaktadır.

Yeni dönem görevlerini üstlenecek bir bilince, kararlılığa, cesaret, fedakarlık ve çok yönlülüğe ulaşmalıyız. Darlığı ve tutuculuğu yenmeliyiz. Bu dogmatizm ve şematizmi kesinlikle aşmalıyız. Demokratik ulus inşasını, toplumun komünal ve demokratik örgütlenmesi temelinde geliştirmeli, ona öncülük etmeyi mutlaka geliştirmeliyiz. Bunu da tabii ki savaşan halk gerçekliği temelinde yapmalıyız. Yani direniş içerisinde yapmalıyız. Zafer çizgisinde direnebilmek için de gerilla güçlerini ve özsavunma kuvvetlerini her yerde eğitmek, örgütlemek ve büyütmek temel görevdir. Gerilla ve özsavunma biçiminde örgütleyecek bir parti öncülüğüne, gerilla komutanlığına, kadın ve gençlik hareketine ihtiyacımız vardır. Hepimizin kendini bu görevlere göre örgütlendirmesi ve şekillendirmesi gerekmektedir.

Burada esas olan ise kendini dönem görevleri temelinde değiştirmeye cesaret etmektir. Bu cesareti mutlaka göstermeliyiz. Yoksa tarihin en tutucu, en dar gücü haline geleceğiz. Hem de bu kadar devrimci, radikal bir önderliğin paradigmasına rağmen böyle olacaktır. Felsefik ve teorik olarak bu değişim ve dönüşüm Önderlik tarafından yıllar önce değiştirilmesine rağmen; Apocu militanlar olarak bizim bu kadar dar, tutucu, geri çeken bir pratiği uygulamamız anlaşılır ve kabul edilir değildir. İşte bu noktada büyük bir değişim ve dönüşüm, yeni dönem görevlerini görüp kabul etmek, o dönemin kararlılığı ve sorumluluğuna ulaşmak gerekmektedir.

Dönemin görevlerini başarıyla yerine getirecek bir tarz ve tempoya ihtiyaç vardır. Biz böyle bir duruma ulaşamadığımız için düşman bize karşı taktik yapmaktadır. Bizi boşa çıkaracak tarzlar geliştirmektedir. Rojava'yı işgal ediyor, Zagros'u işgal ediyor, belediyeleri işgal ediyor, aynı zamanda İmralı'da görüşme yaptırıyor! 5 Nisan 2015'ten sonra İmralı'da 11 Eylül 2016 günü Önder Apo, kardeşi ile bir görüşme yapabildi. Verdiği mesajlar çok açıktı ve herkese "ne yapılırsa yapılsın, Kürt sorunu ve ona dayalı olarak oluşturulmuş bütün sorunlar çözüme kavuşturulacak. Bu olmaz ise savaş 35 yıldır sürüyor, 80 yıl daha sürer. Savaşın tahribatları şimdikinden onlarca kat fazlalaşır" demiştir. Bu bakımdan Önderlik mesajları devlete "çareniz yok, çözüme gelmek zorundasınız" biçimindedir. Bize ise "fırsat ve imkanlar var, çözüm mücadelesini zafere taşıyın" biçimindedir. Bunu doğru ve iyi anlamalıyız. Önderlik mesajının bize verdiği talimat ve emri görüp yerine getirmeliyiz.

Düşmanın oyun yapmak istediği çok açık bir husustur. Onun için görüşmeyi önceden gündeme koydu. Bunu ne zaman yaptı? Ne zamanki gerilla direnişi büyüdü, Rojava'da direniş gelişti ve Minbiç'te zafer kazanıldı, o zaman görüşmenin önünü açtı. Halk direnişi gelişiyor ve Önderlik ile hiçbir görüşme olmamasına dayalı olarak, son derece somut ve haklı bir zeminde Avrupa, Amed ve Qamışlo'da toplum açlık grevleri etrafında ayağa kalktı, neredeyse toplumsal ayaklanmaya dönüşen bir durum vardı. Bunun önünü kapatmak için taktik yaptılar. Bu taktiği iyi görmemiz gerekir.

Bu taktikle düşman, zirveye ulaşmış bu direnişi bölüp parçalamak, bir kesimi direnişten uzaklaştırmak, mevcut İmralı sisteminin aşılması temelinde gelişen direnişleri lağvettirmek istemiştir. Böylece zayıflamış direniş ortamında ifade ettiğimiz işgal hareketlerini başarı ile sürdürmeyi amaçlamaktadır. Bir taraftan onu yaptırırken, diğer taraftan Zagros'daki çatışmaları daha da boyutlandırmakta, daha fazla güç yığmaktadır. Aynı zamanda belediyelere kayyum atadı, belediyeleri işgal etmek için jandarmayı ve polisi saldırıya geçirdi. Buradan da net görülüyor ki, öyle iyi bir niyet ya da çözüm politikası yoktur. Tam tersine direniş karşısında zorlandılar. Bu direniş Türkiye ve Kürdistan toplumunda büyük bir destek buldu, dış kamuoyunda destek buldu ve meşruiyeti kanıtlandı. İşte düşmanın hamleleri de bu direnişi parçalayıp ezmeye dönüktür.

Böyle bir düşmana güç getirmek için bizim taktik zenginlik ve yaratıcılıkta daha usta olmamız gerekir. Hamleci, girişken ve sonuç alıcı bir tarzın sahibi olmalıyız. Üslubumuz kazanımcı ve koparıcı olmalıdır. Yüksek bir tempoya sahip olmalıyız. Şunu iyi bilelim ki, teori ve program, ideolojik-politik çizgi pratiğe yöneldi mi, tarz, üslup ve tempo olur. Önderlik gerçekliği pratikleştiğinde tarz, üslup ve tempo oluyordu. Pratiğe yöneldik mi, sorun tarz, üslup ve tempo olarak ortaya çıkar. Her tarz, üslup ve temponun bir düşünsel temeli vardır. Zihniyet ve ideolojik-politik çizgi arka planı mutlaka vardır. Her tarz, üslup, duruş bir anlayışın, zihniyetin uygulanması ve pratikleşmesidir.

Devrimcilik, işleri zor ile yürütme durumu değildir. Devrimcilik, ortaya çıkacak fırsat ve imkanları değerlendirmeye her an hazır olma işidir. Politik sanatın ve devrimci sanatın da esası burada saklıdır. Sen her an oluşabilecek imkan ve fırsatları değerlendirmeye hazırsan; duygu, düşünce, ruh, örgüt, pratik hazırlık olarak hazırsan; 24 saat particilik, 24 saat gerillacılık ve 24 saat Önderlikle yaşam çizgisine bağlıysan, her anı mükemmel değerlendirecek fırsat ve imkanı rahatlıkla bulursun. Dönemin tarzı kesinlikle böyle olmayı, bu temelde Apocu tarzı, devrimci tarzı yaşam ve mücadelede eksiksiz uygulamayı ve yerine getirmeyi gerektirmektedir. Böyle bir tarz ile hareket edersek, dönemin üzerimize yüklediği görevi her alanda başarı ile gerçekleştirebiliriz. Dolayısıyla devrim hamlesini mutlaka başarırız.

Doğru ideoloji ve doğru siyaset mücadele eden örgüt gerçeği ile yaşam bulur-I

Cemil Bayık

Apocu kadro duruşunda 'cezaevine düşerim, yakalanırım, şöyle ölürüm, şöyle işkence görürüm, sıkıntı çekerim, şöyle aile ve okulla ilişkim kopar, şöyle gelecekle ilgili bütün hayallerim biter' diye bir yaklaşım ve duygular yoktur. Bütün duygular özgürlüğe kilitlenmiştir. Tek duygu vardır, özgürlüktür, özgürlük aşkıdır. Kürdün özgürlüğüdür, Kürdistan'ın bağımsızlığıdır. İdeolojik olarak da sosyalizmdir, ezilenlerin özgürlüğüdür. Egemenlerin bu dünyadan saf dışı edilmesidir.

Bakurê Kurdîstan'da örgüt ve kadro sorunları özellikle özyönetim direnişleri sürecinde tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmiştir. Bakurê Kurdîstan'daki örgüt ve kadroların devrimci bir hamle yapacak bir duruş içinde olmadıkları açığa çıkmıştır. Pratik içinde ciddi zayıflıklar içinde oldukları görülmüştür. Bu konu çok kapsamlı irdelenmesi gereken ve bu temelde de düzeltilmesi gereken bir durumu ifade etmektedir. Eğer Bakurê Kurdîstan'daki kadro duruşunu, örgüt anlayışını, yönetim anlayışını düzeltmezsek, devrimci mücadeleyi geliştirmek, başarıyla yürütmek ve sonuca ulaştırmak mümkün değildir. Çünkü devrimci mücadele ancak devrimci kadro, örgüt ve yönetimle gerçekleşebilir. Bakurê Kurdîstan'da ise açıktır ki devrimci örgüt, kadro ve yönetim anlayışında çok ciddi eksiklikler, yetersizlikler bulunmaktadır. Bunların çok açık biçimde ortaya konulması, bu gerçekliğin bilince çıkarılması, bu temelde de yanlış kadro, örgüt ve yönetim anlayışlarının nereden kaynaklandığının tüm boyutlarıyla görülmesi ve düzeltilmesi gerekmektedir.

Bu konular çok farklı zamanlarda, farklı platformlarda tartışılmış ve değerlendirilmiştir. Bu yönüyle Bakurê Kurdîstan'da kadroda bulunan yanlış anlayışların, yine çalışanlarda gelişen yanlış eğilimlerin yeni görüldüğü söylenemez. Uzun zamandır bunlar değerlendirilmekte ve düzeltilmeye çalışılmaktadır. Özcesi değerlendirilmemiş, üzerinde durulmamış, düzeltme için çaba gösterilmemiş bir durumdan söz edemeyiz. Ancak ortaya çıkan durumlar göstermiştir ki, bu bütün çabalar yetersiz kalmıştır. Bu da sorunların tespitinde kimi yetersizliklerin olduğunu, bu nedenle de düzeltme çabalarının istenilen sonucu vermediğini göstermektedir. Şu anda Bakurê Kurdîstan'da örgüt, yönetim ve kadronun durumunu bu çerçevede ele almak yanlış olmayacaktır. Önder Apo, İmralı heyetlerinin gidip geldiği süreçlerde bir değerlendirmesinde Bakurê Kurdîstan'da iki PKK kadrosunun olmadığından söz etmiştir. Bu, tabii ki başta Özgürlük Hareketi yönetimi olmak üzere ve bu konuda sorumlu yönetim ve birimlerine yönelik çok ciddi bir eleştiriyi ifade etmekteydi. Eğer Önder Apo iki PKK kadrosu göremiyorum diyorsa, bu tabii ki ciddi bir durumu ifade ediyordu.

Önder Apo'nun birçok eleştirisi olmuştur. Halkın mücadele anlayışı konusunda doğru eğitilmemesi, halkta pasifist eğilimlerin geliştirilmesi konusunda da eleştirileri olmuştur. Bu durum konusunda Bakurê Kurdîstan'da hem Özgürlük Hareketi'ne yönelik eleştirileri olmuştur, hem de demokratik siyasal alanın ve demokratik kuruluşların söylemleri ve tutumlarıyla halkın pasifize edilmesinde rol oynadıklarını dile getirmiştir. Kuşkusuz bu durumdan Özgürlük Hareketi'nin ve kendine Özgürlük Hareketi'nin kadrosuyum diyenlerin sorumlu olduğu açıktır. Önder Apo'nun bu yönlü eleştirileri 2014 yılına ait eleştirilerdir. Özyönetim direnişleri sürecinde örgüt, yönetim ve kadronun devrimci hamleyi geliştirmeye kendini vermemesi, devrimci hamle süreçlerinde gerekli örgüt, kadro, yönetim duruşunun, iradesinin, kararlılığının, tarzının ortaya konulmaması Önder Apo'nun örgüt, yönetim ve kadroya yönelik eleştirilerinin ne kadar haklı olduğunu bir daha göstermiştir.

Kürt Özgürlük Hareketi bir kadro hareketi olarak ortaya çıkmıştır. Önder Apo Kürdistan gerçekliğini çok kapsamlı temelde çözümleyerek, Kürdistan'da halkı örgütlemenin, ayağa kaldırmanın ve mücadeleyi geliştirmenin ancak sistemle bağlarını tümden koparmış, sistemle köprülerini atmış, kendini tamamen ülkenin, halkın özgürlüğüne adamış kadrolarla sağlanabileceğini vurgulamıştır. Önder Apo, Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'ni geliştirmeye karar verir vermez ilk adımı mücadeleyi geliştirecek kadro ölçülerini yaratmak olmuştur. Önder Apo, düşünce düzeyinde Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'ni geliştirmek gerektiğine inandığı an, bunun kadrosunun nasıl olması gerektiğini, böyle bir ülkenin, halkın devriminin hangi kadro, örgüt ve yönetim anlayışıyla gelişebileceği üzerinde yoğunlaşmış, bunu en temel sorun olarak görmüştür. Önder Apo, Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'ni geliştirmeye karar verip kendini tamamen buna adayan adımı atar atmaz, bu konuda kesin kararını verir vermez Kürt gerçeği üzerinde kapsamlıca durmuştur. Kürt gerçeğini ve Kürdistan üzerindeki egemenlik sistemini anlamadan doğru bir örgüt, kadro, yönetim anlayışı ve mücadele çizgisinin yürütülemeyeceğini vurgulamıştır. Onun için; Önder Apo en başta da Kürdün üzerinde yoğunlaşmıştır. Kuşkusuz Kürdün mevcut durumu sadece kendisiyle ilgili bir durum değildir. Tarih içinde egemen güçlerin etkisi altında belli bir Kürt şekillenmesi oluşmuştur.

Önder Apo; "Kendine ihanet ettirilmemiş tek Kürt kalmamıştır" tespiti ile işe başladı

Kürdistan, Ortadoğu'nun göbeğindedir. Ortadoğu da uygarlığın coğrafyasıdır. Egemen sömürücü sınıfların ortaya çıktığı coğrafyadır. Bu temelde ilk devletlerin kurulduğu coğrafyadır. İlk devletlerin kurulması demek, iç ve dış egemenlik gerçeğinin ortaya çıkması demektir. Kürdistan etrafında ortaya çıkan uygarlıklar daha sonraları Kürdistan'ı egemenlik altına almayı en temel hedeflerinden biri yapmışlardır. Bu açıdan Önder Apo, Kürdistan üzerinde yoğunlaşır yoğunlaşmaz Kürdistan tarihinin dış güçlerin Kürdistan'ı egemenlik altına alma, egemenlik altında tutma ve bunun için Kürdistan'ı egemenlik mücadelesi alanı haline getirme tarihi olduğunu görmüştür. Buna karşı halkın direnişleri de olduğunu, ancak Kürdistan etrafında bin yıllardır süren egemen devletlerin baskısı ve işgali altında Kürdistan'da egemen sınıfların işbirlikçi karaktere kavuştuğunu tespit etmiştir. Bütün tarihi de incelemiş, özellikle de 20. yüzyıla gelindiğinde Ortadoğu'da ortaya çıkan Türkiye, İran, Irak ve Suriye ulus devletlerinin Kürtleri soykırıma uğratma politikası izlediklerini, 1970'lere gelindiğinde Bakurê Kurdîstan'da, Kürtlerin bitirilme noktasına getirildiğini ortaya koymuştur. Kürdün ölüm döşeğinde olduğu tespitinde bulunmuştur. Kürtlerin sömürgecilik altında bitirilmesi ve soykırıma uğratılmasında Türk Devleti'nin öncülük yaptığını değerlendirmiştir. Diğer devletlerin de belli bir gecikmeyle Türk Devleti'nin politikasını izlediklerini vurgulamıştır.

1970'lere gelindiğinde Bakurê Kurdîstan'da Kürdün ölüm döşeğinde olduğunu, Türk Devleti'nin Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek için her türlü yol ve yöntemi izlediğini, bunun sonucunda Kürt halkının giderek kendi gerçeğinden koptuğunu, sömürgeci egemenliğe boyun eğmiş biçimde kaderine razı olarak kendini ölüme yatırdığını söylemiştir. Önder Apo, Kürt halk gerçeğini kapsamlı değerlendirmeye tabii tuttuktan sonra, Kürdistan'da neredeyse kendisine ihanet ettirilmemiş tek Kürt kalmamıştır, tespitinde bulunmuştur.

Kuşkusuz kendine Kürt diyen bir toplum hala vardır, hala Kürtçe belli alanlarda konuşulmaktadır. Ancak bu toplumun durumunun ne olduğu ve nereye gittiği gerçeğine bakıldığında, Önder Apo'nun tespitlerinin ne kadar isabetli olduğu görülür. Önder Apo; "Kendine ihanet ettirilmemiş tek Kürt kalmamıştır" değerlendirmesini yaptıktan sonra, ilk grup aşamasındaki arkadaşlarına da, "Kürdistan'da tam insan yoktur, sömürgecilik altında tam Kürdün var olması mümkün değildir, sizler de hepiniz yarımsınız, bu gerçekliğinizi bileceksiniz. Ancak bu gerçekliğinizi bilirseniz bu temelde mücadele geliştirilebilir, kişilikleriniz bu durumdan çıkarılabilir" demiştir. Bu açıdan Kürdistan ve kendi gerçeğinizi böyle bilerek bu mücadeleye katılınması gerektiğini vurgulamış, beraber yürüyeceği arkadaşlarına bu çerçevede adım attırmıştır.

Önder Apo sistemden tamamen kopmayı esas almıştır

Önder Apo bu gerçekleri ortaya koyduktan sonra Kürt halkının özgürlük mücadelesini veren, vermesi gereken bireylerin, kadroların nasıl olması gerektiği üzerinde özellikle durmuştur. Yarımlıktan, eksikliklerden kurtulmak için, sömürgeciliğe karşı mücadele verecek bir kadro, örgüt yapısına kavuşmak için sistemden tamamen kopmayı esas almıştır. Sistemden tamamen kopmadan, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin verilemeyeceğini kapsamlıca değerlendirmiştir. Bu açıdan Önder Apo Kürt ve düşman gerçeğini anlamasından itibaren kadro ve örgüt gerçeğini çok önemsemiştir. Hem Kürt gerçeği açısından kadro ve örgüt gerçeğini önemsemiştir, hem de düşman açısından. Özellikle sömürgeci Türk Devleti'nin Kürtleri Türk uluslaşması içinde eritme, Kürdistan'ı da Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme politikasına karşı sıradan bir örgütle, sıradan bir kadro duruşuyla mücadele edilemeyeceğini daha ilk günden arkadaşlarına anlatmıştır. "Eğer böyle kadro olacaksanız, böyle bir örgüt içine girecekseniz mücadeleye katılın, ya da bizimle birlikte olun; bunun dışında Kürdün mücadelesi verilemez, bunun dışında bizimle yürünemez" demiştir.

Bu çerçevede Önder Apo ilk önce de kendisini bu ölçülerde örgütlemiş, bu ölçülerde bir kişilik ve militan haline getirmiş ve kendinden başlayarak ortaya koyduğu kadro ve örgüt anlayışını yaratmaya çalışmıştır. Bu yönüyle Önder Apo'nun nasıl bir kişilik olduğunu anlamak gerekir. Sadece bir düşünce, bir program ortaya koyan, şu şu stratejiyle ve taktikle mücadele edelim diyen bir örgüt ve Önderlik değildir. Bunların hepsinin ancak ve ancak doğru kadro anlayışı, örgüt ve yönetimle olacağını en baştan tespit etmiştir. Bunun için PKK'nin ilk çıkışındaki kadro anlayışı, yaşam duruşu, mücadele anlayışı, kendine, düşmana ve halka yaklaşım çok önemlidir. Önder Apo gelişecek mücadelenin kök hücresinin, soy kütüğünün ne olması gerektiği üzerinde durmuştur. Soy değerler nasıl olacak? Hangi soy değerler üzerinden bu örgüt şekillenecek, bunu önemsemiştir. Bu nedenle Önder Apo, kendisini disipline ettiği, kendisini tamamen Kürdistan Devrimi'ni gerçekleştirebilecek bir hareketin önderi, kadrosu, yönetimi olmak için üzerinde yoğunlaştığı gibi, arkadaşlarını da kendisinin benimsediği, Kürdistan Devrimi için gerekli ve olmazsa olmaz gördüğü ölçülerde var etmeye, bu ölçüler içine almaya, bu ölçülere uygun bir duruş ve kişilik haline getirmeye çalışmıştır. Önder Apo böyle bir yaklaşım içinde olduğu ve sistemden kopma temelinde çok sert mücadeleye hazırlanan

Önder Apo'nun ortaya çıkardığı örgüt çok farklıdır. Düzenden tam kopuyor; düzenden bir şey beklemiyor. Bu düzene, yaşamına öfke duyuyor. Düzen yaşamının Kürdü bitiren yaşam olduğunu söylüyor. Mevcut çevreyle, ilişkilerle Kürdistan'da hiçbir adımın atılamayacağı düşünülüyor. Bu düzenden hiçbir şey beklenmeyecektir, bu düzenden kopulacaktır. Bu nedenle Ankara'ya üniversite okumaya geldikleri halde hepsi okuldan kopmuştur.

bir kadro ve örgüt gerçeği üzerinde durmaya ve grubu böyle şekillendirmeye çalıştığı için herkesin dikkatini çekmiştir.

Önder Apo grubu Kürt gruplarının ve Türk solunun kadro ölçülerinin yerle bir etmiştir

O yıllarda var olan bazı Kürt gruplarının ve Türk solunun dikkatini fazlasıyla çekmiştir. Hepsi Önder Apo etrafında şekillenen bu grubu katı bulmuştur. Kendi düşündükleri örgüt, yönetim ve kadro anlayışına sığdıramamışlardır. Nasıl ki tarihte ilk dinlerin temsilcileri aykırı bulunmuş, hatta sapkın bulunmuşsa, Önder Apo ve yanındaki arkadaşlarına da öyle yaklaşılmıştır. Onlara göre Önder Apo ve bu grup, onların düşündüğü her türlü geleneği ve ölçüyü yerle bir etmiştir. Onların düşündüğü örgüt ve kadro kalıplarını yerle bir etmiştir. Önder Apo ve Apocu grup öyle bir kadro gerçeğiyle, öyle bir yaşam ve örgüt anlayışı gerçeğiyle ortaya çıkmıştır ki, bu durum Kürt gruplarını, Türk solunu ürkütmüştür. Böyle bir kadro, örgüt, yönetim anlayışının kendilerini yıkma,etkisizleştirme anlamına geldiğini düşünmüşlerdir. Özellikle Kürt grupları böyle düşünmüştür. Önder Apo'nun çıkışını daha ilk günden kendileri için büyük tehlike görmüşlerdir. Çünkü kendine Kürt grupları diyenlerin örgüt anlayışı, örgüt anlayışı değildir. Türk Devleti gibi soykırımcı bir devlet karşısında mücadele edecek örgütlerin anlayışları bir dernek anlayışı düzeyindedir. Kadrolarının bırakalım sistemden kopması, sistemin tamamen bir parçası olma durumları vardır. Örgütleri bir mücadele örgütü değildir. Bu nedenle kendilerinin bu durumunu açığa çıkaran ve varlığıyla bu örgüt anlayışına karşı duran Apocu gruba tepki içinde olmuşlardır.

Önder Apo'nun ortaya çıkardığı örgüt çok farklıdır. Düzenden tam kopuyor; düzenden bir şey beklemiyor. Bu düzene, yaşamına öfke duyuyor. Düzen yaşamının Kürdü bitiren yaşam olduğunu söylüyor. Mevcut çevreyle, mevcut ilişkilerle Kürdistan'da hiçbir adımın atılamayacağı düşünülüyor. Bu düzenden hiçbir şey beklenmeyecektir, bu düzenden kopulacaktır. Bu nedenle Ankara'ya üniversite okumaya geldikleri halde hepsi okuldan kopmuştur. Buradan kopmadan, düzenden kopmadan Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'nin verilemeyeceği söylenmiştir, böyle yaklaşılmıştır. Aileden kopulacaktır. Mücadeleyi geriye çeken bütün toplumsal çevreden, bütün ilişkilerden kopulacaktır. Ki; o dönemdeki Kürt grupları da, aşiret, aile ve tüm çevre de mücadeleden geriye çeken, 'olmaz' diyen bir yaklaşım içindedir. Gerçekten de Kürdistan'da o dönemde var olan grupların hiçbirisi Kürdistan'da Türk Devleti'nin sömürgeciliğine karşı mücadele edecek durumda değildir. Zaten böyle bir ufukları da yoktur. Sadece Kürt var, Kürdistan var, bu kadar! Kürdistan şöyle, devlet şöyle yapmış, böyle yapıyor; ama buna karşı nasıl mücadele verilecek? Nasıl bir örgütle, nasıl bir kadroyla, hangi yol ve yöntemlerle? Bunlar yok.

Türkiye'de 1960'ların sonundan başlayarak devrimci hareket gelişmiş, Denizler, Mahirler, İbrahimler şehit düşmüşler, ama Kürdistan'daki gruplar bu düzeyde bir militan yaklaşım içinde değiller. Onun için Apocu grup oluşur oluşmaz Kürdistan'daki bütün Kürt gruplarını, Kürtlük adına hareket ettiğini söyleyenlerin hepsini reformist milliyetçi olarak değerlendirmiştir. Sistem içi gruplar olarak değerlendirmiştir. O grupların, örgütlerin anlayışının, duruşlarının işbirlikçilikten öteye gitmeyeceğini ortaya koymuştur. Hatta bu örgüt anlayışıyla, bu duruşlarla sömürgeciliğe hizmet etmekten başka bir şey yapılamayacağını söylemiştir. Kürtlükten söz edilse de, bu örgüt anlayışının, kadro ve mücadele anlayışının mevcut Kürdü bitirmek isteyen sömürgeci anlayışı normalleştiren bir rol oynayacağını vurgulayarak bu grupların örgüt, kadro, mücadele anlayışını şiddetle eleştirmiştir. Bu örgüt, kadro, siyaset, mücadele anlayışı ve düşmana yaklaşım aşılmadan Kürdistan'da mücadelenin geliştirilemeyeceğini vurgulamıştır. Özellikle bu grupların Kürdistan'da yarattığı zihniyetin kırılmadan, aşılmadan Kürdistan'da mücadelenin geliştirilemeyeceğini belirtmiştir. Böyle açık, net eleştiri ortaya koyduğu için, böyle bir ideolojik duruş ve ideolojik mücadele içine girdiği için diğer gruplarla karşı karşıya gelmiştir. Zaten o gruplarla karşı karşıya gelmeden, onların bu düşman anlayışını, onların anladığı Kürt gerçeğini, onların düşündüğü siyaset anlayışını, mücadele anlayışını aşmadan Kürdistan'da mücadelenin geliştirilemeyeceğine inanmıştır. Onun için Apocu grup Kürdistan'daki gruplara karşı çok kapsamlı bir ideolojik mücadele yürütmüştür.

Önder Apo Kürdün yaşadığı köleliği ve geriliği o kadar eleştiriyordu, o kadar kötülüyordu ki, bu eleştirilerle özgürlük tutkusunu yüceltiyordu. Köleliği yerden yere vurarak, köleliğe öfkeyi büyüterek en yüce, en yüksek düzeyde bir özgürlük tutkusu kazandırıyordu. İşte bunlar Apocu grubun şekillenmesinde çok önemli etkide bulunmuştur. Bu nedenle diğer gruplar Apocu gruba çılgın düzeyde bakıyorlardı, aykırı düzeyde bakıyorlardı.

Apo ve PKK gerçeği mevcut Kürdün reddi üzerinden ortaya çıkmıştır

Apocu grubun ilk önemli tespitlerinden biri; 'Kendisine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürt kalmamıştır', değerlendirmesidir. Önder Apo'nun yaptığı ilk işlerden biri de, mevcut Kürdün durumunu eleştirmiş ve kabul edilemez görmüştür. Mevcut Kürt gerçeğinin kabul edilmeyeceğini özellikle vurgulamıştır. Zaten püf nokta buradadır, var olan durumu kabul etmemedir. Mevcut Kürdü kabul etmeme, mevcut Kürt örgütlerini kabul etmeme, reddetme Apocu ve PKK gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Bu durum derinliğine anlaşılmadan, bu reddedişin tarihsel olarak ne anlama geldiği görülmeden ne Önder Apo ve PKK gerçeği anlaşılabilir, ne bu mücadelenin nasıl geliştiği anlaşılabilir, ne de bundan sonra nasıl gelişeceği anlaşılabilir. Bugünkü eleştirdiğimiz örgüt ve kadro anlayışı da anlaşılamaz. Bugün eleştirilip düzeltilmesi gereken yönetim, kadro ve örgüt anlayışının anlaşılması için PKK'nin ilk çıkışta nasıl bir örgüt, yönetim ve kadro anlayışında olduğunu, nasıl bir örgüt, kadro ve yönetim anlayışını hedeflediğini anlamak gerekir. Bu temelde de kadro, örgüt, yönetim anlayışlarının önünde engel olan ideolojik ve örgütsel duruşları nasıl eleştirdiği, onlara karşı nasıl mücadele ettiği; neden onlara karşı yoğun bir ideolojik mücadele verdiği anlaşılmadan ne Önder Apo çizgisi anlaşılabilir, ne de bugünkü yanlış örgüt ve kadro anlayışları anlaşılıp giderilebilir. Bu açıdan bu Hareketin kök hücresi olan, soy değerleri olan ilk çıkışındaki kadro, yönetim ve örgüt anlayışını iyi anlamak ve bu kadro, yönetim ve örgüt anlayışını ortaya çıkaran, PKK'yi PKK yapan ideolojik mücadeleyi derinliğine kavramak gerekir. Gerçek bir PKK'li olmak için, Apocu olmak için, Kürdistan'da gerçek bir mücadele yürüten örgüt ve kadro duruşu içine olmak için bu ilk çıkıştaki gerçekliğin çok derin bilincine varılması gerekir.

Apocu grubun ortaya çıktığı dönemdeki olaylara, olgulara yaklaşımı, bu Hareketin de kadronun da kök hücresidir. Gerçek PKK'li olmak, gerçek Apocu olmak, o dönemdeki genlere sahip olmakla mümkündür. O dönemde Önder Apo'nun yaratmak istediği kadro ve örgüt anlayışı, yönetim anlayışı tamamen devrimci, kendine güvenen, imkansızlıkları kendisine sorun yapmayan, tek başına da olsa bir şeyler yapacağına inanan, bundan öte, tek başına devrimi yapacağına dair kendine özgüven duyan, hiçbir güçten ürkmeyen, korkmayan, karşısındaki güç ne olursa olsun, ya da bütün dünya bile birleşse devrim yapacağına, mücadele edeceğine inanan bir kadrodur. Ancak böyle bir devrimcilikle, böyle bir örgüt ve yönetim anlayışıyla Kürdistan'daki sömürgeciliğin yıkılabileceğini, Kürt halkının özgürlüğünün kazanılabileceğini düşünen bir kadro duruşu, ruh hali ortaya çıkarılmıştır. Bu kadro duruşunun Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan devrimi dışında düşündüğü hiçbir şey yoktur. Bunun dışındaki farklı düşünmeler, İslamiyet'te denildiği gibi 'münafıklıktır'. Bütün duygusu, düşüncesi, amacı, beklentisi, bütün geleceği bu grubun gelişmesi, büyütülmesi ve devrime yürütülmesidir. Apocu grup böyle bir örgüt ve kadro anlayışıyla şekillenmiştir. Kesinlikle direnilerek, mücadele edilerek, savaşılarak, her türlü zorluk göze alınarak, imkan var mı, yok mu demeden mücadele yürütülerek Kürt halkının, Kürdistan'ın özgürlüğünün, bağımsızlığının kazanılacağına inanan bir kadro duruşu ortaya çıkarılmıştır.

Apocu kadroda bütün duygular özgürlüğe kilitlenmiştir

Bu kadro duruşunda 'cezaevine düşerim, yakalanırım, şöyle ölürüm, şöyle işkence görürüm, sıkıntı çekerim, şöyle aile ve okulla ilişkim kopar, şöyle gelecekle ilgili bütün hayallerim biter' diye bir yaklaşım ve duygular yoktur. Bütün duygular özgürlüğe kilitlenmiştir. Tek duygu vardır, özgürlüktür, özgürlük aşkıdır. Kürdün özgürlüğüdür, Kürdistan'ın bağımsızlığıdır. İdeolojik olarak da sosyalizmdir, ezilenlerin özgürlüğüdür. Egemenlerin bu dünyadan saf dışı edilmesidir. Duygular böyledir, ezilenlere ait duygulardır. Ezilenlerin özgürlüğünü isteyen ve zulme öfke duyulan duygulardır. Bundan başka duygu yoktur. Böyle bir kadronun önünde kim durabilir? Böyle bir örgüt anlayışının karşısında kim durabilir? Gerçekten bu kadro duruşu, örgüt ve mücadele anlayışı o günün koşullarında ilktir. Ne Kürt gruplarında, ne de kendine Türkiye soluyum diyen gruplarda böyle bir anlayış vardır.

Kuşkusuz Türkiye solunda durum biraz daha farklıydı. Onlar yakın dönemde yiğitçe idam sehpalarına giden, işkencelere direnen, Kızıldere'de direnerek şehit düşen, düşmana boyun eğmeyen Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri örnek aldıkları için Türkiye solunda bir kendini feda etme, bir direnişçi ruh, özgürlük, demokrasi, sosyalizm için militanca mücadele etme ruhu vardı. Kürt gruplarında bu çok zayıftı. Ama Apoculardaki ruh ve duruş Türkiye solundan daha farklıydı. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin militanlığı da örnek alınıyordu. Yine dünyadaki bütün devrimci fedailer örnek alınıyordu. Apocu gruptaki en önemli özellik ise Önder Apo'nun bu duyguları derinleştirmesiydi. Bir taraftan düşmana öfkeyi çok kapsamlılaştırıyordu, derinleştiriyordu; diğer taraftan da özgür yaşama tutkusunu. Önder Apo Kürdün yaşadığı köleliği ve geriliği o kadar eleştiriyordu ki, o kadar kötülüyordu ki, bu eleştirilerle özgürlük tutkusunu yüceltiyordu. Köleliği yerden yere vurarak, köleliğe öfkeyi büyüterek en yüce, en yüksek düzeyde bir özgürlük tutkusu kazandırıyordu. İşte bunlar Apocu grubun şekillenmesinde çok önemli etkide bulunmuştur. Bu nedenle diğer gruplar Apocu gruba çılgın düzeyde bakıyorlardı, aykırı düzeyde bakıyorlardı. Apocuların kendilerine benzemediğini, kendilerinden çok farklı olduğunu düşünüyorlardı. Onun için Apocu gruba soğuk yaklaşıyorlardı. Çünkü kendileriyle bir alakası yoktu. Apocu grubun bu duruşu onların her şeyini eleştiriyordu, beğenmiyordu; onları geri görüyordu. Bu, onlarda Apocu gruba karşı tepki uyandırıyordu. Ama şunu söyleyebiliriz, bir yönüyle de şaşırıyorlardı. Hatta gıptayla bakıyorlardı, hayranlıkla bakıyorlardı. Ama Apocu grubun o kadro ve yaşam duruşuna ulaşamayacaklarını da biliyorlardı. Böyle bir grubun içine girmeye cesaret edemezlerdi, etmiyorlardı. Apocu grup böyle bir şekillenmeyle tarih sahnesine çıkmıştır.

Bu grubun önemli bir özelliği de ilk başta küçük bir grup olarak şekillenmesidir. Dışındaki tüm siyasi gruplar olumsuz yaklaşıyor. Aile olumsuz yaklaşıyor. O güne kadarki arkadaşları olumsuz yaklaşıyor. Kimse böyle bir grubun gelişmesine cesaret veren bir yaklaşım içinde değil. Çünkü bu grup kadroların önüne zorlukları koyuyor. Zorluklarla mücadele etmeyi koyuyor. Ancak zorluklara katlanılırsa özgürlüğün geleceğini söylüyor. Bu durum, bir gerçekliği ifade ediyor. Koşullar zor, çevre zor. Herkes olumsuz bakıyor. Kimse bu grubun gelişeceğine inanmıyor. İşte böyle koşullarda bu gruba ilk katılanlar, bu grubun kadroları bu koşulları aşmak için neye ihtiyaç duyuyorlar? Büyük bir dayanışmaya, ortak duyguya, ortak ruha, ortak çabaya, sırt sırta vermeye, bir bütün olarak davranmaya, birbirinden güç almaya dayalı bir grup şekillenmesi ortaya çıkıyor. Büyük bir kolektivizimle, büyük bir ortak ruhla önündeki engelleri aşmaya, zayıflıklarını böyle bir dayanışmayla, duyguyla aşmaya çalışan, yoldaşlık ilişkileri, paylaşımcılıkla birbirine güç veren ve inanan bir gruplaşma gelişiyor.

Apocu gruptaki yoldaşlık ruhunda bireycilik yoktur

Küçük bir grupken çevrenin durumu, koşulların zorluğu, düşman gücünün durumu, Kürt halkının o dönemdeki ruh hali, tüm bunlar grup üyelerinin, gruba katılanların ancak güçlü bir dayanışma, ortak bir ruh, ortak bir duygu, birbirlerine büyük bir inançla yaklaştıklarında gelişebileceklerini ve güç olabileceklerini biliyorlar. Kendilerini birey olarak değil, bir bütün olarak ele aldıklarında önündeki engelleri aşabileceklerini gördüklerinden ve bunu derinden hissettiklerinden Apocu gruptaki yoldaşlık ruhu, ilişkileri, dayanışma duygusu, birbirlerine sevgi, saygı, birbirlerini tamamlama, birbirlerine güç verme en yüksek düzeydedir. Bireycilik yoktur. Çünkü bireycilikle gidebilecekleri hiçbir yer yoktur. Zaten küçük gruptur. 15-20 giderek 40-50'dir. Peki, bunlar nasıl gelişecekler? Bunlar bireyci olarak gelişebilir mi? Birey olarak bir şey yapacaklarına inanabilirler mi? Belki çok büyük bir örgütün içine girseler bireyciliği konuşturabilirler, ama bu yeni ortaya çıkan küçük grup içinde bireyciliğin neyini konuşturacaklar? Bireycilik hemen derhal sırıtır, ayıklanır. Burada bireycilik, kendine görelik kabul edilecek bir durum değildir; ayıplanacak, utanılacak bir durumdur. Küçük bir grupken birbirleriyle büyük bir dayanışma içinde olması gerekirken, ortak bir ruh ve ortak duygu, ortak bir dil, ortak bir düşünce olması gerekirken bireycilik bu grubun içinde var olabilir mi? İşte tüm bunlar grubun şekillenmesini farklılaştırmıştır. Çok paylaşımcı, birbirine destek olan, yoldaşlık ruhu çok yüksek bir grup ortaya çıkmıştır. Bunun tabii ki temeli de ideolojiktir, zihniyettedir. Büyük bir devrim yapılmak isteniyor. Bir halkın özgürlüğü sağlanmak isteniyor. Koşullar zor, koşulların zor olmasına rağmen bu devrimin gerçekleşmesi gerekiyor. İşte böyle bir amaç, böyle bir duygu, böyle bir tutku grubun bu düzeyde kolektif olmasını beraberinde getiriyor.

Apocu grubun ilk önemli tespitlerinden biri; 'Kendisine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürt kalmamıştır', değerlendirmesidir. Önder Apo'nun yaptığı ilk işlerden biri de, mevcut Kürdün durumunu eleştirmiş ve kabul edilemez görmüştür. Mevcut Kürt gerçeğinin kabul edilmeyeceğini özellikle vurgulamıştır. Zaten püf nokta buradadır, var olan durumu kabul etmemedir. Mevcut Kürdü kabul etmeme, mevcut Kürt örgütlerini kabul etmeme, reddetme Apocu ve PKK gerçeğini ortaya çıkarmıştır.

Apocu grupta en temel güç kaynağı yoldaşlıktır

Örgüt en büyük güç oluyor, yoldaşlık en büyük güç kaynağı oluyor. En temel güç kaynağı bu ortak ruh ve duygu oluyor. Bu çok önemlidir. Aile, okullar bırakılmıştır, başka türlü arkadaşlıklar, başka türlü ilişkiler, başka türlü sosyal çevre bırakılmıştır. Tek sosyalite budur. Toplum ilişkisi budur. Kendi topluluğunu yaratmaktadır Apocular, apayrı bir topluluk yaratmaktadırlar. Önder Apo nasıl ki çocukluğunda ailenin ve çevresinin dayatmasına karşı kendi toplumsallığını yaratmışsa, Apocular da çevrelerindeki dayatmalara karşı kendi toplumsallığını yaratıyorlar. Okuldur, ailedir, o güne kadar belirli etkisi ve düzeyi olan siyasal topluluklardır, gruplardır, bunlar kendi toplumsallığını dayatırken, kendi toplumsallığı dışında diğer toplumsallıkları kabul etmezken, Apoculuk çevreden dışlanma ve aykırı kalma pahasına kendi toplumsallığını yaratmıştır. Kendi toplumsallığını yaratarak alternatif olmuştur, kendini var etmiştir. Çünkü insanlar toplum dışı yaşayamazlar, bir topluluk içinde olmak zorundadırlar. Hele 1970'li yıllarda bu daha da geçerlidir. Bu açıdan Apocu grup aynı zamanda çok büyük bir toplumsallık yaratma hareketidir. Başka toplumsallıkları elinin tersiyle iterek kendi toplumsallığını yaratma hareketidir. Buna da örgüt diyoruz, örgüt yaşamı, örgüt anlayışı, örgüt ilişkileri diyoruz. Bunlar gerçekten diğer gruplarda görülen şeyler değildir.

Apocu grubun çıkışı benzetilse benzetilse, tarihteki ilk dinlere benzetilebilir, bazı tarikatlara benzetilebilir. Bunlarda var olan o yüksek amaç, hedefler temelinde gerçekleşen topluluklara benzetilebilir. Gerçekten de bu yönüyle Apocu gurubun duyguları, ruh hali ve davranışları dinlerin çıkışındaki ortak ruh hali, duygu ve davranışlara benzemektedir. Bu da şundandır; dinler çok farklı dinsel toplulukların içinden çıkmaktadır. Dinsel topluluklarda; dogmatik, bağnaz, kendini tek doğru gören yanlar vardır. Bütün inanç toplulukları böyle bir karaktere sahiptirler. Bu da onların gerçekliğiyle, ortaya çıkış koşullarıyla ve onların toplumsal işlevleriyle ilgilidir. Bunları da bir olumsuzluk değil, bir gerçeklik olarak görmek gerekiyor. Kuşkusuz ilk çıkıştaki olumlu olan şeyler zamanla dogmatikleşiyor olumsuzlaşıyor. Ama dinlerin ilk şekillenmesinde, ilk ortaya çıkışlarında çok olumlu özellikler var. Apocu grupta dinlerin ilk çıkışındaki o büyük ortaklık dayanışma ve kararlılık var. Kendinden önceki dinler de daha sonra çıkan dinleri, inançları kabul etmez, onları sapkın görür. Onların yaşamasına tahammül etmez. Böyle bir ortamda yeni çıkan din nasıl ki büyük zorlukları, sıkıntıları, büyük dayanışmayla aşmışsa, Apoculuğun çıkışı da böyle özellikler taşımıştır. Önder Apo ilk çıkışından uluslararası kómploya kadar bu özellikleri korumaya ve geliştirmeye çalışmıştır. Önder Apo, kesinlikle Apocu grubun ortaya çıkışındaki bu ruh halini daha da zenginleştirerek, daha da güçlendirerek, daha nitelikli hale getirerek, daha da boyutlandırarak; bütün bu özellikleri büyük, gelişen örgüte yedirerek bu ölçüleri yükseltmiştir.

Önder Apo'nun en temel ayırt edici özelliği örgüt savaşçılığıdır

Kuşkusuz bütün yönetim ve kadrolar aynı düzeyde bu değerleri sahiplenme, büyütme, bu ilkeleri koruma yaklaşımı içinde olmamıştır. Bu konuda Önderlik her zaman en önde olmuştur. Apocu Önder kadrolar böyle bir doğallık içinde yetiştikleri için, yani yetişme tarzları bu olduğu için tabii ki bu özellikleri belli düzeyde kazanmışlardır. İlk kadrolar, ilk örgüt üyeleri olmalarından dolayı ilk Apocu grup içinde bu özellikleri kazanmışlardır. Çünkü bu özelliklerle var olmuşlardır. Ancak bu özelliklerle yaşayabilirlerdi. Zaten bu özellikleri taşımayanlar, bu özellikleri kendinde somutlaştırmayanlar, bu özellikleri kendisinde taşımada zorlananlar, uzak duranlar, bunu temsil etmeyenler bir süre sonra aksamışlardır, bırakmışlardır. Bu açıdan

Apocu grup içinde mücadeleyi sürdüren tüm öncü kadrolar bu özellikleri taşımak için, bu özellikleri örgütte hakim kılmak için, bu özelliklerin var olması için bu özellikleri geriye çeken yaklaşım ve duruşlara karşı mücadele etmişlerdir. Ancak Önder Apo bu konuda hep en öndedir, her zaman arkadaşlarına; "Benim esas karakterim örgüt mücadelecisi olmaktır, örgüt mücadeleciliği yapmaktır, örgüt ölçülerini yükseltmektir; ben büyük bir örgüt savaşçısıyım; sizde eksik olan budur" demiştir. Örgüt hassasiyeti fazla olan arkadaşlarını bile bu yönlü eleştirmiştir. Kendisinin en temel farkını örgüt savaşçılığı olarak ortaya koymuştur.

Herkes ideolojiyi öğrenebilir, herkes politikayı öğrenip dile getirebilir, ama örgüt savaşçılığı gerçekten bütün savaşçılıkların en önemlisidir. Kuşkusuz ideoloji önemlidir, ama ideoloji ortaya çıktıktan sonra bu ideolojiyi pratikleştirecek örgüttür, kadrodur, yönetimdir. Bu açıdan ideoloji ortaya çıktıktan sonra örgüt savaşçılığı olmadan, Önder Apo'nun dediği gibi büyük bir örgüt savaşçılığı yapılmadan ideolojileri pratikleştirmek, örgütlü kılmak, toplumsallaştırmak, bir mücadele gücü haline getirmek mümkün değildir. Bu açıdan Önder Apo'nun örgüt savaşçılığı çok önemlidir. Önder Apo'nun en temel ayırt ediciliği örgüt savaşçılığıdır. Örgüt savaşçılığı bir ideolojiyi büyütür, anlamlı ve etkili kılar. Bu açıdan bütün Apocu hareket karşıtları, PKK düşmanları, Kürt düşmanları Önder Apo'ya düşmanlık beslemişlerdir, Önder Apo'ya öfke duymuşlardır. Önder Apo'ya büyük öfke duymalarının nedeni, onun örgüt savaşçılığıdır. Düşmanları diğer öncü arkadaşlarını örgüt savaşçılığı konusunda biraz daha yumuşak ve yetersiz görmüşlerdir. Hatta şöyle demişlerdir, Apocular iyidir, örgüt iyidir, ama Apo kötüdür. Hep Önder Apo düşmanlığı yapmışlardır. Nedeni, Önder Apo'nun bu örgütçü karakteridir. Örgüt ölçülerini yükseltmesidir, örgüt savaşçılığıdır, örgütü korumasıdır. Çünkü düşman da biliyor, Apo karşıtları da biliyor, örgüt olmadan hiçbir şey olmaz. Örgütü ayakta tutan, örgütü büyüten, örgütü mücadele gücü haline getiren, ideolojiyi, teoriyi, siyaseti güç haline getiren, örgütü yaratan, yaşatan, büyüten Önder Apo'dur. Önder Apo'ya karşı büyük bir öfke içinde olmuşlardır.

PKK düşmanları çok iyi biliyorlar ki, Önder Apo örgüt savaşçısıdır, örgütün bozulmasına müsaade etmiyor, savaşacak örgüt ortaya çıkarıyor. Bu durumun anlaşılması için Önder Apo; "Anamla oynayabilirsiniz, ama örgütle oynayamazsınız" demiştir. Örgüt konusunda bu kadar hassas olmuştur. Çünkü örgüt ölçüleri düştüğünde, örgüt kültürü gerilediğinde, örgütün temel özellikleri kaybolduğunda hangi güzel ideolojiyi savunursanız savunun onu sonuca götüremezsiniz, onu etkili kılamazsınız, onu mücadele gücü haline getiremezsiniz. Bu açıdan Önder Apo baştan itibaren örgüt savaşçılığını çok önemli görmüştür. Örgüt ölçülerini, Apocu örgüt anlayışını, ruh halini, ilkelerini esas almıştır. Bu konudaki hiçbir eksikliğe tahammül etmemiştir. Önder Apo'nun en temel ayırt edici özelliği budur. Zaten; "Benden belki daha fazla cesaretlisiniz, belki bazı şeyleri benden daha iyi biliyorsunuz, ama benim farkım örgüt savaşçılığımdır" demiştir.

Önder Apo'nun bu gerçekliği, bu değerlendirmeleri, bu yaklaşımları örgüt nedir, kadro nedir, yönetim nedir, nasıl olmadır konusuna açıklık getirmektedir. Kazanan örgüt anlayışı nasıl olur, kazanan yönetim anlayışı nasıl olur, kazanan kadro anlayışı nasıl olur, Önder Apo'ya bakılarak, Önder Apo'nun örgüt savaşçılığına bakılarak görülebilir. Bu Önderlik neye öfke duyuyordu, neyi kabul etmiyordu, neyi reddediyordu? Neden bu kadar örgüt savaşçılığı veriyordu? Bunların anlaşılması gerekiyor. Evet, Avrupa'sı da, ABD'si de, NATO'su da, Kürt grupları da, işbirlikçi milliyetçiler de, sömürgeci düşmanları da herkes Apo düşmanı olmuştur. Nedeni örgüt ilkelerinde hassas olmasıdır, örgütü korumasıdır. Örgüt ölçülerine gelecek zararlara müsaade etmemesidir. Örgüt böyle olunca her türlü saldırıya da karşı koyuyor, kendisini koruyor, yenilmiyor. Ne kadar saldırı olursa olsun gelişiyor. Çünkü örgüt ölçüleri korunuyor, örgüt var. Geliştiren kadro anlayışı var, yönetim ve örgüt anlayışı var. Dolayısıyla saldırılar ne kadar ağır olursa olsun örgüt buna karşı koyuyor. Yoldaşlık ,paylaşım ölçüleri, kolektivizm, mücadele ruhu, kendini feda etme ruhu, özgürlük tutkusu, özgürlük ruhu, halkın özgürlüğünden, Kürdistan halkının özgürlüğünden, insanlığın özgürlüğünden başka bir şey düşünmeyen tutku, sadece amaca kilitlenmek, sadece bunun için düşünmek, bunun için yaşamak; işte bunlar Önder Apo'nun yarattığı örgüt ölçüleridir. Bunlar olduğu müddetçe örgüt geriler mi? Kim örgüte darbe vurabilir? Bunların olduğu bir örgüt gelişmez mi, hangi engeli tanır, hangi engel böyle bir örgüt anlayışı karşısında durabilir, bu örgütün gelişimini durdurabilir? İşte Önder Apo gerçeği budur. Önder Apo ilk grup aşamasında yarattığı bu ölçüleri sürekli korumuştur, büyütmüştür, geliştirmiştir, sahip çıkmıştır. Bunların bozulmasına müsaade etmemiştir, büyük örgüt savaşçılığı yapmıştır. Onun için de Kürt düşmanları en fazla da Önder Apo düşmanıdır. Çünkü Önder Apo'nun başında olduğu örgüt bozulmuyor, Önder Apo'nun başında olduğu örgüte kimse dokunamıyor. Bu örgüt mücadeleci ruhunu, savaşçı ruhunu, kazanma ruhunu koruyor.

Önder Apo'ya karşı yapılan uluslararası komplo da bunun için gerçekleşmiştir. Kesire de bir zamanlar, Apo bu örgütün başından uzaklaştırılmadan bu örgüt değiştirilemez, bu örgüte bir şey yapılamaz, demişti. Kaçkın, ihanetçi Şemdin Sakık da gitmiş düşmana bu yönlü bilgi vermiştir. 'Bu Önderlik bu örgütün başında durduğu müddetçe bu örgüte kimse dokunamaz; örgüte ne kadar darbe vursanız da örgütü yeniden yaratır' demiştir. Bunun için herkes Önder Apo'ya yüklenmiş, Önder Apo düşmanlığı yapmıştır. 'PKK'ye evet, Önder Apo'ya hayır' demişlerdir. Uluslararası Komplo gerçekleştirilerek Önder Apo'yu örgütün başından uzaklaştırmak, böylelikle örgüt savaşçılığını ortadan kaldırmak, örgütte olumsuzlukların ve yanlışlıkların gelişmesini önleyen barikatı, ortadan kaldırıp her türlü yanlış eğilimi, örgüt dışılığı örgüt içine sokmak, örgütü değiştirmek, örgütü mücadele etmekten alıkoymak, güçsüzleştirmek ve böylece teslim alınacak hale getirmek istemişlerdir.

Örgütü koruyan temel güç olduğu için komplo Önder Apo'ya yapılmıştır

Her şeyden önce komplonun neden yapıldığını halkımızın, kadrolarımızın, dostlarımızın, herkesin bilmesi gerekiyor. Önder Apo'nun örgüt savaşçılığına yapılmıştır. Örgüt ölçülerini, militanlığını, özgürlük tutkusu ve ruhunu korumasına yapılmıştır. Yarattığı kolektif ve militan ruha yapılmıştır. Halktan, ülkeden, insanlıktan, tarihi bütün değerlerden başka bir şey düşünmeyen bir militanlık yarattığı için, böyle bir duygu yarattığı için bu komplo gerçekleştirilmiştir. Örgütü güçlü yapan, güç yapan özellikleri koruduğu için komplo Önder Apo'ya yapılmıştır. Çünkü Önder Apo esaret altına alınırsa, saf dışı edilirse örgüt, ölçüleri koruyamaz, o zaman da saldırılar sonuç alır, örgüt tasfiye edilebilir, güçten düşürülebilir. Çünkü en temel güç kaynağı budur. İdeolojinin doğru olması çok önemlidir, ama ideolojiyi de güç yapan örgüttür. Uluslararası Komplo Önder Apo'yu bu örgütün başından uzaklaştırıp, tecrit ve saf dışı ederek örgütü zayıflatmak ve PKK'yi ele geçirecek bir duruma getirmek için yapılmıştır.

Uluslararası Komplo Önder Apo'yu öz itibariyle bunun için esaret altına aldığı gibi, örgüt içinde tasfiyecilik ve provokasyon da bu temelde gerçekleşmiştir. Önder Apo'nun esaretiyle birlikte örgüt savaşçılığının zayıfladığını gören uluslararası komplocular, işbirlikçilik, Türkiye ve birçok güç örgütü etkisizleştirmek için örgütün en temel özelliklerini ortadan kaldırmayı hedeflemişlerdir. O güne kadar Önder Apo'nun koruduğu ve hiçbir tasfiyecinin, hiçbir kaçkının, hiçbir provokatörün başaramadığını başarmak istemişlerdir. Çünkü o güne kadarki tasfiyeciler, provokatörler, örgüt bozguncuları Önder Apo'nun iradesine ve örgüt savaşçılığına çarpmışlardır, tasfiye olmuşlardır, etkisizleşmişlerdir. Hem uluslararası güçler, hem işbirlikçileri, hem Kürt düşmanları, hem de örgüt içinde kendi örgüt dışı anlayışlarını komplodan önce konuşturma ve dayatma fırsatı bulmayan eğilimler Önder Apo'nun olmadığı koşullardan faydalanarak örgütü etkisizleştirmeyi hedeflemişlerdir.

2003'te ortaya çıkan Fethat-Botan tasfiyeciliği bu koşullarda çıkmıştır. Önder Apo'nun olmadığı koşullarda örgüt

ölçülerini, kadro ölçülerini, yaşam ölçülerini, ortak yaşam ölçülerini, dayanışma ölçülerini, yani örgütü örgüt ve güç yapan bütün değerleri zayıflatarak, bütün değerleri ortadan kaldırarak, ölçülerini düşürerek örgütü bozup ele geçirmek istemişlerdir. Uluslararası Komplo'nun yarattığı zeminden yararlanarak o güne kadar bütün Apo ve PKK düşmanlarının arzuladığı biçimde örgütü mücadele edemez, düşman karşısında direnemez hale getirmeyi, dolayısıyla işbirlikçi çizgiye çekerek, başkalarının kullanabileceği örgüt haline getirmeyi hedeflemişlerdir. Ferhat-Botan tasfiyeciliği bunun için örgütle oynamayı esas almışlardır. Ortaya çıkmaları esas olarak bu temelde olmuştur. Önder Apo'nun İmralı'dan gelen düşüncelerine 'doğrudur' demişler, ama inanmamışlardır. Önder Apo'nun yeni paradigmasını, düşünce değişimini örgütü bozmak için bir fırsat olarak kullanmışlardır. Dikkat edilirse, en fazla da örgüt ölçüleriyle oynamışlardır, örgütü bozmaya çalışmışlardır. Önder Apo'nun düşüncelerine hemen bir şey dememişler, ama esas olarak örgüt ölçülerini, kadro, yönetim ölçülerini, örgüt yaşamını, örgüt ilişkilerini bozan anlayışla hareket edip örgütü bozarak Önder Apo'nun ideolojisini, teorisini, felsefesini ve siyasetini ortadan kaldıracak bir örgüt gerçeği ortaya çıkarmaya çalışmışlardır. Ferhat-Botan tasfiyeciliğinin esası örgüt düşmanlığı, örgüt karşıtlığıdır. Önder Apo'nun en hassas olduğu konulara saldırmışlardır. Yani Önder Apo'nun; "Her şeyle oynayın, anamla oynayın, ama örgütle oynayamazsınız" dediği şeylerle oynamaya kalkmışlardır. Bu gerçekliğin iyi bilince çıkarılması gerekiyor.

Ortadoğu'da devrimci öncülük ancak keskin örgüt savaşçılığıyla olabilir

Bugün örgüt içinde, örgüt ortamında yaşanan tüm zayıflıklar bununla ilgilidir. Kadrodaki ölçü düşüşleri bununla ilgilidir. Önder Apo'nun ortaya koyduğu örgüt savaşçılığının örgüt yönetimi tarafından yeterince yapılamamasının sonucudur. Örgüt yönetimimiz örgüt savaşçılığını Önder Apo kadar vermediği için, Önder Apo kadar örgüt savaşçısı olmadığı için, örgüt içindeki zayıflıklara zamanında müdahale etmediği için tasfiyecilik bu boşluktan faydalanarak ortaya çıkmıştır. Örgüt içindeki örgüt savaşçılığı, ölçü savaşçılığı yeterince verilmediği için ortaya çıkmıştır. Zaten Önder Apo bunun için saf dışı edilmişti. Önder Apo saf dışı ediliyse örgüt savaşçılığı zayıflayacak, bu ortamda da tasfiyecilik; örgüt, Apo ve PKK düşmanları kendilerini etkili kılacaklardı. Uluslararası Komplo sonrası ortaya çıkan tasfiyecilik örgüt savaşçılığının zayıfladığı ortamda ortaya çıkmıştır. Önder Apo örgüt yönetimini bunun için eleştirmiştir. Zamanında tasfiyeciliğin önünü alamadığımız için eleştirmiştir. Zamanında önünü alamadığımız şey, iyi örgüt savaşçılığı yapmamaktır. Örgüt sorunu olduğunda zamanında kıyameti koparmamaktır, tedbirleri almamaktır. Önderliğe esas bağlılık da Önderliğin yarattığı mücadele örgütüne sahip çıkmakla olur. Önderlik gerçeği budur. Önderliğin esas karakteri örgüt savaşçılığıdır, mücadele önderliğidir. Önder Apo; "Ben sadece yaşlı bir bilge değilim, ya da sadece bir düşünce insanı değilim; benim esas özelliğim örgüt savaşçılığıdır" demiştir. Çünkü bütün değerleri, ideolojiyi, felsefeyi, doğru politikayı anlamlı kılmak Kürdistan'da, Ortadoğu'da ancak keskin örgüt savaşçılığıyla olabilir. Bu örgüt savaşçılığını yaratmadan hangi düşünce, hangi felsefe, hangi zihniyet, hangi siyaset başarılı olabilir? Bırakalım beş bin yıllık devletçi despotların bu coğrafyada oluşmasını, dünya dengeleri de burada kuruluyor. Bütün dünyanın büyük devletleri, emperyalistleri buraya üşüşmüşler. Böyle bir ortamda nasıl mücadele verilecek, nasıl özgürlük kazanılacaktır? Kürdistan'ın özgürlüğü nasıl gerçekleşecektir? Bunlar ancak örgüt savaşçılığıyla gerçekleşebilir.

Tasfiyecilik birebir Uluslararası Komployla bağlantılıdır

Örgüt savaşçısı olmadan, örgüt savaşçılığında ilkeli, bu konuda hassas olmadan hiç kimse kendisine Apocuyum ve Önderliğe bağlıyım diyemez. Önderliğe bağlılığın esas ölçüsü budur. Evet, düşüncesinde de bağlı olmak lazım, onu da öğrenmek lazım, ama bu düşünceler, bu felsefe nasıl pratikleşecek? O düşünceler büyük bir özgürlük tutkusu, duygusu yaratarak böyle bir örgütsel hassasiyet ortaya çıkarmıyorsa, örgüt ölçülerine sahiplenme ortaya çıkarmıyorsa, mücadele eden bir örgüt hassasiyeti ortaya çıkarmıyorsa o zaman burada bir eksiklik, bir yanlışlık var demektir. O zaman düşünce de, ideoloji de iyi anlaşılmamıştır demektir. Önderliğe bağlılık ve savaşçılık böyle bir örgüt gerçeği ekseninde anlaşılırsa o zaman bir anlam ifade eder. Tasfiyecilik Önderliğin mücadele ettiği, büyük savaşçılık verdiği değerleri ortadan kaldırmak için ortaya çıkmıştır. Uluslararası Komplo tasfiyeciliğin kapısını açmış, onlar da ta bu kapıdan içeri girip örgütü ortadan kaldırmak istemişlerdir. Dolayısıyla tasfiyecilik birebir Uluslararası Komployla bağlantılıdır. Uluslararası Komplo'nun ortaya çıkardığı kişiliklerdir, eğilimlerdir. Bir arkadaşın dediği gibi; 'Uluslararası Komplo'nun piçleridirler.'

Tasfiyeciliğin ortaya çıkması ve hala örgüt içinde yanlış eğilimlerin zaman zaman kendini hissettirmesi esas olarak bizim örgüt yönetim gerçeğimizi ortaya koymaktadır. Şu andaki örgüt, kadro ölçülerinin zayıflığı, kadroların mücadelesiz, inisiyatifsiz, sorumsuz, gevşek olması, çalışmalara kendini yeterince vermemesi örgüt ölçülerinin düşmesiyle bağlantılıdır. Önder Apo'nun savunduğu örgüt ölçülerinin kadromuz ve yönetim tarafından yeterince sahiplenilmemesiyle ilgilidir. Uluslararası Komplo ve tasfiyecilik örgüt içindeki yanlış eğilimlerin ortaya çıkmasına yol açmış, ancak bunun giderilmesinde örgüt olarak gereken düzeltmeyi yapmadığımız hala var olan eksikliklerden, yetersizliklerden ve zayıflıklardan anlaşılmaktadır. Şu kadar zaman geçti, tasfiyecilik gerekçe gösterilmemelidir denilebilir. Bu haklıdır, ama ortada var olan bir gerçeklik de bulunmaktadır. Tasfiyecilik örgüt düşmanlığı, örgüt karşıtlığı yaptı, istediğiniz gibi yaşayabilirsiniz, dedi. 'Zamanınızın birazını örgüte verebilirsiniz, birazını da kendiniz yaşayabilirsiniz' dedi. 'Bu kadar katı olmaya gerek yoktur' dedi. Örgüt içinde karı kocalığı geliştirdi, bireyciliği geliştirdi. Önderliğin en hassas olduğu bütün değerler, bütün örgüt ölçüleri ayaklar altına alındı. Keyfilik ve kendine göreliğin var olduğu bir örgüt gerçeğiyle Ortadoğu'da soykırımcı sömürgeci devletlere karşı savaşılabilir mi? Dünya dengeleri burada kurulmaktadır. Beş bin yıllık geçmişi olan devletlere dayanan bugünkü devletler Kürt düşmanlığı yapıyor, Kürtleri ortadan kaldırmak istiyorlar. Gevşek örgüt anlayışıyla bunlara karşı konulabilir mi? İşbirlikçi Kürt milliyetçiliği her taraftan destekleniyor, bunlar karşısında ayakta kalınabilir mi? Mücadele eden bir örgüt olmadan, bu mücadele özel başarılı olabilir mi? Düşmanın özel savaşı boşa çıkarılabilir mi? Kapitalist modernitenin toplumu bozan, bireyi bozan etkilerine karşı zayıf bir örgüt ve kadro duruşuyla karşı konulabilir mi? Sistem içileşmiş, bir ayağı örgütte, bir ayağı sistemde olan bir örgüt anlayışıyla mücadele geliştirilebilir mi? Gelişmez. Tasfiyecilik böyle bir örgüt anlayışı, böyle bir yönetim, böyle bir kadro anlayışını örgütün içine sokmuştur. Tasfiyeciliğin örgüt içine soktuğu anlayışlar kelimenin tam anlamıyla bir fitne olmuştur. Tasfiyecilik örgüt içindeki fitneciliği ifade etmektedir.

Eğer yönetimlerde, kadrolarda öncülük yapmama varsa, inisiyatifli olmama, sorumluluk almama, sorumluluktan kaçma, yük almama, elini taşın altına koymama yaşanıyorsa, bir memur gibi çalışılıyorsa, coşku ve heyecanla işlerin üzerine gidilmiyorsa ve çok basit duygular yaşanıyorsa, hedef küçükse, duygular ve tutkular yüksek değilse, kolektif olunmuyorsa; tepkisel, duygusal yaklaşımlar fazlaysa bunların hepsi örgüt dışı anlayışların sonucudur. Sorumluluk duymayan bir insan hemen tepki gösterebilir, herkesle kavga edebilir, daralabilir; bireysel tutumlar koyabilir, bireysel kavgalar içine girebilir. Bunların hepsi özgürlük tutkusunun ve duygusunun zayıflığıyla ilgilidir. Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğüne karşı sorumsuzluk, zayıflık böyle dar yaklaşımlar ortaya çıkarabilir, basit yaklaşımlar ortaya çıkarabilir. Basit yaklaşımların, basit tutumların, dar yaklaşımların hepsi duyguların ve tutkuların basitliğiyle ilgilidir. Duyguların küçülmesiyle ilgilidir. İşte tasfiyecilik bunları örgüt içine sokmuştur. Basit yaşamı kadroların önüne koymuştur. Kapitalizmin bireyci, toplumdan koparan anlayışları nedeniyle artık toplumu düşünmeyen, Kürdü ve Kürdistan'ı düşünmeyen, esas olarak kendisini düşünen kişilikler ortaya çıkmıştır.

Kürdistan'da bireyci kişilik Kürt karşıtlığıdır

Bireyci Kürtlük, Kürdistan karşıtlığıdır. Bireycilik toplum karşıtlığıdır. Toplum karşıtlığıyla ülke özgürleştirilebilir mi, Kürdistan özgürleştirebilir mi? O bireyciliklerin birey özgürlüğüyle falan alakası yoktur. O bireycilikler, bireysel şeylere tutkunluktur. Bireysel yaşama tutkunluktur. Sadece kendini düşünmek, toplumu düşünmemektir. Bunda birey özgürlüğü falan yoktur. Birey özgürlüğü; toplum için düşünen, toplum için yaşayan insanlarda var olur. Böyle insanlar özgür birey haline gelebilir.

Tasfiyecilik, bireyciliği geliştirerek, özgürlük tutkusu ve duygusundan uzaklaştırarak insanları basit, dar, günlük duygular içine sokarak, örgüt içine bu yönlü fitneler sokarak örgütteki bozulmayı teşvik etmiştir. Kuşkusuz buna karşı örgüt mücadele vermiştir, tasfiyecilik tasfiye edilmiştir. Önder Apo'nun tutumuyla tasfiyecilik örgüt içinde kalamaz hale gelmiştir. Önderliğin tutumu ve perspektifleri çerçevesinde örgüt ölçüleri yeniden yükseltilmeye ve belli düzeyde korunmaya çalışılmıştır. Ama ortaya çıkan gerçekler bizlere göstermektedir ki, bu konuda tam başarılı olunamamıştır. Evet, örgüt yıkılmıyor, örgüt mücadele ediyor, ama örgüt kritik dönemlerde istediği sonuçlara ulaşamıyor. Gelişme yaratıyor, ama gelişmeler zaferle taçlanmıyor. Büyük fırsatlar değerlendirilemiyor. Birazcık kazanım, birazcık gelişme oldu mu yeterli görülüyor. Bu, kesinlikle PKK dışı anlayışlardır, Önderlik gerçeğinden uzaklaşmadır. PKK'nin, Apoculuğun, Önder Apo'nun öngördüğü militan savaşçılığından, örgüt savaşçılığından uzak durmaktır. Başarıya kavuşturan düzeyde mücadele eden örgüt ve kadro olmamaktır. Örgütü ve mücadeleyi zayıf düşürmektir. İdeoloji güçlüdür, amaç güçlüdür, PKK'nin birikimi güçlüdür, ama bunu pratiğe dökecek örgütte sorunlar vardır, zayıflıklar vardır, sıkıntılar vardır. Örgüt içinde ölçülerin düşüklüğü vardır, bireyciliğin kendini konuşturması vardır. Bunlar örgütün amaçlarının, örgütün ortaya koyduğu planların ve projelerin başarıya ulaşmasını engellemektedir.

Örgütte kadro, ölçü, yaşam sorunları vardır. PKK, Önder Apo çizgisinde; Önder Apo'nun militan, kadro çizgisinde, örgüt ve kadro anlayışında, yaşam anlayışında gerileme vardır. Bu da başarılı sonuçların ortaya çıkmasını engelliyor. Kuşkusuz hala mücadelemiz gelişmeler yaratıyor. Çünkü ideolojisi, politikası, felsefesi, çok güçlü bir temele dayanıyor. Yaratığı önemli bir tarih var, gelenek var, halk gerçeği var. PKK'nin itibarı var, etkisi var, yarattığı değerler var, ölçüler var. Bunlar tümden yıkılamıyor, ortadan kaldırılamıyor. Bir güç var, buna dayanarak belli düzeyde mücadele de yürüyor. Zaten tasfiyecilik örgütün ruhunda var olan bu özellikleri aşamadığı için örgütte tutunamadı ve kaçmak zorunda kaldı. Ancak örgüt ve kadrodaki yetersizlikler nedeniyle daha büyük başarılar elde edilmesi gerekirken fırsatlar değerlendirilemiyor.

Tasfiyecilik süreci ölçülerin düşmesine yol açmıştır. Kadro ölçülerini, çalışan, yurtseverlik, yaşam ölçülerini düşürmüştür; disiplin ve ciddiyet zayıflatılmıştır. Fedakarlık düzeyi zayıflatılmıştır. Bir bütün olarak örgüt bir anda güçsüzleştirilmiştir. Tasfiyeci eğilimlerin örgütün içine fitne gibi girmesiyle birlikte örgütün gücü bir anda beş on kat zayıflamıştır. Tasfiyeciliğin örgüt anlayışında yarattığı zayıflamalar örgütü güçsüzleştirmiştir. Sanki bir canlının içindeki ruhu üfleyip çekmek gibi tasfiyecilik de örgütün içindeki ruhu çekmiş ve örgütü takatsiz bırakmıştır. Bunun nedeni ölçülerin düşmesidir. Kadroda ölçülerin düşmesi tüm örgütü, mücadeleyi takatsiz bırakmıştır. Ölçülerin düştüğü yerde örgüt ve mücadele eski gücünde olmaz. Eski etkisinde olmaz. Eskiden bir kadro on kişinin işini yapacak düzeyde olurken, ölçüler düştüğü zaman artık on kişi bir kişinin işini yapacak duruma gelir. Tasfiyecilik böyle bir durum yaratmıştır.

Kadrolarda yaşanan yetersizliklerin tasfiyecilikle bağı bulunmaktadır

Apocu grup ve PKK gerçeğinde sadece kadrolar değil, çalışanlar bile bütün her şeyini örgüt için, mücadele için verirlerdi. Evet, evindeydi, barkındaydı, belki evli barklıydı, ama mücadeleye katılımı kesinlikle her şeyini verme biçiminde oluyordu. Çalışanlarımız her türlü fedakarlığa giderdi. Her türlü zor işe katılırdı. Apocu grup ortaya çıktığında Apocu grubun tüm ilişkileri bu çerçevedeydi. Yurtseverler, çalışanlar, sempatizanlar bir kadro gibi çalışırdı, bir kadro gibi her riski göze alırlardı. Bu, kadroların ölçülerinin yüksekliğindendi. Kadroların ölçüleri çok yüksek olunca, örgüt ölçüleri çok yüksek olunca tabii ki yurtseverlerin, çalışanların, sempatizanların ölçüleri de yüksek oluyor. Ama tasfiyecilikle birlikte kadro ölçülerimiz gerileyince çalışanların, yurtseverlerin ölçüleri de gerilemiştir. Belki de tasfiyeciliğin mücadelede yarattığı en büyük zarar, en büyük olumsuzluk yurtseverlerde ve çalışanlarda yarattığı ölçü düşüklüğü olmuştur.

Kadrolarda yaşanan yetersizliklerin tasfiyecilikle bağı bulunmaktadır. Tasfiyeciliğin örgüt içine ektiği tohumlar basite alınamaz, küçümsenemez. Çünkü zaten kapitalist modernite koşullarında bir mücadele yürütülüyor. Aslında bu her zaman toplumu, kadroyu olumsuz etkiliyor. Zaten örgüt çizgisiyle kapitalist modernitenin dayattığı yaşam, birey anlayışı, toplum anlayışı, örgüt anlayışı, mücadele anlayışı arasında büyük bir mücadele var. Örgüt çizgisiyle liberalizm arasında büyük mücadele var. Örgütün militan çizgisiyle küçük burjuva çizgi, küçük burjuva reformist milliyetçi çizgi arasında büyük bir mücadele var. Önder Apo örgüt içinde sürekli mücadeleden söz etmiştir. Yani kapitalist modernitenin, sınıflı sömürücü sistemin, devletli sistemin yarattığı kişilikler, yine soykırımcı sömürgeciliğin yarattığı kişilikler birçok olumsuzluğu örgüte taşımaktadırlar. Ya da sömürgeci soykırımcı sistem, kapitalist modernist sistem zaten doğuştan itibaren çocuğu, gençliği, kadını, toplumu şekillendirmektedir. Bu tabii ki örgüt içine bir mücadele olarak yansıyacaktır. Bir sınıf mücadelesi, sistem mücadelesi olarak yansıyacaktır. Kapitalist modernitenin tüm anlayışlarına karşı, liberalizme karşı, soykırımcı sömürgeciliğin Kürdü inkar eden, kendinden koparan yaklaşımlarına karşı sürekli bir mücadele içinde olunacaktır. Önder Apo örgüt mücadelesinin çoğunluğunun da örgüt içindeki yanlışlıklara karşı mücadele olduğunu ifade etmiştir. Örgüt içindeki yanlışlıkları gidermeden, eksiklikleri gidermeden düşmana karşı mücadele geliştirmek mümkün değildir. Bu yönüyle Önder Apo örgüt mücadelecisi, sınıf mücadelecisi, cins mücadelecisi olduğunu defalarca söylemiştir. Bu sosyolojik,

Tasfiyecilik, Önderliğin mücadele ettiği, büyük savaşçılık verdiği değerleri ortadan kaldırmak için ortaya çıkmıştır. Uluslararası Komplo tasfiyeciliğin kapısını açmış, onlar da ta bu kapıdan içeri girip örgütü ortadan kaldırmak istemişlerdir. Dolayısıyla tasfiyecilik birebir Uluslararası Komployla bağlantılıdır. Uluslararası Komplo'nun ortaya çıkardığı kişiliklerdir, eğilimlerdir. Bir arkadaşın dediği gibi; 'Uluslararası Komplo'nun piçleridirler.'

Apocu grup ve PKK gerçeğinde sadece kadrolar değil, çalışanlar bile bütün her şeyini örgüt için, mücadele için verirlerdi. Evet evindeydi, barkındaydı, belki evli barklıydı, ama mücadeleye katılımı kesinlikle her şeyini verme biçiminde oluyordu. Çalışanlarımız her türlü fedakarlığa giderdi. Her türlü zor işe katılırdı. Apocu grup ortaya çıktığında Apocu grubun tüm ilişkileri bu çerçevedeydi. Yurtseverler, çalışanlar, sempatizanlar bir kadro gibi çalışırdı, bir kadro gibi her riski göze alırlardı. Bu, kadroların ölçülerinin yüksekliğindendi.

toplumsal, bilimsel bir gerçekliktir. Bundan kaçınılamaz. Bu açıdan örgüt içinde ideolojik ve örgütsel mücadele, sınıfsal ve cins mücadelesi olmadan doğru örgüt, kadro anlayışı, militan duruşu, sorumluluk düzeyi, ciddiyet geliştirilemez. Kadronun ve örgütün, yöneticinin inisiyatifli olma, öncülük yapma sorumluluğu gelişemez. Kendine, öz gücüne güvenen, iradeli bir kadro, bir yönetim, bir örgüt duruşu ortaya çıkarılamaz. Bu açıdan sistemden gelen her türlü eğilimlere karşı mücadele edilmesi gerekmektedir.

Tasfiyecilik her şeyden önce örgüt mücadelesini gereksiz gören ve bunu ortadan kaldıran bir yaklaşımla işe başlamıştır. Sınıf mücadelesini, cins mücadelesini gereksiz görmüştür. Bunları doğru görmemiştir. Bunları yanlış şeyler olarak görmüştür. 'Niye kendi kendimizle uğraşıyoruz, niye içeriyle uğraşıyoruz, niye örgüt içi mücadele veriyoruz, buna gerek yoktur' demiştir. Böylelikle kapitalist modernist sistemin örgüt içine yansıttığı her şeyi normal görme, meşru görme durumu yaşanmıştır. Örgüt içi mücadeleyi durdurmuştur. 'Bana ne başkasının durumundan, her koyun kendi bacağından asılır' demiştir. Böylelikle kapitalist modernitenin, soykırımcı sömürgeciliğin örgüt içine saldığı, örgüt içine koyduğu eğilimler giderek örgütü çürüten noktaya getirmiştir. Zaten tasfiyeciliğin en büyük kötülüklerinden biri bu olmuştur. Örgüt anlayışı nasıl geriler, ölçüler nasıl düşer? Örgüt içinde yanlışlıklara karşı mücadele edilmezse, yanlışlıklara karşı savaş verilmezse tabii ki ölçüler düşer. Yanlışlıklarla yan yana yaşadın mı, o yanlışlıklar giderek örgütü çürütür, örgüte hakim hale gelir. Bu kesindir. Örgüt öyle kendinden menkul bir şey değil ki! Toplumla iç içe olan, toplumla bağı olan bir olgudur. Toplum da kapitalist modernitenin ve soykırımcı sömürgeciliğin, liberalizmin ve bireyciliğin saldırısı altındadır, bu temelde de bu toplum içinde, bu saldırı altında yetişen gençler örgüte geldiklerinde tabii ki yanlış eğilimleri de beraber getiriyorlar. Bunlar nasıl giderilir? Örgüt içi mücadeleyle giderilir. Örgüt içi yanlışlıklara karşı mücadele edilerek, örgüt duruşu ortaya konularak, örgüt içi yanlışlıklarla yan yana yaşamayarak, yanlışlıklar meşru görülmeyerek, onlara karşı mücadele ederek yanlışlıklar giderilir. Böyle örgüt içi mücadeleyle Önder Apo çizgisinde doğru örgüt anlayışı, doğru kadro ve yönetim duruşu ortaya çıkarılır.

Yanlışlıklara karşı mücadele vermeyen kadro sistem içileşmektedir

Tasfiyecilik, yanlışlıklara karşı tutum alan örgüt içi refleksleri ve melekeleri zayıflatmıştır. Örgüt içindeki yanlışlıkları meşrulaştırmıştır. Yanlışlıklarla yan yana yaşamayı normal hale getirmiştir. Bu aslında giderek kadronun kendisini çürütmesidir, kadroluktan düşmektir. Böylece giderek örgüt çizgisinden, Önder Apo çizgisinden düşen, yanlışlıklarla yan yana yaşayan; sadece yanlışlıkların yaşanmasına göz yuman değil, bu ortamda kendisi de değişen, dönüşen, kendisi de bozulan ve sistem içileşen bir kadro, yönetim ve örgüt duruşu ortaya çıkmaktadır. Yanlışlıklara karşı örgüt mücadelesi vermeyen kadro da yönetim de bozulup sistem içileşmektedir. Zaten bu nedenle 2006-2007'den itibaren örgüt içinde sistem içileşme çok tartışılmıştır. Özellikle Bakurê Kurdîstan'daki kadro, yönetim ve örgüt gerçeğinde sistem içileşme yaşandığı değerlendirmesi yapılmıştır. 2006-2007 döneminden bu yana değerlendirilen ve tartışılan bir konudur. Tasfiyecilik böyle bir durum ortaya çıkarmıştır. Örgüt yapısının, yönetimin, kadronun sistem içileşmesini doğurmuştur.

Sistem içileşme ne demektir? Örgüt ölçülerinin düşmesidir. Örgüt yaşamının gerilemesidir. Yaşam anlayışında bozulmadır. Kadro duruşunda, militanlıkta, fedakarlıkta, tarzda, tempoda, üslupta bozulmadır. Sorumlulukta, ciddiyette bozulmadır. Sistem içileşme bunu ifade etmektedir. Sistemde var olan anlayışların örgüt içine taşırılmasıdır. Örgüt içinde giderek hakim hale gelmesidir. İdeolojik, örgütsel mücadele, örgüt içinde yanlışlıklara karşı mücadele verilmeyince o zaman örgüt içinde sistemden gelen eğilimler hakim oluyor. Yoksa sistem içinden gelen eğilimler her zaman örgütte vardı; Önderlik zamanında da örgüt içinde yanlış eğilimler vardı. Her zaman da olacaktır. Sistemin baskısı ve etkisi altında yaşayan toplumla iç içe olduğumuza göre toplumdan bu eğilimler getirilecektir. Ama Önderlik zamanında ya da geçmiş dönemlerde hep yanlışlıklara karşı, eksikliklere karşı mücadele vardı. Eksiklikler giderilmeye çalışılıyordu, yan yana yaşanmıyordu, mücadele ediliyordu, bu eksiklikler gideriliyordu. Örgüt içindeki mücadele sonucu Önderlik çizgisi, örgüt çizgisi baskın oluyordu. Toplumdan gelen eğilimler geriletiliyordu. Mücadele olduğu için hakim olamıyorlardı. Tasfiyecilikten sonra mücadele gevşeyince sistemden gelen yanlış eğilimler giderek örgüt içinde hakim olmaya başlamıştır, normalleşmiştir, meşrulaşmıştır. Giderek sanki örgüt ölçüleri, örgüt doğruları yanlış, tasfiyeciliğin, sistemin örgüt içine soktuğu kimi eğilimler, kimi duygular ve düşünceler doğruymuş gibi bir durum ortaya çıkmıştır. Onlar sadece normalleşmemiş, meşrulaşmamış, sanki esas doğru, onlarmış gibi örgütü bozan, örgütü mücadeleden düşüren, gerileten bir durum ortaya çıkmıştır. Bakurê Kurdîstan'da ölçülerin bu gerileme gerçeği, sistem ölçülerinin, anlayışının örgüt içinde belirli konularda hakim olması durumu ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan Bakurê Kurdîstan'da kadro ve örgüt çalışmalarında öncülük yapamama, inisiyatif alamama, sorumluluk duymaktan uzak, sorumsuz, kolektif olmayan, bireyci yaklaşımlar, sorunlar karşısında çözüm gücü olma yerine didişme, çekişmeci yaklaşımların hepsi örgüt içi mücadelenin, yetersizliklerin, zayıflıkların yarattığı durumdur. Bunlar görülmeden Bakur'da durum niye böyle, kadrolarda ve yönetimde durum niye böyle, niye bu eksiklik var konusu anlaşılamaz.

Önderliğimizin demokratik çözüm arayışları doğru anlaşılmamıştır

Bakurê Kurdîstan'da ortaya çıkan yanlış örgüt, kadro ve yönetim anlayışının diğer bir boyutu da son yıllarda yaşanan çatışmasızlık, bu çerçevede Önder Apo'nun, Hareketimizin demokratik çözüm arayışlarıdır, bu yönlü politikalar yürütmesidir. Bu durumun doğru anlaşılamaması Bakurê Kurdîstan başta olmak üzere Avrupa'da ve çeşitli alanlarda örgüt, yönetim ve kadro anlayışında yanlışlıklar ortaya çıkarmıştır. Mücadelenin sert koşullarda sürdürülmemesi, demokratik siyasal mücadele yöntemlerinin biraz öne çıkması sadece mücadele yönteminde yumuşama değil, giderek örgüt, kadro, yönetim duruşunda yumuşamalar ortaya çıkarmıştır. Bu ortamda düşman saldırılarının sert olmaması, düşmana karşı mücadelenin yumuşak boyutlarda olması, örgüt yapısında, yönetim ve kadro yapısında gevşemeler ortaya çıkarmıştır. Bu durum bir gün değil, bir hafta değil, bir ay ve bir yıl değil yıllarca sürünce bu giderek bir tarz haline gelmiş; bu mücadele duruşu giderek kadronun örgüt ve yaşam anlayışına, ideolojik duruşuna kadar yansımıştır. Bu dönemler de büyük mücadele dönemleri ve büyük fırsat olarak görülmek yerine, biraz rahatlama süreçleri olarak ele alınmıştır. Ateşkeslerin, çatışmasızlıkların ortaya çıkardığı imkanlar doğru değerlendirileceğine, daha da çok çalışılacağına, daha disiplinli çalışılıp daha fazla sonuç alınacağına, devrimci tarzı böyle bir dönemde daha etkili hale getirip büyük imkanlar yaratılacağına, büyük zeminler ortaya çıkarılacağına, bu süreçlerde gevşeme olmuştur. Tarzda, tempoda, üslupta gerilemeler, yumuşamalar olmuştur. Bu giderek kadro duruşuna ve ölçülerine yansımıştır. Halbuki bu dönemler aynı zamanda düşmanın özel savaşını arttırdığı dönemlerdir. Bu açıdan bile olsa örgüt hassasiyetinin yüksek tutulması ve bozulmaların önüne geçilmesi gerekirken, tersi bir durum ortaya çıkmıştır.

Çatışmasızlık dönemine de devrimci mücadele anlayışıyla yaklaşılmalı

Çatışmasızlık ortamında yanlışlıklarla yan yana yaşamak, temposuz çalışmak, az mücadele vermek, fazla kendini yormamak, örgüt ciddiyeti ve disiplini konusunda yeterince hassasiyet göstermemek gibi birçok konuda gevşemeler, gerilemeler, ölçü düşüşleri ortaya çıkmıştır. Biz bu ortamdan yararlanacağımıza, bu ortam örgütü şekillendiren, örgütü kendine benzeten, örgütü yumuşatan, hatta bozan bir durum ortaya çıkarmıştır. Kendi yarattığımız çatışmasızlık, kendi yarattığımız demokratik siyasal mücadele yapma imkanları doğru anlaşılacağına, giderek bizi zayıflatan, eriten bir işleve bürünmüştür. Buradan çatışmasızlığı ilan etmenin yanlış olduğu sonucu çıkarılamaz. Demokratik siyasal mücadele yöntemlerini denemek yanlış değildir. Mücadele düz değildir. Tek bir biçimde yürümez. Mücadele çok zengin esnek yol ve yöntemlerle geliştirilebilir. Bazen çok şiddetli savaş olur, bazen daha yumuşak zeminlerde mücadele edilebilir. Ama bunların hepsine devrimci örgüt ve devrimci mücadele anlayışla bakmak lazım. Bu bir mücadeledir. Henüz ne Kürt halkı özgürleşmiştir, ne düşmanımız değişmiştir, ne sorun çözülmüştür, ne de Türkiye'ye demokrasi gelmiştir. Bir mücadele süreci olduğu, sonuç almak için zengin mücadele yöntemleri ortaya konulduğu halde sanki mücadele bitmiş, mücadele sonuçlanmış, Kürdistan özgürleşmiş, Kürt halkı özgürleşmiş, bu nedenle biraz rahat edebiliriz, tempomuzu, tarzımızı, mücadele anlayışımızı değiştirebiliriz; devrimci tarzımızı bırakabiliriz gibi bir durum ortaya çıkmıştır.

Böyle yanlış bir durumun ortaya çıktığı gerçeğinden hareketle çatışmasızlık döneminin, demokratik siyasal mücadele dönemlerinin örgüt, yönetim ve kadro anlayışında ortaya çıkardığı zayıflıkların çok kapsamlı bir biçimde irdelenmesi gerekir. Bu tür süreçlerde hangi yanlış ideolojik, siyasal eğilimler, hangi mücadele eğilimleri, yanlış yönetim, kadro, örgüt anlayışı ve gerilikler ortaya çıktı, bunların irdelenmesi gerekmektedir. Bu dönemde yanlışlıkları, zayıflıkları ortaya çıkaran nedenleri bilince çıkarıp düzeltmemiz gerekmektedir. Çünkü bu yanlış eğilimlerin, örgüt olamama, inisiyatifli olamama, sorumluluktan uzak, ciddiyetten, tarzdan, tempodan uzak olan ürkek yaklaşımların nasıl ortaya çıktığının süreç süreç incelenmesi, değerlendirilmesi ve bu temelde de giderilmesi gerekir. Çünkü Bakurê Kurdîstan'da ciddi örgütsel sorunlar, kadro sorunları ve yönetim sorunları vardır. Bunları düzeltmemiz gerekir. Ama bunları ortaya çıkaran yanlış eğilimleri, yanlış zemini de çok iyi öğrenmemiz lazım. Niye bu duruma gelindiğinin öğrenilmesi lazım ki giderilmesi de daha kolay olsun, daha amaca uygun olsun! Gerçekten de neler yanlış, bunları iyi tespit edip, nedenlerini giderip örgüt ortamımızdan atmamız gerekiyor. Bunun için de bu durumu yaratan dönemleri iyi ortaya koymak gerekir. Komplo sürecinin ve tasfiyecilerin etkilerini ortaya koyduk. Bir de ateşkes ve çatışmasızlık sürecinin yarattığı gevşeme, olumsuzluk ve bozulmaları ortaya koymamız gerekmektedir.

Önderlik gerçeği kesinlikle bir mücadele Önderliğidir

Bir kere şunu vurgulayalım; bunu PKK'liliğin, Apoculuğun dibacesi olarak bilelim. Önder Apo hiçbir zaman mücadeleyi gevşeten, örgütü mücadelesiz bırakan bir Önderlik değildir. Önderliğin tarzı, temposu, yoğunlaşması, kaygısı, bu temelde de büyük bir çaba ve mücadele içine girmesi kesinlikle örgütü daha etkili mücadele eder hale getirme amaçlıdır. Önderlik hep PKK'yi daha etkili mücadele eder duruma getirmek için çalışmıştır, çabalamıştır. Örgütü daha etkili mücadele eder durumdan geriye çekme yoktur. Önderlik gerçeği kesinlikle bir mücadele Önderliğidir. Örgütü, yönetimi, kadroyu ve halkı daha etkili mücadele eder duruma getirmek için çalışmıştır. Bütün değerlendirmelerini, bütün analizlerini, bütün yorumlarını, bütün düşünce yapısını, çözümlemelerini bunun için yapmıştır. Çünkü devletçi sistem var, soykırımcı ve sömürgeci sistem var. Böyle Kürdü yok etmek isteyen bir sisteme karşı yumuşak mücadeleyle, az mücadeleyle, gevşek mücadeleyle sonuç alınabilir mi? Dünyanın başka yerlerinde bu tarzda mücadele edilerek sonuç alınabilir; ama Kürdistan'da sonuç alınamaz. Kürdistan'da başka yerlerdeki mücadelenin yüz katı verilmeden özgür ve demokratik yaşam kazanılamaz. Bunun için Önder Apo her gün PKK'yi, Özgürlük Hareketi'ni daha etkili mücadele eder duruma getirmek için çalışmıştır. Uluslararası Komplo'dan sonra esaret koşullarındaki bütün yoğunlaşmaları da örgütü daha nasıl etkili mücadele eder duruma getirim üzerine olmuştur. İmralı'daki yoğunlaşmaları bu amaçlıdır.

Komployla birlikte Önderlik şunu görmüştür; ideolojik çizgide, örgüt anlayışında, tarzında ve mücadele çizgisinde düzeltmeler yapılmazsa, örgüt mücadeleden düşecek, örgüt mücadele edemez hale gelecek, örgüt yenilgiyle karşı karşıya kalacaktır. Bu açıdan Önder Apo esaret altına düşer düşmez örgüt mücadele edemez hale getirilip etkisizleştirilmek isteniyor, örgütü bu durumdan nasıl çıkarırım, nasıl daha etkili mücadele eder hale getiririm üzerinde yoğunlaşmıştır. Bu yoğunlaşmalarıyla örgütü tasfiyenin eşiğinden almış, zihniyetinden, ideolojisinden, felsefesinden paradigmasına kadar daha etkili mücadele eder bir çizgiye getirmiştir. Ama tasfiyecilik nasıl anlamıştır? Tasfiyeciler bunu örgüte nasıl dayatmışlardır? Sanki 'Önder Apo daha az mücadele istiyor, Önder Apo mücadeleyi gevşetiyor, zayıflatıyor' biçiminde ele almışlardır. Önder Apo militan olmadan da, ölçüler yüksek olmadan da mücadele edilebilirmiş, sonuç alınırmış gibi bir şey ortaya koymuş gibi Önderliği kendine göre yorumlayıp örgüt ölçülerini düşürerek örgütü mücadele edemez duruma getirmek istemişlerdir. Zaten Uluslararası Komplo da bunu amaçlamıştır. Tasfiyecilik örgüt mücadelesini etkisizleştirmek, örgütü etkili mücadele eder konumdan çıkarmak için çalışmıştır.

Halbuki Önder Apo mücadele önderliğidir, hiçbir zaman mücadeleyi geriye çeken yaklaşım Önderliğe ait olamaz. Mücadeleyi geriye çeken hiçbir anlayış Önder Apo'ya ait değildir. Önderlik her zaman mücadeleyi daha fazla geliştirme, daha fazla yükseltme Önderliğidir. Devleti daha fazla geriletme, demokratik özgürlükçü sistemi, sosyalist sistemi daha fazla geliştirme Önderliğidir. Önderlik özgürlük tutkusu, özgürlük ruhu, toplumculuk ruhu, toplumculuk, sosyalizm tutkusu, yani toplumculuk aşkı yüksek olan bir önderliktir. Toplumu dağıtan bir sistem var, bütün insanlığı, köle etmek isteyen bir sistem var; Kürdü yok etmek isteyen bir sistem var. Bunlara karşı zayıf mücadele demek, bunlara karşı etkili mücadele edememek demek, insanlığın ve Kürdü bitişidir. Bu açıdan Önderlik her zaman PKK'yi daha etkili mücadele eder hale getirmek için çabalamıştır. Önderlikte tek ilke, tek felsefe, tek yol vardır; örgütü daha etkili mücadele eder hale getirmektir. Bütün zengin yöntemleri, bütün düşünce yoğunluğu, bütün çabası, yol ve yöntemlerdeki zenginlik tamamen örgütü daha etkili mücadele eder hale getirmek içindir. Önderlik böyle bir önderliktir, Önderlik gerçeği böyle bir gerçekliktir. Her gün, her saat, her an daha fazla mücadele etmeyi önüne koymayan kişi de, örgüt de, kadro da, yönetim de Önderlik gerçeğiyle uyumlu değildir. Önderlik çizgisinde değildir. Önderliğe bağlı olmak, Önderlik çizgisinde olmak, her gün, her saat, her hafta, her ay, her yıl mücadeleyi daha fazla geliştirmekle mümkündür. Önderliğe bağlılığın ölçüsü budur. Bunun dışındaki tüm bağlılıklar sahtedir, yalandır, hatta toplumu, kendini ve örgütü aldatmaktır. Bunun dışındaki tüm bağlılık söylemlerinin hiçbir değeri yoktur.

Tasfiyecilik, Önder Apo'nun İmralı'da esaret altına alındığı ve gerilla güçlerinin Türkiye sınırları dışına çıkarıldığı koşullarda ideolojik ve teorik olarak yenilikler getirmesi, ortaya çıkan yanlışlıkları düzeltmesi, örgütün ideolojisinde, teorisinde, programında ve siyasetinde eksik olan yerleri gidermeye çalışmasını yanlış ele almıştır. Önder Apo tüm bu eksiklikleri, yanlışlıkları ve yetersizlikleri gidererek sadece Kürt halkını değil, tüm ezilenleri, bütün halkları daha etkili mücadele eder hale getirmek isterken; tasfiyecilik geri çekilme dönemini ve Önderliğin örgütün ideolojisinde, teorisinde, siyasetinde, paradigmasında yaptığı değişiklikleri sanki mücadeleden geriye çekilme, mücadeleden vazgeçme, sistem içileşme, sistemin parçası haline gelme gibi ele alarak örgüt ölçülerini düşürüp, geriye çekip tasfiyeciliği dayatmışlardır.

Önderlik hep PKK'yi daha etkili mücadele eder duruma getirmek için çalışmıştır. Örgütü daha etkili mücadele eder durumdan geriye çekme yoktur. Önderlik gerçeği kesinlikle bir mücadele Önderliğidir. Örgütü, yönetimi, kadroyu ve halkı daha etkili mücadele eder duruma getirmek için çalışmıştır. Bütün değerlendirmelerini, analizlerini, yorumlarını, düşünce yapısını, çözümlemelerini bunun için yapmıştır.

Devam edecek...

Em dixwazin bi rêka têkoşîna demokratik îradeya gelan xurt bikin

Niha jî dewleta Tirk di dema herî lewaz de derbaz dibe. Tevgara Kurd li Bakûr û Rojavayê Kurdistanê bingeha siyaseta înkara Dewlata Tirk hilweşandiye û êdî Dewlata Tirk neçare ku siyaseta xwe di derbarê Kurdan de bide guhertin, an jî weke Împaratoriya Osmanî ya di sedsala 20. de rû be rûyê têk çûyînê ye.

Helmet Başûr

Rewşa ku îro li Kurdistan û Rojhilatê Navîn tê jiyan kirin çarenûsazin. Lewre ew sîstemên ku li sedsale 20 de bi peymanên Qahîre, Lozan, Enqere hatibû damezrandin îro hilweşiyaye yan jî ber bi hilweşandinê ve diçin. Her hêz û pêkhateyên civakî dixwazin di ava buna nû de bi bandorbûn. Ev yek jî pevçûnan kûr dike. Di vê rewşê de Kurdîstan û doza Kurd bûne xelekên esasî. Hem di hêla stratejik û jeostratejîk de cihê Kurdîstanê girînge û hem jî Tevgerê Azadî Kurdîstan bi pêşengtiya PKK îro bû ye aktorekî çalak û xwedî projeyên çareseriyê ji bo pirsgirêkên Kurdîstan û herêmê.

Kurd li herêmê aktorekî çalak in

Ew aliyên ku danûstandinên Cenev îdare dikin, Tirkiya dikin hêncet. Bi nêrînê me divê mijarê de rolê Tirkiyê heye. Lê ev mijar tene ne girêdayî helwestê Tirkiyê ye, girêdayî hemû hêzên ku di sedsalên bîstan de hegoman bûne ye. Ji ber ku van hêzana di sedsalên bîstan de kurd înkar kirin û li dervayî sîstemê hiştin. Niha jî ji bo wan rehet nîne ku Kurd bi asanî muhatap bigrin û bipejirînin. Bi taybetî jî Kurdekî ku xwedî proje be û bixwaze pêşengtiya guhertinê bike.

We sê caran der û dorên navborî li Cenevê kombûn. Lê heta niha ti encamêk wernegirtin. Em bawerin ku bi vî rengî biçe di van civînan de ti encamêk jî nayê girtin. Ji ber ku heta Kurd û hemû hêzên demokrat bi xurt li Cenevê cîh negirin tu biryarên van civînan de te girtin nayên pêkanin.

Jixwe Tirkiya û ew hêzên ku na xwazin rastiya Kurd qebûl bikin û gavên demokratik bavêjin, hewl didin ku Tevgera Azadiya Kurdîstan û hevalbendên wî lewaz bikin. Armanc carekedin bêyî ku îradeyê Kurd u gelen navçê li ber çev bigrin sîstemê nû bixin meriyetê. Em jî dixwazin bi rêka têkoşîna demokratik îradeya gelê Kurd û gelên navçeyê xurt bikin. Bi vê rêye em van hêzan neçar bikin ku gele Kurd û îradeya gelên din jî bi pejirînin, sîstema nû jî li gorî vê ava bikin. Bêguman di encam de astê têkoşînê çarenûsê diyar dike.

Êrîşên Dewleta Tirk li ser Rojava û Bakurê Kurdîstanê

Mixabin bîrdoziya dewleta Tirk li ser înkar kirina gele Kurd xwe daye ava kirin, niha jî di vê de israr dike. Ew wisa difikirin ku dem hîn destpêka sedsala bîstemîne û Kurd jî hîn wekî ew deme ne. Ji bona wî ew wisa xeyal dikin ku bi vî rengî dikarin Tevgera Azadiya Kurdîstan têk bibin û îradeya gelê Kurd bişkînin û li derveyê sîstemê bihêlin. Wekî din ew dixwazin di ava kirina sîstema nû ya Rojhilata Navîn de hem pergala Tirkiya neyê guhertin hem jî sînorê xwe fireh bikin. Di vê mijarê de Kurdan ji bo xwe asteng dibinin.

Dagirkirina Cerablûs û mudaxaleya li Bakûrê Suriya

Sîstema sedsala bîstan li ser paşmayê Osmanî ava bû. Niha jî sîstema Rojhilata Navîn bêyî ku guhertin di sîstema Tirkiya de çê be, ava na be. Vê heqîqetê jî hem Tirkiya hem hêzên hegoman dizanin. Tirkiya bi ev siyaseta ku niha dimeşîne pirsgirêkên xwe kûrtir dike û ji bo xwe dijminan zêdetir dike. Helbet hêzên hegoman û herêmî jî vê sînor derbaskirinê napejirînin, dibe ku di destpêkê de zêde bertek nîşan nedan lê ev nayê wê wateyê ku vê zêde gaviya Tirkiyê dipejirînin. Divê mijarê de divê Tirkiya xwe nexapîne. Em pê bawerin ku ger Tirkiya li ser axa Suriya zêdetir ber bi pêş biçe, ew dem wê rû bir û bertekên civakên Suriya û hêzên hegamon jî bên. Ji bo wê eger Tirkiya dixwaze pirsgirêkên xwe çareser bike û rolê xwe li Rojhilata Navîn zêdetir bike, rêka herî rast ew e ku bersiva Serok Apo bide û dest ji înkarkirina gele Kurd berde û bi rêka demokratik pirsgirêkên xwe çareser bike. Di heman demê de Kurdan wek mutefîq bibine ne wek dijmin. Dîrokê jî ev wek çespandiye ger Kurd û Tirk pêkve tevbigerin, dikarin guhertinên pêwîst pêk bînin.

Têkîliyên PDK û dewleta Tirk

Em dixwazin têkiliyên me bi PDK û hemû partiyên Kurdistanî re germ û baş bin. Tiştên ku em ji bo xwe baş dibinin, em ji bo partiyên din jî baş dibînin. Bi rewa jî tiştên em ji bo xwe baş nabînin, em hez nakin rû be rûyê partî û rêxistinên dinê jî bibe.

Di derbarê serdanê Mesut Barzanî ji bo Tirkiya; mafê PDK ê heye ku hewl bide têkilî bi der û ber re bide avakirin. Bi taybetî PDK desthilatdariya yekemîn ê li Başûrê Kurdistanê ye. Tişta anormal ewe ku, ev têkilî nakeve xizmeta gelên Kurdistan û destkeftiyên wî yên çar aliyê Kurdistanê. Bi taybetî jî ev pêywendî nakevin xizmeta destkeftiyên gelê Başûrê Kurdistanê. Bêguman pêwîste em bipirsin, dema ku dewleta Tirk û hûkûmeta AKP'ê pir vekirî dijî her maf û statûya ji bo gelê Kurd be, li aliye din PDK qala dewlata Kurdî dike. Niha mirov çawa dikare vê mijare binirxîne? Têkiliyên PDK û dewleta Tirk çiqas bi tendirûstî ye? Ji têkiliyên PDK bi Dewlata Tirk re gelê Kurd çiqas jê feyde digre? Bêguman tekiliya du hêzên bi vî rengî tu alûs tine ye. Tenê bi hevdu xapandin û hevdu dayîna bikaranîn heye. Di pêywendiyekî bi vî rengî de jî zahmete aliyê lewaz û bê hêz ser bikeve. Divekû aliye xurt û bi hêz aliyê din dikare bide bikaranîn. Ev yek jî di têkilya PDK û dewlata Îranê de di serdama Tevgera Îlonê de bi eşkare derket. Çawa Îran PDK û tevgera Kurdî ji bo berjewendiyên xwe li Iraqê da şixûlandin û encamên PDK û Tevgera Îlonê jî binkeftin bû.

Niha jî dewleta Tirk di dema herî lewaz û qels de derbaz dibe. Tevgara Kurd li Bakur û Rojavayê Kurdistanê bingeha siyaseta înkara Dewlata Tirk hilweşandiye û êdî Dewlata Tirk neçare ku siyaseta xwe di derbarê Kurdan de bide guhertin, an jî weke Împaratoriya Osmanî ya di sedsala 20. de rû be rûyê têk çûyînê ye. Ji bo ku xwe ji vê rewşê rizgar bike, dixwaze fayde ji Barzanî û PDK'ê bigire. Dewleta Tirk siyaseta Kurdê baş û Kurdê xirab dide bikaranîn. Ev yek jî ji bo ku bertekên Kurdan li hemberî xwe kêm bike. Di heman demê de di cîhanê de wisa nayê bi navkirin kirin ku bi temamî li dijî Kurdan e. Ji ber ku îro di cîhanê de tevgera Kurd û doza Kurdistanê bûye dozekî rewa û çalak. Ji bona vê em nizanin bi rastî Barzanî beriya ku serdanî Tirkiya bike, agahiya wî ji planên dagirkirina Cerablusê hebû, an na? Lê heviya me Kurdan ew bû ku Barzanî wekî serokekî Kurd li hemberî vê dagirkirinê helwestekî wî ya erênî hebûya. Piştî dagirkirinê jî çend caran daxuyanî dida û siyaseta PYD û xwerêveberiyên Rojava wekî bahane nîşan dida, ji bo êrîşên Artêşa Tirk rewa bike. Bêguman ev siyaset, daxuyanî û helwest nakevin xizmeta Kurdan û nakevin xizmeta PDK'ê jî. Tenê dikeve xizmeta dewleta Tirk û Erdogan. Bi vî rengî Barzanî û PDK bixwazin jî, ne xwazin jî dibin beşêkî polîtîkayên hukûmeta AKP'ê.

Pirsgirêkên Başûrê Kurdîstanê kûr dibe

Bêguman pêwîste PDK, YNK û hemû partiyên din ên Başûr xwe li hember pirsgirêkên ku li Başûr tên jiyan kirin berpirs bibinin. Ji ber ku ewqas pirsgirêk zêde bûne, êdî tehemûlkirin wî zahmet bûye. Divê ev partiyan li ser esasê neteweî û demokrat nêzî hev bibin, hindek dilnizm bin. Dilnizmî ji bo hev ne şerm e. Ji bo ku mirov doza gelê xwe çareser bike, pêwîste pirsgirêkên navxweyî bide aliyekî. Ji bo YNK'ê jî pêwîste berpirsên YNK'ê zêdetir berpirsiyar nêzîk bibin. Da ku bikaribin pirsgirêkên xwe yên navxweyî bi rêbazên demokratîk çareser bike. Ji bo Pirsgirêkên Başûr û pirsgirêkên YNK'ê jî bi rêbazên demokratîk çareser bibin. Me di dema derbasbûyî de, hewl daya ku alîkar bin. Niha jî em amadene ku bi her awayî bibin alîkar.

Ger me bixwesta mudaxaleyî karê Başûr ên hundirîn bi kira niha rewş cûdatir bû. Bêguman gelek mirovên welatparêz demokrat û azadîxwaz gelek caran ji me xwestine ku em rasterast mudaxaleyî pirsgirêkên nava Başûrê Kurdîstanê bikin. Lê me ev yek rast nedît. Lê belê me bi fikir û ramanê xwe xwest ku alîkar bin. Divê çarçowe de, car caran me rexne û pêşniyarên xwe parve kiriye. Lê mixabin berpirsiyarên PDK'ê, pêşniyar û rexneyên me wekî mudaxale û dijberî digrin dest. Bêguman pêwîste berpirsên PDK'ê û hukumetê herêm bi kêfxweşî pêşwazî li her rexne û pêşniyarê bikin ku bi mabesta çareserî pirsgirêkên Başûr pêşkêşî wan bê kirin.

Gele me yê Êzidî me wek garantorê jiyana xwe dibinîn

Her kes dizane ku, çûyîna hêzên me yên Şengal di demekî zor û zehmet de bû. Gele me yê Êzidî dibin qetliamê de derbas dibû. Divê deme de ne Artêşa Iraq, ne jî Peşmergeyên herêm nikarîbûn vî gelî biparêzin. Me jî wek erkekî neteweî û mirovahî hêzên xwe şand. Niha jî wek ku tê zanîn hîn jî beşekî ax û gelê Êzîdî dibin destê DAÎŞ ê de ye. Bi piranî gele me yî Êzidî me wek garantorê jiyana xwe dibinin û ev yek ji bo me erkekî exlaqî ye. Ji bona wî heta ku jiyana gele me yî Êzidî bikeve bin misogerî em ê li wir bin û wan bi parêzin. Pêwîste berpirsên PDK vê yeke ji bo xwe wek metirsî nebînin. Di van demen dawî de em di bînin rewş hinêk ber bi asayîbûnê diçe. Bi wateyekî din êdî diyare ku ber pirsen PDK vê yeke ji bo xwe nakin rojev.

Turkmenî li gor perspektîfên dewleta Tirk tev digerin

Em dixwazin pêşî Turkmenî li gorî rastiya Iraqê siyaset bikin. Lê mixabin li gor perspektîfên dewleta Tirk tev digerin. Wek tê zanîn gelek aliyên demokrat li Iraq û Başûrê Kurdistan dixwazin Tirkiya hêzên xwe ji Başûrê Kurdistan û nezî Mûsil vekişîne. Ev helwestê Erşed Salihî jî bersive ji bo van aliyana. Gelek aliyan bersivê Erşad Salih dan. Helbet hem Erşad Salihî, hem jî her kes pêwîste bizane em ji bo parastina gel erkê ku dikeve ser mile me dikin û ji kesî destûr naxwazin.

Amadekariyên operasyona Mûsil jî hîn baş nayê zanin. Bi qasî ku em agahdarin hîn planekî zelal û şênber nehatiye danîn ji ber ku hîn lihevkirin di navbera hukumeta Iraq, Herêm û hêzên xwecihî de çê ne bû ye. Bêguman heta li hevkirin jî çê ne be, ev operasyon encamên wî dê ne li gor tê xwestin be. Bi nêrînê me pêwîste lihevkirinek di navberî hukumetê Iraq û hukumetê herêm û hêzên YBŞ û YJŞ çê bibe. Pêkve hem li ser rizgarkirina Mûsil hem jî li ser statuya Mûsil piştî rizgar kirinê li hev bikin. Hêzên me jî wek HPG amadene ku bejdarî operasyona rizgarkirina Mûsil bibin.

Li Başûrê Kurdîstanê eniya demokratik

Ev saleke em dibinin ku gelek grub û însiyatîfên cuda cuda xwe îlan dikin. Me divê dawiyê de dît ku komek kesên akademisyen û çalakgerên siyasî xwe wekî berekî demokratik dane îlankirin. Bêguman rewşekî wekî Başûr erkê hemû mirovekî welatparêze ku li hemberî vê rewşê xwe berpirsiyar bibinin û hewl bidin ji bo çareserkirinê însiyatîf bigrin. Partiyên desthilat jî lazime keyfxweş bibin û astengî ji van kesan re çênekin. Kesên ku van xebatan jî didin pêşiya xwe pêwîste pişta xwe bidin hêza gel. Divê di têkoşînê de rêbazên demokratik bingeh bigirin. Ev tevgera nû van bingeh bigire, em bawerin ku dê di pirsgirêkên Başûr de bikaribin, rol, berpirsyariyekî bi hêz, bigirin û bibin bersiva hemû pirsgirêkên ku li başûrê Kurdistanê rû didin.

■■■

Özgürce yaşamak isteyen her toplum özsavunmasını geliştirmelidir

Rotînda Engîn

Halkımız soykırım kıskacında yaşamaktadır. Her köy, her şehir kendi özsavunmasını geliştirmelidir. Özsavunma temelinde Kürdistan'da köyler ne yapabilir? Bu soruyu herkesin kendine sorması ve cevabını verebilmesi önemlidir. Köy, mahalle veya şehirde yaşayan tüm yurttaşlar birlikte ortak tartışma temelinde kendi özsavunmasını örgütlemelidir.

Toplum 'özsavunma' kavramını kullanmadan önce de ilk oluştuğu andan itibaren kendi özsavunmasını oluşturmuştur. İnsan ve insana kimlik kazandıran toplum var olabilmek için doğaya karşı da toplumsal aklını kullanarak savunma sistemini geliştirmiştir. Özsavunma, var olmak için savunma, beslenme ve soy sürdürme gibi üç temel şarttan biridir ve olmazsa olmazlardandır. Varlığını sürdürmek isteyen toplum ve birey, saldırı nereden gelirse gelsin kendini koruyabilecek tüm yol ve yöntemleri tarihi boyunca deneyimlemiştir. Yaşayabilmek ve hayatta kalabilmek için en iyi savunma yönteminin toplum olmak, örgütlü olmak ve birlikte hareket etmekten geçtiği tarihsel olarak kanıtlanmıştır. Bir birey tek başına ne doğa içerisinde ne de farklı topluluklar içerisinde, fiziki varlığını koruyamaz ve kendi öz değerleri, kimliğiyle de var olamaz. Kaldı ki tarihte birçok halk tutalım, duygulara yön vermeye, giyimkuşamdan, ana diline kadar yaşamı belirleyen her şey bir halkın kültürel değerlerini oluşturur. Bundan yoksun olan veya bunun erimesine izin veren bir halk savunmasız kalmış demektir. Ana dilini konuşmak, yitip gitmesine izin vermemek de özsavunmadır. Kendi kültürel değerleriyle yaşamak ve bu değerleri göz bebeği gibi korumak, geliştirmek de özsavunmadır.

Devletçi güçlere karşı direnişte klan, kabile aşiret sistemi önemli bir rol oynamıştır

Komünal yaşam değerleri güçlü olan halklar, özyönetim sistemiyle varola gelmiştir. Klan, kabile, aşiret biçimleriyle özyönetim sistemleri hem bir toplumsallaşma ve doğal yaşam biçimi hem de merkezi devletçi ve iktidarcı güçlere karşı var olabilmek ve kabile ve aşiretlerin direnişi şeklinde gelişmiştir. Merkezi, otoriter tüm devletçi, iktidarcı yönetim biçimlerine karşı aşiret direnişlerinin geliştirdiği özsavunma, temel rol oynamıştır. Hatta bu direnişler, tarihteki birçok devletçi-hegemonik iktidarın yıkılarak tarihten silinmesine de yol açmıştır. Bu açıdan bir toplumun veya halkın özsavunmasını geliştirmesinde kabile, aşiret sistemi önemli olmaktadır. Devletçi iktidarcı güçlerle birlikte hareket eden işbirlikçi aşiretleri dışında tutarsak, Kürt halkı güçlü kabile, aşiret geleneğini demokratik modernite çağının demokratik ulus zihniyeti ile yoğurursa ve özyönetim sistemine kavuşturursa özgürce var olabilmenin imkanlarını yaratabilir, halkın özsavunmasında etkin rol üslenebilir.

Kürdistan'da güçlü olan aşiretler kendi kültürüyle yaşamakta ısrar etmekte ve kendini var edebilmenin mücadelesini yürütmektedir. Kapitalist andan itibaren öz benliği, kimliği parçalanmış, kendisine yabancılaşmış demektir. Artık o birey bir Kürt, bir Mezopotamyalı gibi düşünemez, yaşayamaz. Yaşadığı yaşam da kendisine ait olmaz. Kendisine ait olmayan bir yaşam da asla özgürce yaşanamaz. Mutlaka bizi var eden değerlerimize, toprağımıza dönerek dilimizi, kültürümüzü varsa kabile, aşiretimizin toplumsal değerleri, hor görmeden onlardan güç alarak yaşamalıyız.

Kürdistan'da birçok aşiret, kabile Kürtler için hep özgürlük mekanı olmuş, kendisini hep savunabileceği evi, yurdu olmuştur. Dağların doruklarında, eteklerinde oluşturduğu köyler özgürce yaşadığı mekanlardır. Ancak bu mekanlar bin yıllardır hep saldırılara maruz kalmıştır. Kürtler de bu saldırılara karşı dağları önemli bir savunma alanına çevirmiştir. Peki köylerde kendi özyönetim sistemi ile yaşamak isteyen bir halk, savunmasını nasıl yapmalıdır. Kuşkusuz birçok aşiret ateşli silahlara sahiptir. Eşkıyalık kültürünün de Kürtlerde önemli bir yeri vardır. Devlete, haksızlığa isyan eden kişi, tarihte eşkıya olarak bilinir. Bu eşkıyalar için birçok sözlü destan günümüze kadar gelir. Anlatmak istediğimiz Kürt halkının yaşam tarzı ve kültüründen dolayı kendine has bir savunma anlayışı vardır. Bu savunma anlayışı ile günümüze kadar direnebilmiştir. Kürdistan'da devletin asker ve polis gücünün Kürt halkına karşı büyük bir zulümle saldırdığı, varlığını, yaşamını yok etmek için soykırım uyguladığı bilinmektedir. Kürdün ekonomik kaynaklarına, toprağına, doğasına, evine saldırı yapılmayan tek bir gün yoktur. Bu saldırılar sonucu her gün katliamlar yaşanmaktadır. Roboskî, Cizîr, Sur, Silopya, Şirnex, Gever, Nisêbîn, Hezex son dönemde yaşanan katliamlara sadece bir kaç örnektir ve bu katliamlar sürmektedir. Bunun için ister köylerde isterse şehirlerde yaşanılsın mutlaka halkımız kendi özyönetim sistemini geliştirmeli, ekonomik, siyasal, sosyal her boyutta kendi kurumlarını, örgütlerini oluşturarak özsavunmasını almalıdır.

Bilindiği gibi her canlı yaşamını güvenceye alacak ortamı, yaşamı koruyabilmek için mücadele eder, özsavunmasını gerçekleştirir. Özsavunma her türlü canlı varlığın doğal refleksidir. Peki neye, kime karşı özsavunma? Devletin ve iktidarın tüm faşist kurumlarının özel savaş politikalarına karşı özsavunma olmalıdır. Eğer devlet ve iktidar, bir insanın, toplumun yaşamını düşünsel, duygusal, kültürel vs olarak ihlal etmekse, insanca, onurlu ve özgürce yaşam hakkını, emeğini, yaratılan değerleri elinden almaksa özsavunma kaçınılmaz olur. Toplum kendini var ettiği günden bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da devlet ve iktidar güçlerine karşı kendi yarattığı, yaratacağı kültürü, yaşam biçimini korumak için özsavunmasını kesintisiz yürütecektir.

var olma mücadelesini başaramadığı veya sürdüremediği için yok olmaktan kurtulamamıştır.

Kürt halkının komünal değerleri tarihsel toplumsal gerçeğinden dolayı çok güçlüdür. Kürt halkının komünal yaşamı tüm değerlerine damgasını vurmuştur. Günümüzde de soykırım saldırıları altında olan bir Kürt bireyinin doğumundan ölümüne kadar ancak kendi toplumu içerisinde komünal değerlerle ayakta kalabileceği her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır. Bu nedenle var olmak ve kendi kimliğiyle yaşamak isteyen birey, toplumlar yaşam tarzları ile kendi kültürlerini, dillerini oluştururlar. Kendi kültürel değerlerini güçlü yaşayan, koruyup geliştiren toplumlar kendini savunabilir. Kültür deyip geçmemek gerekir. Bir halk farklılığını kültürel yaşam değerleriyle ortaya koyar. Düşünce biçiminden kendini savunabilmek için bir direniş duruşu olarak binlerce yıl devam etmiştir. Bu nedenle Kürt toplumunda kabile ve aşiretçilik güçlüdür. Aşiret kültürü kapalı bir toplum gibi yansısa da var olabilmek için temel özyönetim biçimi olarak hep süregelmiştir. Sadece Kürt toplumunda değil, Arap, Fars gibi Ortadoğu toplumlarında bu gerçeği görmek mümkündür. Kabile ve aşiret olmayı modern yaşam sistemi, yönetim biçimleri karşısında geri veya ilkel olarak görmek temel bir yanlıştır. Kuşkusuz geleneksel toplumun katı yanları, kapitalist sistemin yaşam tarzına, kültürüne karşı savunma reflekslerindeki dar, dogmatik, tutucu içe büzülen yanları da vardır. Ancak şunu unutmayalım ki, insanlık tarihinin büyük bir bölümünü klan, kabile, aşiret formu oluştururken devletçi-iktidarcı sisteme karşı toplumsal direnişin önemli bir boyutu da modernitenin sunduğu yaşama kapılıp şehirlere, farklı topraklara, ülkelere koşan ve o şehirlerde veya ülkelerde bireyci ölçülerle eriyen binlerce insanımız vardır. Ancak bu insanlarımız kültüründen, değerlerinden, toprağından ve örgütlü yaşam geleneğinden koptuğu için her gün biraz daha erimekte, savunmasız kalarak savrulmaktadır. Yitip giden bir halk, bir kültür, dil gerçeği her gün biraz daha fazla artmaktadır. Bunun nedeni de kendi toplumuyla, halkıyla, kültürel değerleriyle var olamamaktır. Parçalanmış kültürel gerçeklik kolayca erir ve yok olur, başkalaşır ve kendi olmaktan çıkar. Bu açıdan öze dönmek, kendini var eden değerlerle, örgütlü gerçeklik içerisinde yaşamı yeniden yeniden yaratmak ve korumak çok önemlidir. Bir insan kendi halkının değerlerini, yaşam biçimini, dilini hor görmeye başladığı

Özsavunma toplumun tüm bireylerinin ortak görevidir

Bu kadim topraklarda, Kürdistan'da demokratik özyönetim sistemini inşa ederek özgürce yaşamak istiyorsak ve bu özyönetimimize, değerlerimize saldırılar yaşamın her alanında artarak sürüyorsa kendi özsavunmamızı geliştirmeliyiz. İktidarcı ve devletçi güçler, toplumun tüm savunma araçlarını elinden almış ve savunmasız bırakmıştır. Savunma araçları, devletin elinde toplanmış ve bu savunma araçları devleti toplumdan korumak için kullanılmaktadır. Her şey devlet ve iktidarın çıkarları içindir mantığıyla toplumun en küçük tepkisine karşı baskılar artmış ve toplum adeta korkutularak devlet karşısında diz çöktürülmek istenmiştir. Bu açıdan hiç bir zaman devletin ve iktidarcı güçlerin askeri, polis gücü toplumu korumaz. Özgürce yaşamak isteyen ve bunun için mücadele eden bir toplum kendi özsavunmasını geliştirmelidir. Özsavunma sadece toplumda belli bir kesimin görevi değildir.

Toplumu oluşturan tüm bireylerin görevidir. Başında da belirttiğimiz gibi her canlının doğal bir refleksidir. Bu refleks doğadaki hayvanlardan bitkilere kadar, tüm canlıların varlık koşuludur.

Kürdistan'da halkımız soykırım kıskacında yaşamaktadır. Her köy, her şehir kendi özsavunmasını geliştirmelidir. Özsavunma veya sivil savunma temelinde Kürdistan'da köyler ne yapabilir? Bu soruyu herkesin kendine sorması ve cevabını verebilmesi önemlidir. Köy komünü oluşturulsun veya oluşturulmasın, köyde yaşayan tüm yurttaşlar birlikte ortak tartışma yürütebilir. Yürütülen tartışmalar sonucu ortak bir komisyon çıkarabilir. Savunma komisyonu köyün tüm arazisini gezerek, hakim noktaları, yolların kontrol edilebileceği yerleri, olası saldırı da köy halkının ortak haberleşme sistemini ve tüm olası tedbirlere dönük bir proje oluşturabilir ve bu projeyi tüm köy halkına sunarak eksik yanlarını tamamlayabilir. Özsavunma için yürütülen tüm tartışmalar ve hazırlanan proje sonucunda köy halkının içinden gönüllü, halkın da desteklediği savunma komitesi oluşturulabilir. Sivil savunma komitesi özsavunma veya sivil savunma için ortaya çıkan projenin nasıl hayata geçirileceğini tartışarak köyde yaşayan tüm halkı göreve çağırabilir. Halkın kendini savunma birliği örgütlenerek ve savunma ihtiyaçları karşılanarak köy halkı kendini savunabilir. Köyde bulunan tecrübeli insanlar savunma için ihtiyaç olan istihbaratı toplayabilir, köyün asayişinde yani nöbet sisteminde görev alabilir. Çocuklar sivil savunma temelinde eğitilerek olası saldırılar karşısında nasıl hareket edecekleri kavratılabilir. Köyün gençleri köyün genel savunmasında aktif rol alarak olası tüm saldırılara karşı öncü rol alabilir. Köy halkı kendi savunmasını ele alırken olası saldırılara karşı ekonomisini düzenleyebilir, tüm alt yapısını her türlü olasılığa karşı geliştirebilir. Çok yoğun saldırılar karşısında köy halkı özellikle çocukları, yaşlıları korumak için her türlü tedbiri geliştirebilir. Köyün savunulması gecegündüz, yaz-kış düşünülerek tüm zamanlarda yapılabilecek şekilde ön görülebilir. Bir köyün savunulmasında tüm köyün sakinleri yediden yetmişe iş bölümü temelinde görev alabilir. Bir kaç köy bir araya gelerek de savunmasını ortak yapacak şekilde ortak özsavunma sistemini geliştirebilir. Kürdistan'da dağlar köy halkı için doğal savunma alanlarıdır. Kürdistan'da yaşanan tüm isyanlarda dağlar önemli rol oynamıştır. Dağlara dayalı özsavunma sistemi yaratıcı bir şekilde zengin yöntemlerle geliştirilebilir. Dağların derinliklerine hakim olan, dağları en iyi tanıyan o topraklarda yaşayan halktır. Dağların doruklarında veya eteklerinde yaşayan köyler, var olan coğrafik koşullara göre, ovalarda yaşayan köy halkı ovanın coğrafik koşullarına göre özsavunma sistemini oluşturabilir. Yeter ki özsavunmanın önemini halk olarak kavrayalım.

Sivil savunma veya özsavunma sadece Kürt halkı için olmazsa olmaz değildir. Tüm demokratik çevreler, ezilen halklar, işçiler, Aleviler ve tüm toplum için vazgeçilmezdir. Artık sadece fikir, zikir ile bir halk mücadele edemez, savunmasını alamaz. Mutlaka bunun için eylem, yani örgütlenme ve savunma araçlarını, yöntemlerini, tarzını oluşturmak gerekir. Bir halkın özsavunması için en temel koşul örgütlülüktür.

Savunmayı birilerinden beklemek yetersiz bir yaklaşımdır

Şehirlerde yaşayan Kürt halkı da kendi sivil savunmasını oluşturabilir. Her sokak, her mahalle öncellikle kendi asayişini bulunduğu şehrin koşullarına göre oluşturabilir. Bir sokakta yaşayan halk bir araya gelerek kendi sokağını denetimde tutabilir. Sokağın savunulmasında yapılabilecekleri ortak tartışabilir ve sokakta yaşayan halk her türlü görevi ihtiyaca göre alabilir. Savunması olmayan bir sokağın, mahallenin her türlü saldırıya açık olduğunu bilmekteyiz. Amed mitingine, Dîlok'ta bir Kürt düğününe yapılan saldırılar özsavunmanın önemini daha fazla ortaya koymaktadır. Dîlok'ta düğünün yapıldığı yerde o sokakta yaşayan halk kendi savunma sistemini, asayişini oluşturabilseydi böyle bir saldırı yaşanmayabilirdi. Devletin polisinin, askerinin, jandarmasının Kürt halkını asla korumayacağı, tam tersine tüm saldırılara zemin hazırladığı ve bizzat kendisinin saldırdığı bilinmektedir. Kürt halkı ister düğünü, ister taziyesi, ister demokratik bir yürüyüşü, mitingi, basın açıklaması olsun kendi özsavunması ile varlığını koruyabilir. Kürt halkı yaşamın tüm alanında sokağında, kurumlarında, evinde özsavunmasını geliştiremezse katliamlar her zaman mümkün olacaktır. Savunmayı birilerinden beklemek, birileri gelsin beni savunsun demek çok yetersiz bir yaklaşımdır. Özsavunma meşru bir haktır. Ulus devletin yasal mevzuatlarında yer almasa da evrensel hukukta meşru bir hak olduğu kabul edildiği gibi, insan olmaktan doğan meşru bir haktır da aynı zamanda.

Sivil savunma veya özsavunma sadece Kürt halkı için olmazsa olmaz değildir. Tüm demokratik çevreler, ezilen halklar, işçiler, Aleviler ve tüm toplum için vazgeçilmezdir. Artık sadece fikir, zikir ile bir halk mücadele edemez, savunmasını alamaz. Mutlaka bunun için eylem, yani örgütlenme ve savunma araçlarını, yöntemlerini, tarzını oluşturmak gerekir. Bir halkın özsavunması için en temel koşul örgütlülüktür. Her köy, çevresindeki tüm köylerle birlikte hareket ederse, bir şehrin her sokağı ortak bir savunma anlayışını, sistemini geliştirebilirse saldırılara en iyi cevabı verebilir. Örgütlü, ortak hareket edebilmek çok önemlidir.

Her yerde Kürtçe konuşmak, devletin tüm resmi kurumlarında Kürtçe kendini ifade etmek, pazarda, evde, okulda bunda ısrar etmek kültürel soykırıma karşı en temel savunuma yöntemidir. Her yerde Kürt kültürüne, geleneğine göre yaşamak, giyiminden, yemeğine, folklorik değerlerden tüm kültürel ortak değerleri hep birlikte örgütlü bir şekilde yaşatmak da temel savunma biçimidir. Kürt halkı olarak ekonomik alanda dayanışmak, işbirlikçi hainlerin ekonomik alanlarını daraltmak, işbirlikçilerin işyerlerinden alış-verişi yapmamak, boykot etmek de bir savunma biçimidir. Devletin her türlü saldırısına karşı toprağını, kültürünü, evini hiçbir koşulda terk etmemek, tam tersine toprağına, kültürüne sımsıkı sarılarak her türlü savunma tedbirlerini geliştirmek önemlidir. Devletin özel savaş kurumları, okullar, vs gitme yerine kendi alternatif kurumlarını oluşturmak da sivil savunmadır. Halen birçok yurtseverimiz kendi çocuklarını devletin asimilasyon merkezi olan okullarına göndermektedir. O okullarda Kürt çocukları değerlerinden, kültüründen, tarihinden koparılmakta, sömürgeci sistemin birer dişlisi olmak için hazırlanmaktadır. Bu konuda halkımız ezilen halkın psikolojisi ile 'oğlum okusun, kızım okusun adam olsun' diyerek çocuğunu devletin okullarında okutarak sanmaktadır. Oysa durum tersidir. Devlet, okullarda çocukları asimile ederek, kendi topluluna düşman hale getirmektedir. Yani Çocuk kurtulmamış yok olmuştur. Devletin özel savaş merkezleri olan okullara Kürt çocuklarının gönüllü teslim edilmesi geleceğimizin yitirilmesidir. Gerçeklik de budur.

Devletin tüm özel savaş kurumlarına, saldırılarına karşı halk olarak alternatifimizi yaratabilmeliyiz. Devlet, okullarında Kürt çocuklarını, gençlerini asimile ediyorsa, halk olarak çocuklarımızı, gençlerimizi o okullara göndermemeli, bir ağacın altında da olsa kendi eğitim sistemimizi, okulumuzu oluşturmalı, devletin okullarını gereksiz birer araç haline getirmeliyiz. Kendi sağlık sistemimizi oluşturarak oluşturmalıyız. Devletin mahkemelerini, yargı sistemini kendi öz adalet sistemimizi oluşturarak işlevsizleştirebiliriz. Devletin kültür merkezlerine karşı kendi kültür merkezlerimizi oluşturarak alternatifini oluşturabiliriz. Devletin ekonomik politikalarına karşı kendi toplumsal ekonomik sistemimizi geliştirerek, sistemin açlıkla terbiye etme politikasına son verebiliriz. Devletin gasp ettiği kurumlarımızı işlevsiz kılarak anlamsız hale getirebiliriz. Örneğin devlet belediyelere kayyumu atıyor, o kayyumu tanımayarak çalışamaz hale getirebiliriz. Devlet, her sokakta, mahallede bekçilik sistemini mi geliştiriyor, bu bekçilik sistemini boşa çıkaracak şekilde kendi asayişimizi kendimiz alabilir, istihbarattan tutalım, her köyde, sokakta, mahallede halkın yaşadığı her yerde kimseyi beklemeden kendi özsavunma birliklerimizi oluşturabiliriz. Düğünlerimiz, taziyelerimiz, her türlü toplumsal etkinliklerimizin güvenliğini halk olarak öz gücümüzle rahatlıkla alabiliriz. O vakit özyönetim olgusu geliştikçe, özyönetim kurumlarımız oluştukça yaşamımızı özsavunma temelinde korudukça nefes alabiliriz.

Kürt gençliği her yerde halkın özsavunmasına öncülük etmeli

Kürt halkının tüm değerlerinin savunulmasında gençliğin temel bir rolü bulunmaktadır. Kürt gençliği önemli bir potansiyele ve direniş geleneğine sahiptir. Kürt gençliği isyankardır, haksızlığa tahammülsüzdür ve çözümsüz değildir. Kürt gençliği bilinçlendikçe, kendi özüyle buluştukça ve örgütlendikçe yapamayacağı şey yoktur. Kürt gençliği kendi halkının özyönetimini oluşturulmasında ve savunulmasında aktif rol almalıdır. Tarihi Sur, Cizîr, Şirnex, Nisêbîn direnişi Kürt gençlerinin kararlı, fedakar ve kahramanca duruşu ile direniş tarihinde onurlu yerini almıştır. Ancak Kürt gençleri devletin, sistemin her türlü baskısıyla da karşı karşıyadır, sırf Kürt olduğu için hor görülmektedir. Kürtçe türkü dinlediği için darp edilen, tutuklanan, öldürülen onlarca gencimiz var. Sistemin açlıkla terbiye etme politikası nedeniyle göç eden, mevsimlik işçi olarak çalışan, ekmek parası için koşturan birçok gencimiz linç edilmiş, öldürülmüştür. birçok gencin Kürt olduğu için her an her yerde fişlendiği bilinmektedir. Kürt gençleri bilinçsiz olduğu için askere gitmekte, asker olduğu yerde sırf Kürt olduğu için öldürülmekte, darp edilmektedir. Kürt gençlerinin düşünmemesi, isyan etmemesi için her türlü kirli politikalar yürütülmektedir. Kürdistan'da uyuşturucu, fuhuş, ajanlaştırma bilinçli bir şekilde geliştirilmektedir. Kürt gencine bir Türk, Arap, Fars gibi yaşarsa ancak insan olabileceği, değer görebileceği ve itibar edinebileceği yaşamın tüm anında hissettirilmekte, Kürtlüğe ait tüm değerlerden vaz geçmesi için her türlü kirli yöntemler denenmektedir. Kürt gençliğinin sisteme isyan etme gerekçeleri fazlasıyla vardır. Bu açıdan Kürt gençliği Kürt kimliği ile onurluca yaşayabilmek ve halkının özyönetim sistemini her boyutuyla oluşturmak için öncülük rolünü oynamalıdır. Kürt gençliği özyönetimi inşa etmek kadar kendi halkının her yerde özsavunmasına öncülük etmelidir. İster köyde ister bir sokakta yaşasın o köyün, sokağın korunmasında Kürt gençliği yaratıcı yöntemlerle harekete geçmeli ve savunma sistemini oluşturmalıdır. Bir köyde, sokakta gençlikten habersiz bir kuş bile uçmamalıdır. Köyüne, sokağına, kentine saldırı nereden gelirse gelsin misliyle cevap verebilmelidir. Gençliğin savunma araçlarının illa ateşli silahlarla olması gerekmez. Gençlik halkın eylem gücünü açığa çıkarabilirse, basit savunma araç ve taktikleri ile, barikat, taş, sopa vs ile de birçok saldırıyı boşa çıkarabilir. Köyünde, sokağında iyi bir haberleşme, nöbet sistemi ile olası her türlü saldırıyı boşa çıkararak etkisiz kılabilir. En iyi savunma yöntemi halkı örgütleyerek eyleme geçirebilmektir. Serhildana geçmiş bir halk tüm saldırılara misliyle cevap verebilir. Hiç dikkat çekmeyecek yöntemlerle yerleşim yerlerinin asayişi tutulabilir. Bunun için analar, çocuklar, yaşlılar görevlendirilebilir. Kürt gençleri özgürlük mücadelesine daha fazla katılarak özgürlük iddiasını yükseltebilir.

Bugün sadece kendi sistemimizi geliştirerek savunmuyoruz, Kürt halkı olarak Ortadoğu devrimine öncülük ediyoruz. Ortadoğu'da birçok halkla birlikte ortak özerk yaşam sistemimizi geliştiriyoruz. Rojava'da Kürt halkının mücadelesi bu konuda bir emsaldir. Bakurê Kurdîstan ve Rojava'da gelişen özyönetimler Ortadoğu devrimini, Ortadoğu devrimi demokratik modernite çağının geldiğini tüm dünya ezilenlerine, demokratik çevrelere müjdelemektedir.

Özsavunma, en fazla Kürt kadını için olmazsa olmazdır

Kürt kadını da, her halkın kadınları gibi kültür taşıyıcısıdır. Kürt kültürü günümüze kadar gelebilmişse bunun en temel nedeni Kürt kadınının kendi değerlerine her koşul altında sahip çıkması, savunmasıdır. Silopya özyönetim direnişinde bir annenin 'Ben halkım, ben düşmem!' sözleri Kürt kadınının tarihsel duruşunu bir kez daha göstermiştir. Bu gün Kürt kadınının özgürlüğe, özgürce yaşamaya bu kadar bağlı olması ve bunun için her koşul altında direnişi bir yaşam biçimi olarak benimsemesi bu nedenledir. Aşağı Mezopotamya'daki ilk iktidarcı-devletçi uygarlık olan Sümer rahiplerine karşı toplumun ilk direnişi yukarı Mezopotamya'da Hurriler tarafından geliştirilmiştir. Hurriler ilk Kürtlerdir. İlk Kürtler olan Hurrilerin torunları bugün Rojava'da, Bakurê Kurdîstan'da ve Kürdistan'ın her yerinde çok görkemli direnişler sergilemektedir. Tüm dünyanın Kobanê'deki Kürt kadınlarının kahramanca direnişini ilgiyle izlemesi ve hayranlık duyması özsavunma temelindeki bu direnişin sonucudur. Kürt kadının özünde kahramanlık vardır, direniş vardır. Kürt kadını bilinçlendikçe, örgütlendikçe ve direnişe geçtikçe yenemeyeceği hiç bir güç yoktur. Kürt kadının özyönetim sistemine öncülük etmesi ve bu sistemi gözü gibi koruması, savunmasını yapması için sayısız nedenleri vardır. Kürt kadını toplumun geri geleneksel yanlarına isyan ettiği kadar, kapitalist modernitenin her türlü ideolojisine, yaşam tarzına karşı da büyük bir mücadele içerisindedir. Kürt halkı bir kez saldırıya uğruyorsa Kürt kadını bin kez saldırıya uğramaktadır. Bu nedenle bir kadın olarak, bir halk olarak özsavunma en fazla Kürt kadını için olmazsa olmazdır. Kürt kadını hem kendini hem halk olarak tüm değerlerini koruyabilmek için her zamankinden daha fazla savunmaya geçmelidir. Dîlok'ta bir düğünde yaşanan saldırıda en fazla katledilen kadın ve çocuklar olmuştur. Kürt kadını kendi köyünü, sokağını, mahallesini savunmada tarihten bugün kadar özveriyle, fedakarlıkla yerini almıştır. Bu açıdan ister köyde, ister bir kentin sokağında, isterse evde olsun Kürt kadını yaşamın tüm alanlarında özsavunmasını geliştirebilmelidir. Kendini savunmak örgütlenmeyle mümkün olabilir. Bilinçlenen Kürt kadını örgütlenmeye ihtiyaç duyar. Örgütlenen Kürt kadını da nerede olursa olsun kendini ve toplumunu savunmak için harekete geçer. Bilinçlenen ve örgütlenen Kürt kadının, gençlerinin bugün özgürlük dağlarına akın akın gelmesi bu nedenledir.

Bugün halk olarak sadece kendi sistemimizi geliştirerek savunmuyoruz, halkı olarak Ortadoğu devrimine öncülük ediyoruz. Ortadoğu'da halkları ile birlikte ortak özerk yaşam sistemimizi geliştiriyoruz. Rojava'da Kürt halkının mücadelesi bu konuda bir emsaldir. Bakurê Kurdîstan ve Rojava'da gelişen özyönetimler Ortadoğu devrimini, Ortadoğu devriminde yeni bir çağ olan demokratik modernite çağının geldiğini tüm dünya ezilenlerine, demokratik çevrelere müjdelemektedir. Kürdistan merkezli Ortadoğu devriminin öncü halkı olmaktan heyecan duyarak, halk olarak tüm sistem karşıtı güçlerin öncüsü konumuna gelmek tarihi fırsatlar yaratmaktadır. Yeter ki, halk olarak özyönetim sistemimizi dört parça Kürdistan'da daha yaşamsal kılalım ve örgütlü gücümüzle özsavunmasını gerçekleştirelim!

■■■

Özsavunma ve toplumsal inşa

Örgütlü toplum olmadan, eğitimden sağlığa kadar, ekonomiden toplumsal sorunları çözmeye kadar her alanda toplum örgütlenmezse, demokratik örgütlü toplum haline gelinmezse bu baştan direnişin ve özsavunmanın zayıf olması anlamına gelir. Bu görevlerin yerine getirilmediği yerde özsavunmayı ve direnişi güçlü yürütmek mümkün değildir. Bu açıdan özsavunma bilinci en başta da toplumsal inşa bilincidir.

Tarihi özyönetim direnişlerinin ortaya çıkardığı sonuçları değerlendirmek çok önemlidir. Özyönetim direnişlerini değerlendirirken özellikle inşa ile savunma durumunun birbiriyle ilişkisini, inşa ile savunmayı bir arada yürütmenin nasıl gerçekleşeceği, bu konuda yapılması gerekenlerin değerlendirilmesi gerekmektedir. Aynı zamanda özyönetim direnişleri kapsamlı bir şekilde ele alınarak sonuçları üzerinden de dersler çıkarmak bir gerekliliktir. Bu konuda ilgili kurumların, birimlerin çok kapsamlı değerlendirmelerde bulunduğu, önemli sonuçlar çıkardığı açıktır. Bu yönüyle bu direnişler çok yönlü değerlendirilmiştir. Ortaya çıkardığı sonuçlar da çok kapsamlı ele alınmıştır. Bu çerçevede özyönetim direnişlerinin Özgürlük Hareketimizin tarihi açısından önemi, yarattığı değerler üzerinde durularak bunların mücadelemizin değerleri haline getirilmesi önemli olmaktadır. Burada ortaya konulan direnişin yarattığı sonuçların, birikimlerin, değerlerin mücadelemizin bütünüyle ilgili değerler haline getirilmesi, bu direnişlerin mücadelemizi daha da güçlü kılacak halde gerilladan YPS'ye, tüm mücadele alanlarına yedirilmesi çok önemlidir.

Özgür ve demokratik yaşamdaki ısrar yenilmezliği ortaya konulmuştur

Özyönetim direnişi tarihi sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Özgürlük mücadelesi tarihindeki en büyük direnişlerden biri olarak gerçekleşmiştir. Aylarca şehirlerde düşmanın tankına, topuna, her türlü silahına karşı direnmek Özgürlük Hareketi'nin gücünü, halkın, gençlerin fedai çizgisini gözler önüne sermiştir. Kırk yıllık mücadelemizin hangi direniş ölçüleri üzerinden yaratıldığını ortaya koymuştur. Halkın özgürlük mücadelesinin yeni bir düzey kazanmasını sağlamıştır. Artık özyönetim direnişlerinden önceki düzeyden öte bir mücadele kararlılığı, direniş ölçülerinden öte yeni direniş ölçüleri, mücadele kararlılığı ortaya çıkmıştır. Bu, halkla birlikte gerçekleştirilmiştir. Belki istenilen sonuçlara ulaşılamamıştır, ama bu durum özyönetim direnişindeki eksikliklerden, yetersizliklerden, bu direnişin ortaya koyduğu kahramanlık düzeyinden ayrı değerlendirilmesi gereken konulardır. Özyönetim direnişleri gerçekten tarihi olmuştur, kahramanca olmuştur. Özgürlük mücadelesi tarihimizin direniş ölçülerine yeni değerler katmıştır. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yenilmeyeceği yeni bir düzey yaratılmıştır. Aslında bu düzeyle Kürt halkının mücadelesinin, halk olarak özgür ve demokratik yaşamdaki ısrarının yenilmezliği ortaya konulmuştur. Özgür ve demokratik yaşamda kararlılık ortaya konulmuştur. Dolayısıyla bu ölçüler düzeyinde direniş gösterildiğinde, bu direniş ölçüleri takip edildiğinde Özgürlük Hareketimiz yenilmez kılınacaktır. Bu direnişlerle özgür ve demokratik yaşamın güvencesi olacak direniş zihniyeti, fedai halk gerçekliği, zorluklar ne olursa olsun direnme iradesi ortaya çıkarılmıştır. Bu direnme iradesi ve kararlılığı bir bütün olarak Özgürlük Hareketinin direnme kararlılığı haline getirildiğinde, yürütülecek mücadele mutlaka başarıya ulaşacaktır.

Özyönetim direnişlerinin ortaya çıkardığı sonuçlar

Kuşkusuz mücadele kolay yürümeyecektir. Soykırımcı sömürgecilik karşısında Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi tabii ki bedeller ödenerek başarıya ulaştırılacaktır. Bu açıdan zorluklara katlanmadan, savaşan halk gerçekliğine ulaşmadan, saldırılar karşısında fedaice direniş ortaya konulmadan, saldırılar karşısında özgürlük için bedel ödemeden mücadelenin kazanılacağını, özgür ve demokratik yaşama kavuşturulacağını düşünmek ham hayaldir. Böyle bir anlayış, böyle bir yaklaşım zaten özgür ve demokratik yaşamı kazanamaz. Özgür ve demokratik yaşam iradesini ortaya desini ortaya koymuştur. Bu yönüyle halk iradesini göstermiştir.

Bu önemli bir duruştur, önemli bir tutumdur. Kürt halkının kendi kendini yönetmek istediğinin iradesi ortaya konulmuştur. Halkın iradesi budur. Ama bu iradeye karşı dünya tarihinde görülmemiş bir biçimde saldırılmıştır. Bu saldırının ağır olması, şiddetli olması, halkın bu iradesi karşısında ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan halkın bu iradesi yok sayılabilir mi? Bu küçümsenebilir mi? Bu önemsiz görülebilir mi? Bu yönüyle halkın bu duruşu ve gençlerin, özsavunma birimlerinin kahramanca direnişi Kürdistan tarihi açısından çok önemli bir mirası ifade etmektedir. Bu, küçümsenecek bir miras değildir. Bazı küçük burjuvaların, mücadele iradesi olmayan bazı orta sınıf kesimlerin negatif yaklaşımları bu gerçekliği değiştirmez. Bu direnişin büyüklüğünü, bu direniş sırasında halkın gösterdiği büyüklüğü değiştirmez. Halk temsilcilerinin duruşları vardır. Cizîr'i temsil edenlerin duruşu vardır. Silopya'yı temsil edenlerin duruşu vardır. Nisebîn ve Şirnex'ı temsil edenlerin duruşları vardır. Sur'u temsil edenlerin duruşları vardır. Bu gerçekliğin görülmesi, değerlendirmelerin buna göre yapılması gerekmektedir.

Özyönetim direnişlerinin ortaya çıkardığı en önemli sonuç; en iyi savunmanın toplumsal alanın tüm boyutlarda inşa edilmesi gerçeğinin ortaya çıkmasıdır. Özsavunmanın güçlü hale gelmesi ancak toplumun kendi kendini yönetecek hale getirilmesi ve örgütlü kılınmasıyla mümkün olur gerçeği özyönetim direnişlerinde çok açık biçimde ortaya çıkmıştır. Özsavunma toplumun eğitim alanında örgütlü kılınmasıdır, sağlık alanında örgütlü kılınmasıdır, ekonomik alanda örgütlü kılınmasıdır, toplumsal sorunların çözülmesi konusunda örgütlü kılınmasıdır. Kadın ve gençliğin örgütlü kılınmasıdır. Özsavunmanın bu örgütlü topluma dayanarak örgütlendirilmesidir. Özcesi gerçek bir özsavunma toplumsal alanın tümüyle örgütlendirilmesidir. Toplumun kendi ihtiyaçlarını karşılayacak, kendi kendini yönetecek hale getirilmesidir. Bu en temel özsavunmadır. Örgütlü toplum kendini en iyi savunacak toplumdur. Özsavunma en başta da örgütlü demokratik toplum demektir. Bu açıdan özsavunmayı sadece silahlı direnişle özdeşleştirmek doğru değildir. Toplumsal inşa olmadan, toplumsal ihtiyaçlar temelinde örgütlü demokratik toplum haline gelinmeden güçlü özsavunma yapılamaz. Örgütlü toplum olmadan, eğitimden sağlığa kadar, ekonomiden toplumsal sorunları çözmeye kadar her alanda toplum örgütlenmezse, demokratik örgütlü toplum haline gelinmezse bu baştan direnişin ve özsavunmanın zayıf olması anlamına gelir. Bu görevlerin yerine getirilmediği yerde özsavunmayı ve direnişi güçlü yürütmek mümkün değildir. Bu açıdan özsavunma bilinci en başta da toplumsal inşa bilincidir. Örgütlü toplum olma bilincidir. Örgütlü toplum olarak tüm sorunlarını çözme ve kendi kendini yönetme bilincidir. Bununla tamamlanırsa özsavunma o zaman anlamlı olur. Bununla tamamlanmayan bir özsavunma ayakları havada kalan bir özsavunma olur. Sadece silahlı birimlerin direnişine dayalı bir özsavunma olur. Ama bu gerçek bir özsavunma olmaz; özsavunma sadece bununla başarılı olamaz. Bu bakımdan özyönetim direnişleri sürecinde ortaya çıkan bir zaaf, toplumsal inşanın zayıf olmasıdır, örgütlü toplumun zayıf olmasıdır. Toplumun tüm sorunlarını çözecek duruma gelmemesidir, bu yönlü örgütlü kılınmamasıdır. Örgütlenmemiş bireyin kalmaması gerekiyor. Tüm toplumun toplumsal yaşam içinde olması gerekiyor. Örgütlü toplum gücüyle kendi sorunlarını çözmesi gerekiyor. Ama bu konuda zayıf kalınmıştır. Özyönetimleri sağlaması gereken meclisler, toplumun kendi kendini yönetecek hale gelmesini gerektiren örgütlenmeler gereken düzeyde gerçekleştirilememiştir. Özyönetim direnişlerinde ortaya çıkan en temel zaaf sağlık alanında görülmüştür. Sağlık örgütsüz olduğu için ortaya çıkan hastalıklar, yaralanmalar tedavi edilememiştir. Bu bile büyük bir sorun olmuştur.

Savaşan halk gerçekliğinin yaratılması gerekiyor

Toplumun direniş sırasında yaşamını asgari düzeyde idame ettirmesi gerekiyor. Savaşan halk gerçekliğinin yaratılması gerekiyor. Buna Sovyet Devriminde Savaş Ekonomisi denilmişti. Yani savaş ortamında yaşamın aksamaya uğramadan yürütülmesi denilmişti. Ama özyönetim direnişlerinde bu yönlü örgütlenmelerin yetersiz olduğu, var olan örgütlenmelerin ise içinin doldurulmadığı, gerçek anlamda bir örgütlü toplum haline gelinmediği ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan özyönetim direnişi derken, toplumun kendi kendini yönetmesi derken esas olarak örgütlü toplum gerçeğini anlamak, bu örgütlü toplum savunmasının da esas olarak bu örgütlenmelere dayanarak yapılacağını bilmek, örgütlü toplum olduğunda savunmanın güçlü ve başarılı olacağını anlamak gerekir. Özyönetim direnişlerinde bu gerçeklik tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır.

Özyönetim direnişleri, özsavunma kutsal bir haktır

Kuşkusuz toplumlar özsavunmalarını başkalarına bırakamazlar, devletlerin, egemen sınıfların insafına bırakamazlar. özsavunmasını devletlerin, egemen sınıfların insafına bırakanlar özgür ve demokratik yaşamı elde edemezler. Bu açıdan özsavunma gerçeğinin gerçek anlamda halkın iradesine, meclislerine verilmesi, halkın kendi eline verilmesi gerekmektedir. Özelikle çeteleşmenin arttığı, çeşitli güç odaklarının halk üzerinde baskı kurduğu günümüz dünyasında, halkın özsavunması daha fazla önem kazanmıştır. Özyönetimlere dayalı özsavunmalar halklar için temel ihtiyaç haline gelmiştir. Bu gerçekliğin görülmesi gerekmektedir. Aksi takdirde bin bir çete devletin de göz yummasıyla halk üzerinde baskı uygulamaktadır. Bunlar bilinen gerçeklerdir. Bu açıdan özyönetim direnişleri, özsavunma kutsal bir haktır. Egemenler, devletler halkın bu özsavunmasını dağıtmışlar, silahlı güç olmayı kendi tekellerine almışlar diye halk bunu meşru göremez. Özsavunma, silah, güç tekeli devletin elindedir, başkaları yapamaz demek; egemenlerin, halk üzerinde baskı uygulayanların görüşüdür. Halkın bunu kabul etmesi mümkün değildir. Kaldı ki bu devlet güçleri halka baskı yapıyor. İlk ortaya çıktığında ileri sürüldüğü gibi devlet tarafsız, halkın savunmasını yapacak, halkı koruyacak bir güç durumunda olmamıştır. Devleti meşrulaştıran tezlerde bu vardır, ama devletler böyle değildir. Devletler böyle olmamıştır, bugünkü devletler de böyle değildir. Bu açıdan halkın özyönetimlere dayalı özsavunması önemlidir.

Bugün dünyada bu eğilim giderek gelişmektedir. Şehirlerin, kasabaların kendi meclisleri var, kendi yönetimleri var, bu yönetimlerine bağlı jandarmaları,

Özyönetim direnişleri, Türk devletinin, soykırımcı sömürgeci AKP iktidarının, Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme, Kürt halkının iradesini kırma savaşına karşı gerillanın direniş kararını halkın da özyönetim hamlesiyle tamamlamasıdır. Halkımız da özyönetimle tasfiye saldırılarını kabul etmeyeceğini, buna karşı kendi özyönetim iradesini ortaya koyacağını, kendi kendini yöneteceğini ve saldırılırsa da direnileceğini göstermiştir.

koyamaz, başarıya ulaştıramaz.

Özyönetim direnişleri, Türk devletinin, soykırımcı sömürgeci AKP iktidarının Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme, Kürt halkının iradesini kırma savaşına karşı gerillanın direniş kararını halkın da özyönetim hamlesiyle tamamlamasıdır. Halkımız da özyönetimle tasfiye saldırılarını kabul etmeyeceğini, buna karşı kendi özyönetim iradesini ortaya koyacağını, kendi kendini yöneteceğini ve saldırılırsa da direnileceğini göstermiştir. Halkın bu tutumu önemlidir. Halk aylarca direniş alanlarında bu tutumunu ortaya koymuştur. Saldırıların ağırlaşması karşısında halkın eski düzeyde direniş alanlarında kalmaması ayrı bir değerlendirme konusudur. Ama halk aylarca düşmanın tasfiye saldırılarına ve tutumuna karşı gençleriyle birlikte, sivil savunma birlikleriyle birlikte direnmiştir. Çocuklar ölmüştür, kadınlar ölmüştür, yaşlılar ölmüştür, sokağa çıkan vurulmuştur. Ama halk buna rağmen aylarca özyönetim alanlarında direnişini, direniş ira-

zabıtaları var. Bu özsavunma güçleri meclislerin denetiminde çalışıyorlar. Giderek dünyada gelişen eğilim böyledir. Devletlerde dış saldırılara karşı sınırları koruyan ordular ve silahlı güçler olabilir. Ama toplumlar, şehirler, kasabalar, köyler kendi kendilerini korumalıdırlar. Özsavunmalarının olması gerekiyor. Bir zamanlar köylerin içinde bizzat köyün meclisi olan ihtiyar heyetine bağlı köy bekçileri vardı. Aslında bunun kasabalar ve şehirlerdeki karşılığı ise özsavunmadır. Halkın meclislerine bağlı özsavunmadır.

Şunu özellikle vurgulamamız gerekir; özyönetim direnişi demek örgütlü toplum demektir. Toplumun ihtiyaçlarını karşılayan kurumlar örgütlendirilmeden özyönetim oluşturulamaz. Meclisler her alanla ilgili komisyonlarla toplumun bütün ihtiyaçlarını karşılayan örgütlenmeleri gerçekleştirme sorumluluğuyla yükümlü olmalıdırlar. Meclislere dayalı örgütlenmelerin toplumun ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde olması lazım. Zaten özyönetim böyle gerçekleşir. Özyönetim toplumun kendi ihtiyaçlarını kendisi karşılar, kendi sorunlarını kendisi çözer duruma getirilmesidir. Kuşkusuz dönemsel olarak ihtiyaçlar ve öncelikler değişebilir. Bazen eğitim öne çıkar, bazen sağlık öne çıkar, bazen özsavunma öne çıkar, bazen gençlik ya da kadın sorunu öne çıkar. Her dönem belli sorunlar öne çıkar. Şimdi soykırımcı, sömürgeci Türk devleti, Kürt halkının iradesini tanımıyor, bütün örgütlenmeleri dağıtmak istiyor. Böyle bir dönemde tabii ki özsavunma önemli hale gelir. Ama özsavunma da ancak toplumsal örgütlenmeye dayanırsa başarılı olabilir. Bu açıdan soykırımcı, sömürgeciliğin saldırdığı ortamda her alanda asgari düzeyde ihtiyaçları karşılayacak düzeye gelmek lazım. Özyönetim böyle gerçekleşir. Yani savaşan halk gerçekliği demek, ihtiyaçların asgari karşılanması temelinde yaşamayı bilmek demektir. Zor koşullar olur, saldırı olur, ambargo olur, ihtiyaçları karşılamada sıkıntılar olur, böyle dönemlerde en azla, kıt kanaatle yaşamak gerekir. Savaşan halk gerçekliği de toplumun bu çerçevede savaşa göre örgütlenmesi demektir. Her türlü saldırıya karşı hazırlıklı olması demektir. Ekonomi alanında, sağlık alanında, beslenme alanında, silah ve cephane ihtiyacı dahil özsavunma alanında hazırlıkların yapılması gerekir. Özcesi bir saldırı karşısında kendini savunacak konumda hazırlıkların olması gerekiyor. Bu yönüyle özyönetimle savunma arasındaki bağı iyi görmek önemlidir. Bu konudaki sorumluluklardan söz ederken tabii ki karşımızdaki soykırımcı, sömürgeciliği bilmek, bunun saldırılarını bilmek, bunun saldırılarının boyutunu anlamak, ona göre hazırlıklar yapmak da gerekiyor. Özsavunma direnişinin bir de bu gerçeklik üzerinde ele alınması gerekiyor.

Toplumlar özsavunmalarını başkalarına bırakamazlar, devletlerin, egemen sınıfların insafına bırakamazlar. Özsavunmasını devletlerin, egemen sınıfların insafına bırakanlar özgür ve demokratik yaşamı elde edemezler. Bu açıdan özsavunma gerçeğinin gerçek anlamda halkın iradesine, meclislerine verilmesi, halkın kendi eline verilmesi gerekmektedir. Özelikle çeteleşmenin arttığı, günümüz dünyasında halkın özsavunması daha da fazla önem kazanmıştır.

Sorunları halkla birlikte çözmek önemlidir

Geçen dönemde Türk devletinin yoğun saldırıları öngörülerek ona göre hazırlık yapılmamıştır. Saldırılar karşısında direnebilecek, direnişi sürdürebilecek bir toplumsal yaşam örgütlenmesi gerçekleşmemiştir. Hazırlıklar yetersiz olunca saldırıların ağırlığı ve kuşatma durumu karşısında hemen sıkıntılar açığa çıkmıştır. Tabii özyönetim direnişlerinin herhangi bir saldırı karşısında toplumun kendisini yaşatacağı düzeyde örgütlü kılması gerekiyor. Öte yandan örgütlü toplum olmadan ihtiyaçlar da örgütlenemez. İhtiyaçların örgütlendirilmesi iyi planlanamaz, hazırlıklar iyi yapılamaz. Örgütlü olunmazsa, hazırlıklı olunmazsa imkanlar bile olsa bu imkanlar iyi planlanıp iyi dağıtılamaz, iyi kullanılamaz. İmkanlar çarçur edilebilir. Bu yönüyle örgütlü toplum olmak önemlidir. Her alanda örgütlü olmak önemlidir. Yine sorunları halkla birlikte çözmek önemlidir. Zorluklara halkla birlikte katlanmak önemlidir. Halkın bu konuda eğitilmesi, bilinçlendirilmesi önemlidir. Bir direniş olduğunda, saldırı olduğunda nasıl direnilecek, ne yapılacak, nasıl davranılacak bunların örgütlü toplumla birlikte kararlaştırılması gerekir. Kuşkusuz belli düzeyde bazı örgütlenmeler yapılmıştır, ama böyle tarihi bir direniş hamlesini karşılayacak düzeyde olmamıştır.

Bu açıdan geçen dönemdeki özyönetim direnişlerinden dersler çıkarılması gerekiyor. En başta da örgütlü toplum olmak gerekiyor. Örgütlü toplum olmak önemlidir. Kurulan meclislerin etkili ve işlevsel olması gerekiyor. Diğer toplumsal örgütlenmelerin güçlü kılınması gerekiyor. Sorunlar karşısında çözüm gücü olacak düzeye getirilmesi gerekiyor. Bunlar önemlidir. Ancak bu konuda zihniyet yanılgıları var, yanlış anlayışlar var. Hala klasik ulusal kurtuluşçu anlayışlar var. Bunlar aşılmamıştır. Zaten özyönetim direnişlerindeki hazırlık yetersizliği bununla bağlantılıdır. Klasik mücadele anlayışı ve yöntemleri aşılmamıştır. Klasik ulusal kurtuluşçulukta devlet kurulacak, ondan sonra toplum kendini örgütleyecek! Ya da klasik mücadele yöntemleriyle devletten bir şeyler koparılacaktır. Yani kendisi örgütlenerek, kendi sistemini kurup kendi kendini yönetme değil de klasik mücadele yöntemleriyle devlete bazı reformlar yaptırıp imkanlar elde etme anlayışı aşılmamıştır. Bunların hepsi klasik devrim anlayışı, klasik ulusal kurtuluşçuluk anlayışıdır. Bunlar da demokratik topluma dayalı, bugünden halkın kendi kendini yönetme gerçeğini ortaya çıkarmaktan uzak anlayışları ifade etmektedir.

Örgütlü toplum serhildanları güçlendirecek ve süreklileştirecektir

Kuskusuz zorluklar var, sıkıntılar var. Düşman saldırmakta, halkın örgütlü iradesini kabul etmemektedir. Ama bunlar aşılmaz şeyler değildir. Halkın kendi örgütlü toplum gücüyle bugünden kendi özyönetimini kurması ütopik bir şey değildir. Toplum iktidar ve devlet olmadan da kendi özgür ve demokratik yaşam sistemini kurabilir, bunu sağlayabilir. Buna inanmak gerekir. Bu konuda bir zihniyet değişikliğinin olması lazım. İşte klasik ulusal kurtuluşçuluk anlayışı nedeniyle Önder Apo çizgisinde bugünden özyönetimlerini kurma ve ona uygun bir savunma sistemi yaratma gerçeği yeterince örgütlenemiyor, örgütlü bir sistem haline getirilemiyor. Klasik ulusal kurtuluşçuluk nedir? Devlet yıkar, devlet yapar! Ya da sadece toplum zaman zaman mücadele içine sokulur, direniş yapılır, eylemler yapılır, devlet zorlanır. Tamam, bu tür mücadele yöntemleri de olur, ama bunların yanında toplum kendi kendini örgütleyecek, hatta bu eylemler örgütlenme zemini olacak. Toplumu örgütlemeyle serhildan iç içe olacak. Serhildanlar toplumun örgütlenmesini güçlendirecek, örgütlü toplum serhildanları güçlendirecek ve süreklileştirecektir.

Böyle bir mücadele anlayışının ortaya çıkması lazım. Yoksa zaman zaman çağrılar yapılıyor, halk eylemlere geliyor, ama süreklileşen bir mücadele olmuyor ya da halkın kendi özyönetim sistemini kurma ve buna dayalı mücadele geliştirme zayıf kalıyor. Halbuki halk örgütlü toplum haline gelirse, kendi özyönetim sistemini kurarsa, zaman zaman serhildana kalkma değil, zaman zaman eyleme kalkma değil, her an direnişte olan bir toplum gerçekliği ortaya çıkar. Böyle bir toplum gerçeği gerektiğinde protesto eylemleri de yapar. Ama örgütlü topluma dayanmadığı için eylemler süreklileşmiyor, süreklileştirilemiyor. Halk bir gün büyük eylemler yapıyor, başka zaman başka bir eylem biçimi ihtiyaç olduğu zaman istenilen katılımı göstermiyor. Çünkü örgütlü topluma dayalı süreklileşen bir eylem çizgisi yaratılamamıştır. Çağrılarla belirli bir eylem oluyor, belirli planlamalarla yürütülen çağrılar temelinde bir eylem biçimi, serhildan biçimi ortaya çıkarılıyor. Ancak her an eyleme geçecek toplumsal örgütlenme olmayınca bu eylem düzeyi kesintili olmaktan kurtulamıyor.

Halbuki her an mücadele edecek, her an serhildana kalkacak, her an soykırımcı saldırılar karşısında tutum koyacak, mücadele edecek örgütlü toplum gerçeğine ulaşmak gerekiyor. Bu nedenle özyönetimlerin inşası çok önemlidir. Halkı örgütlü toplum haline getirmek çok çok önemlidir. Zaten buna saldırıldı. Asgari düzeyde de olsa, yetersiz de olsa halkın örgütlenmesine tahammül edilmedi. Sokağa hakim olacağız, mahalleye hakim olacağız derken halkın her örgütlü kurumunu tasfiye etmeyi amaçladı. Eğer halkın örgütlü güçleri, özsavunma güçleri olsaydı kolay kolay bu saldırılar gerçekleşemezdi. Halk gerçekleştireceği serhildanlarla, direnişçi tutumuyla, yürüteceği mücadeleyle o saldırıları boşa çıkarırdı. Ama halk örgütsüz olunca, süreklileşen bir halk mücadelesi olmayınca sonunda direniş gençlerin ve özsavunma birliklerinin omuzunda kalmıştır.

Özsavunma eşittir örgütlü toplumdur. Örgütlü olmayan toplumların özsavunması olamaz. Örgütlü olmayan toplumlar direnemez. Tepki direnişleri yapar, tepki eylemleri yapar, belli düzeyde direniş de gösterir, ama onu süreklileştiremez. Direnişin de, özsavunmanın da süreklileştirilmesi toplumun her alanda örgütlendirilmesine bağlıdır. Toplumsal inşa diyoruz, özyönetim inşası diyoruz; toplumun kendi kendini yönetecek hale gelmesi diyoruz.

Toplumsal örgütlenmeleri kuran ve koruyan serhildan anlayışının geliştirilmesi lazım

Özsavunma direnişi esas olarak halkın toplu direnişi, toplu serhildanı biçiminde gerçekleştirilir. En büyük özsavunma budur. Gençlerin direnişi, sivil savunma birlikleri olan YPS örgütlü toplumun direnişleriyle bütünlüklü hale gelseydi yenilmezdi. O saldırılar ne kadar ağır olursa olsun püskürtülürdü. Halbuki, direnişler kahramanca olmuştur, yiğitçe olmuştur. Gençlerin özsavunmasının direnişinde bir sorun yoktur, kararlılıkta ve iradede bir sorun yoktur. Bu özsavunma örgütlü topluma dayalı bir biçimde olsaydı, toplumsal inşaya dayalı biçimde olsaydı kesinlikle başarılı olurdu. Sadece özsavunma alanları değil, Kürdistan'ın bütün alanlarında örgütlü toplum gerçeğine dayalı bir direniş gerçekleşseydi, örgütlü toplum gerçekliği ortaya çıkarılmış olsaydı bütün alanlardaki halkın direnişiyle özyönetim ilanları olan ve soykırımcı sömürgeciliğin saldırdığı direniş alanlarının direnişi birleşir, bu tür saldırıların hepsini boşa çıkarırdı. Bu bakımdan inşa, toplumsal inşa, örgütlü toplum yaratmak, toplumun bütün ihtiyaçları temelinde toplumu örgütlemek, toplumu örgütlü kılmak, örgütlü topluma dayalı özsavunma ve direniş bilincini geliştirmek, örgütlü topluma dayalı serhildan gerçeğini açığa çıkarmak, sadece çağrılarla değil, sadece belli dönemlerde kısa örgütlenmelerle değil, aksine örgütlü toplumun kendisine dayalı serhildanlar ve direnişler ortaya çıkarmak önemlidir. Bu açıdan önümüzdeki dönemin özyönetim anlayışını, özsavunma anlayışını, serhildan anlayışını bu çerçevede ele almak ve geliştirmek gerekmektedir.

Bir daha vurguluyoruz; klasik ulusal kurtuluşçuluk anlayışını, klasik devrim anlayışını, devlet yıkıp devlet kurma anlayışını, sadece belirli zamanlarda çağrılarla eylem yapma anlayışını, kesintili olan bu tür serhildan anlayışını aşarak sürekli olan, örgütlü topluma dayanan bir serhildan anlayışını, serhildan temelinde bir özsavunma anlayışını açığa çıkarmak ve geliştirmek gerekmektedir. Toplumsal örgütlenmeleri kuran ve koruyan serhildan anlayışının geliştirilmesi lazım. Serhildanlar örgütlü topluma dayanırsa hem örgütlü toplumu yaratır, demokratik sistemi inşa eder, hem de örgütlü topluma dayanarak demokratik sistemini savunur. Yani serhildanlar hem kurucu olur, hem koruyucu olur. Ama örgütlü toplum gerçeğine ulaşılmazsa o zaman serhildanların kurucu ve koruyucu rolü gerçekleşmez. Örgütlü toplum haline gelinmezse serhildanlar kesintili olur; halka dayalı özsavunma direnişleri de kesintili olur. Sonuçta da özsavunma örgütlü toplumun direnişi temelinde bir özsavunma değil, sadece gençlere ve YPS'ye dayanan bir özsavunma olur. Bunun da gerçek bir özsavunma haline gelmeyeceği ve yetmeyeceği açıktır.

Kuşkusuz saldırının şiddetine göre YPS öne çıkar, gençliğin direnişi öne çıkar, gerilla da müdahil olur, bunlar olur. Gerilla da etkili bir biçimde özsavunma direnişinin içine girer, girmelidir de. Belki geçen dönemdeki eksikliklerden biri de daha baştan saldırılar karşısında gerillanın daha etkili biçimde özsavunma direnişlerine katılmasının yetersiz kalmasıdır. Ama bütün bunlar da yine tüm alanlarda örgütlenmiş, örgütlü topluma dayalı, örgütlü toplumun serhildanlarına ve direnişine dayalı bir özsavunma gerçeğine dayanırsa rolünü oynar ve etkili özsavunma gerçeği ortaya çıkar.

Önder Apo özsavunmayı en başta da örgütlü toplum olarak tanımladı. Özsavunma eşittir örgütlü toplumdur. Örgütlü olmayan toplumların özsavunması olamaz. Örgütlü olmayan toplumlar direnemez. Tepki direnişleri yapar, tepki eylemleri yapar, belli düzeyde direniş de gösterir, ama onu süreklileştiremez. Direnişin de, özsavunmanın da süreklileştirilmesi toplumun her alanda örgütlendirilmesine bağlıdır. Toplumsal inşa diyoruz, özyönetim inşası diyoruz; toplumun kendi kendini yönetecek hale gelmesi diyoruz. Özsavunma açısından da bunların önemsenmesi gerekiyor.

Klasik anlayışlar aşılmalıdır

Geçmiş dönemde kadrolarımız, örgütümüz toplumsal inşayı yeterince önemsemedi. Önderlik 2005'te demokratik konfederalizmi ilan etti. On yıldır bunu söylüyor, ama Önderliğin dedikleri yerine getirilmedi. Doğru bulundu, ama toplumun inşasına girilmedi. Demokratik konfederalizm demek, köyde, sokakta, mahallede, şehirde, fabrikada, tarlada her yerde örgütlü toplum haline gelmek demektir. Demokratik konfederalizm budur. Örgütlü toplum temelinde öz yönetimin inşa edilmesidir. Ama klasik ulusal kurtuluşuçuluk anlayışı, klasik devrim anlayışı ya da reformist milliyetçi eğilimlere dayalı biraz devletten bir şey koparak yaşama anlayışı aşılamamıştır. Dolayısıyla belirli tepkiler ve serhildanlarla devleti zorlayıp bir şey koparma anlayışı aşılmadığından özyönetim hamlesi ve direnişi gerçek anlamına kavuşamamıştır. Bu mücadele anlayışı, bu ulusal kurtuluşçuluk anlayışı, bu devrim anlayışı, bu özgür ve demokratik yaşamı kazanma anlayışı özyönetim hamlesinin etkili geliştirilip sonuca ulaştırılmamasında olumsuz rol oynamıştır. Bu açıdan Önderlik paradigmasının, Önderliğin devrim anlayışının, ulusal kurtuluşçuluk anlayışının, özgür ve demokratik yaşamı gerçekleştirme anlayışının doğru anlaşılması ve bu temelde de örgütlü bir topluma dayalı özyönetimin ve bunlara dayalı da özsavunmanın güçlü biçimde gerçekleştirilmesine ihtiyaç vardır. Geçen dönemde özyönetim direnişlerinin ortaya çıkardığı en temel derslerden biri de bu gerçekliktir.

Bu açıdan bütün kadroların, bütün çalışanların, bütün halkın Önderlik çizgisinde özgür ve demokratik yaşamı bugünden kurma anlayışıyla klasik devletçiliğe dayanan devrim anlayışından, ulusal kurtuluşçuluk anlayışından koparak örgütlü demokratik topluma dayalı özgür ve demokratik yaşam mücadelesinin geliştirilmesi gerekir. Eğer klasik anlayışlar aşılırsa, Önder Apo'nun örgütlü topluma dayalı özyönetim, örgütlü topluma dayalı özsavunma, örgütlü topluma dayalı toplumsal direniş, örgütlü topluma dayalı süreklileşen kurucu ve koruyucu serhildan gerçeğine ulaşılarak özgür ve demokratik yaşam mücadelesi başarılı bir biçimde yürütülebilir. Devletin saldırıları ne kadar ağır olursa olsun, örgütlü topluma dayalı direnişle boşa çıkarılabilir. Kuşkusuz kendiliğinden saldırılar boşa çıkarılamaz. Belli bedeller göze alınırsa örgütlü toplum direnişiyle her türlü saldırı boşa çıkarılır. Bu temelde özyönetim direnişinden iyi derslerin çıkarmalıyız. Bu dönemdeki devlet ve iktidar gerçeğinin ve yürüttüğü saldırıların amacı, karakteri iyi anlaşılırsa bunlara karşı koyacak bir mücadele ve özsavunma temelinde özgür ve demokratik yaşamı gerçekleştirme mümkün hale gelir.

■■■

Rêber Apo'nun 1994'teki 12 Eylül Darbesi değerlendirmesinden derlenmiştir

12 Eylül Darbesi'nin 14. yılı ve PKK savaşımı

12 Eylül'e verilebilecek en büyük karşılık, benim yaptığım gibi gelişmiş bir militanlıktır. İnsanlığa verilebilecek en iyi bir karşılık, böyle insanlık dışı bir özel savaş rejimine karşı çok iyi savaşan bir militan olabilmektir. Duyguda, düşüncede, hal ve hareketlerde, hemen her şeyde böyle bir kişilik olunursa bundan insanlık kazanır. Yalnız Kürdistan ulusal kurtuluşçuluğu değil, yine Türkiye'deki demokrasi değil, bir bütün olarak insanlık kazanır. Bu da çok güzel bir şeydir. Her şeyden önce buna inanılmalıdı

TC'nin gerçek yüzünü bütün yönleriyle ortaya çıkaran, ne olup olmadığını herkese gösteren 12 Eylül rejiminin 14. yıldönümünü değerlendirirken bu süreçte PKK savaşımının tayin edici önemde olduğunu belirtebiliriz. Bu durum başlangıçta açıkça görülmese de şimdi tüm yönleriyle "TC nedir", "ona karşı savaşan güç nedir" soruları en kapsamlı cevaplara kavuşmuş bulunmaktadır. Bu 14 yıl büyük savaşım yılları olarak da değerlendirilebilir. Bu yıllar gerçekten hepimizin hem yaşamının, hem de geleceğinin sonunu getirebilecek her türlü olumsuzluğa sahip olduğu gibi, ona karşı büyük direnen PKK'nin gerçekliğine ulaşıldığında kendini büyük kazanmanın da imkan dahiline girdiği yıllar anlamına gelir. Bırakalım derin teorik çözümlemeleri, toplumun haline bakıldığında bile 12 Eylül kazazedeleri demek fazla mübalağalı sayılmaz. Toplum vurulmuş, çok yara-bere içinde ama ölmemiştir. Şimdi bu savaşımı yürüten bir kişi olarak açıkça belirteyim ki, 12 Eylül faşist rejimiyle savaşımdan daha çok ağır darbelerin yarattığı hastalıklarla uğraşıyoruz. Eğer önderlik gerçeği bugün bir anlam ifade ediyorsa bunun biricik nedeni, 12 Eylül'e karşı başlattığı savaşımı bugüne kadar sürdürebilmesindendir. Bunu başarması, gerçekleşen önderliktir.

12 Eylül için "bir darbe işte" deyip aşıldığını düşünmek oldukça dar bir yaklaşım olur. 12 Eylül, TC ile bağlantılıdır. Hatta Osmanlı ve giderek emperyalizm ve onun işbirlikçileri var işin içinde. Bunların hepsinin bir eğilimi olarak tarihin belli bir döneminde karşımıza çıkar. TC'nin kendisi de bir 12 Eylül'dür, yani askeri bir rejimdir, faşisttir. TC rejiminde baştan beri siyasi güç yoktur, askeri güce dayanır. Osmanlısı da öyle... Emperyalizm de siyasal bir demokrasiye fazla imkan vermez. Darbede onun da desteği var. Toplum faşist rejime son derece karıştırılmış; onun da suçu vardır. Bütün bunların bileşik bir ifadesi olarak 12 Eylül rejimi hız kazandı ve günümüzde de halen erkini sürdürüyor. Darbe yapılan dönemin başbakanı ve günümüzün cumhurbaşkanı olan Demirel de halen 12 Eylül'ün aşılamadığını söylüyor. Aşılmamış ama sözümona kendisine karşı darbe yapılan kişiyi de cumhurbaşkanı yapmıştır. Bu kadar ucube veya her türlü aşağılık çelişkiyi barındıran bir rejimdir.

Bu rejimi sadece siyasi bir değerlendirmeye tabi tutacak kadar uzağında olmadığımız gibi onunla savaşıyoruz. Bu savaş büyük bir yaşamın savaşımına dönüşmüştür. En üsten en alta kadar her düzeyde, duygulardan düşüncelere kadar, askeri cepheden kültürel cepheye kadar her konuda büyük bir savaşım yürütülüyor. Aslında ezilenler tarih boyunca bir savaşım içindedirler ama anlamazlar, anlamadıkları için de köledirler. Halkımıza da yüzyıllardan beri dayatılan bir savaşım var, anlayamadığı için de yitirilmiştir. Türkiye Cumhuriyeti tümüyle ilan edilmemiş bir savaştır. Halkımız bunu anlayamadığı için daha da kaybetmiştir. TC değerlerini kabul etmeyişimiz bizi 12 Eylül'e karşı da kararlı bir tavra yöneltti. Tavırdan da öte en ufacık savaşım olanaklarıyla karşılık verdik. Bu karşılığı veremezsek tarihin bizim için bir daha söz söylememecesine kapanacağını biliyorduk. Bunun verdiği büyük ivmeyle, yaşama tutkusuyla direndik. Bu direnişi böyle çok yönlü düşünerek, bir insanın kendini hemen hemen her konuda yetiştirerek, en küçük fırsatı bile kullanıp yaşatma sanatına dönüştürerek faşist darbeye cevap verdik.

Tabii böyle bir yaşamın toplum açısından da sayısız öğretileri var. Bunlar öğrenilmezse kazazede olunur, yarım adam kalınır. Ve en kötüsü de yanıltmış olmak, yaşadığını sanan ama tamamen bağlanmış kişilikler olmak da söz konusu. Bu rejimin bir ayrıcalığı da budur zaten. Öldürücü darbeyi vurmuştur, "yaşıyorsun" der. Kölesin, "özgürsün" der. Yenilgiye uğratmıştır, "biraz daha debelen yaşayabilirsin" der. Her türlü duyguyu, yüceliği yerle bir etmiştir, "tam da çılgınca yaşamanın zamanıdır" der. Bu dönem büyük yanılgı, büyük saptırma, büyük düşürme, büyük toplumsal düşkünlük dönemidir de. Tarihin en kirli rejimi, tarihin en insanlıkla oynayan, belki de Hitler'i bile aratmayacak cinsten temel değerlerle oynayan rejimidir. Bu rejim PKK çözümlemelerinde çok yönlü irdelendi. Burada önemli olan bizim bu rejime karşı bu savaşı iddialı bir şekilde sürdürmemizdir. Bu savaşı bizim nasıl yönlendirdiğimizdir. Şu anda kilit sorun budur.

Böyle günlerde insan varsa yiğitliği onu biraz temsil edebilmeli

Bundan 14 yıl önce şafak vaktiydi. Tesadüfen o gün erken kalkmıştım, darbenin marşlarla geldiğini duydum. Bizim elimizdeki kuvvet ise kılıç artıklarından ibaretti. Kendini doğru dürüst bir yere bile oturtamayan bir gruptu. Sayısı da 20-30 kişi ya vardı, ya yoktu. Biz 12 Eylül'e karşı direnmeye böyle başladık. Kaldığım yer bile hatırımda... Kuru bir somye üzerine bir battaniye indirdik. Sözümona savaş karargahı. Şimdi bugüne bakıyoruz saflar ne kadar büyük...

14 yılda neyin nasıl kanıtlandığı ortada. Herkes sözünün adamı olamaz, sözünün adamı olmak da büyük bir olaydır. Şu anda öfkemi dindiren tek şey bu aşağılık gidişata ve buna boyun eğmiş kişiliklere karşılık vermeyi başaramamdır. Biraz insanlığı kurtardık, yiğitliğe yol açtık, bu mutluluk veriyor. Böyle günlerde insan varsa yiğitliği, onu biraz temsil edebilmeli. Başka türlü şan-şeref olmaz, başka türlü saygı-hürmet beklenemez.

Düşünüyorum da acaba herkes aynı sorumluluğu duysaydı, aynı yürekle, aynı intikam duygularıyla büyük değerler uğruna savaşmayı göze alsaydı, yürüseydi üzerine neler yapılamazdı. Senin her şeyin duman edilirken, herhalde sen de boyun eğen, ağlayıp sızlayan biri olamazsın. Veya durumu "aldatıldım", "gafildim" gibi tekerlemelerle geçiştiremezsin. Bunu böyle yapan nesil kaybeder. Bu tehlikeyi iliklerimize kadar hissettik. Bir şeyler kurtarmak için o halimizle kendimizi verdik ve buraya kadar geldik.

12 Eylül'ün tarihi, sosyal, ekonomik nedenleri nelerdi, siyasi sonuçları nedir? Bunları daha önce defalarca cevaplamıştık; zaten savaşım da günlük olarak cevaplandırıyor. Bizim için şu anda artık çok gerekli olan bu rejimin bütün dayanaklarına, bütün sözcülerine, bütün kurum ve kuruluşlarına giderek yenilgiyi dayatmaktır. Ben daha çok bununla uğraşıyorum. Savaşa bu temelde yaklaşıyoruz ve bu hayatidir de. Bu savaşımı vermedikçe hiçbirimizin kurtuluş şansı olamaz. Bu bir savaştır anlamalıyız, inanmalıyız, gereklerini de yerine getirmeliyiz. Savaşın içinden geçtiğimizi artık kavramanın zamanıdır. Kavramak derken öyle tanka, topa, uçağa bakarak değil. Onun kanunları var, onun ruhu var, onun anı anına bir savaşçı gibi karşılanması var. Bunu kastediyoruz. Yenilmedik, iyidir ve kendi şahsımızda en önde, en sorumlu ve en yenilmez bir şekilde karşılık verdik, bunlar onur verici sayılır. Her örgütün, her kişinin de belli bir katkıyla bu savaşta yer tutmasını isterdik. Yenilmeyen bir devrimcilikle karşılığını verseydik... Türkiye solu, Türkiye halkı neden şimdi tükenmiş durumda? Beterin beteri bir yaşam içine itilmiş, nefes alamıyor. Ben bu darbeyi anlatmaktan ziyade ona karşı iş yapmayı daha zevkli buluyorum. Kendimi bu savaşla yaşatıyorum.

TC rejiminin kendisi faşistleşmenin ileri bir adımıdır

Bu rejimi, salt bir askeri hatta siyasi darbe olmaktan da öteye kendisini topluma işlemiş, bireye kabul ettirmiş bir dönemecin ifadesi olarak da değerlendirebiliriz. Faşistleşmenin ileri bir adımıdır. Yalnız TC'nin kendisi de böyle bir adımdır; işi sadece 12 Eylül'e yüklemek olmaz. 29 Ekim de bir anlamda böyle bir dönemeçtir. Demokrat Parti dönemi de bu süreçte bir dönemeçtir. Hatta 27 Mayıs da

tümüyle olmasa da bir yönüyle bir kilometre taşıdır. 12 Mart da bir kilometre taşıdır. Ve daha böyle bir sürü ana noktalar var. Hepsi de bu günü anlatmakta belli rolleri olan süreçleri ifade ederler. Askeri rejim diyoruz, ama tamamen siviller suçlu. Sivillerin yardakçılığı askerlerden daha az önemli değil. Askeri rejim diyoruz ama en temel politikacılar yürürlüktedir. Yani politik bir rejimdir aslında. Hiçbir rejimde politika ile askeri yön bu kadar iç içe geçmemiştir. Daha da ötesi ekonomik, kültürel, bütün yaşamsal etkinlikler rejimle bu kadar iç içe yaşatılmadı. Türkiye'de ordunun şekillendirdiği bir toplumsal yapı ortaya çıkmıştır. Özel savaş tepeden tırnağa kadar faşist karakterde bir yöntemi uygulayarak kendi cephesinin planlanmasını, örgütlenmesini yapmıştır. Türkiye halkı buna oldukça yatırılmıştır. Kürdistan toplumunun içinde de önemli bir kesim buna yatırılmıştır. 12 Eylül, muhalefeti yatırmış, hatta bizim içimize kadar etkisini çeşitli yollardan yansıtmış, halka karşı ilan edilmiş bir karşı-devrim savaşımıdır. Aslında bunu yapanlar da belki bu kadarını planlayıp geliştirme durumunda değillerdir. Ama peş peşe atılan her adım diğerini adeta mecbur kıldı. Ve böylece günümüze gelindiğinde herkesin ürktüğü tablo ortaya çıktı. Rejimi en çok destekleyenler bile büyük bir öfke seli halinde. Ona yardakçılık edenler bile memnun değil. Hiç kimse bu rejimden memnun değil ama herkesin suç ortaklığı var.

Bütün bunlar rejimin çürümüşlüğünü de ifade ediyor. Ve bu her düzeye yansımıştır. En çok insanlıktan sözedilir ama insanlıkla alakası olmayan durum herkese dayatılıyor. "Ekonomik gelişme var" denilir ama ekonomi belki de dünyanın hiçbir ülkesinde görülmeyen bir durumu yaşıyor. Toplumsal bozulma yine hiçbir toplumda görülmeyen boyutlarda seyrediyor. İnsanlar bu ortamda adeta maymunlaştırılmışlar. Yani maymunlaşmaya yatkın bir toplum dersek fazla abartı olmaz. Faşizm genelde hayvanlaştırır ama görünen o ki bu rejim hayvanlaşmayı maymunlaşmanın sınırına kadar getirmiştir. Ortada oynayanlar maymunlardır. Korkunç bir taklittir. Maymunda ciddi insani belirti göremezsiniz, maymun davranışlarının taklitçiliği çok açıktır. İnsanlık Türkiye'de bu hale getirilmiştir. Bu kadar yalan söyleyen, taklit yapan başka bir rejim var mı? Öldürüyor, "öldürdüm" demiyor, "faili meçhul" diyor. Savaş yürütüyor "ben savaş yürütüyorum" demiyor. Bu büyük bir ikiyüzlülük, büyük bir yalan olarak herkese sinmiştir. Herkes büyük yalancı, herkes büyük muhalif, herkes düşkün, herkes bıkkın ama gülüyor. Bu kadar çelişki nasıl yaşandı? Herhalde ileride sosyolojinin en çok üzerinde duracağı bir modeldir. 12 Eylül veya bir bütün olarak TC gerçeği öyle bir birey yaratmış ki, ucube. Bu oldukça kapsamlı bir durum. Alışkanlık yaratmış, bir ruh yaratmış, adeta afyonlama tarzı bir yaşam yaratmıştır. Bir afyon alışkanlığından kurtarmak ne kadar zor ise bu cumhuriyetin en son modelinden kurtarmak da o kadar zor.

Ben neyi aşmak istiyorum, onlar neyi dalga dalga yaymak istiyorlar? Çok büyük haksızlık yapıldığı kesin. İnsanlarla, halklarla, kültürlerle korkunç derecede oynandığı kesin, cellat rolü oynandığı çok açık. Ve onun ürettiği nesille (kendim de dahil) savaşıyorum. Onlar, "cumhuriyet seni yetiştirdi" diyebilir, ama ben şimdi nasıl bir insanım? Türk resmi okullarında okudum. Belki oradan gelen değerlerle büyüdüğüm söylenebilir ama ben çok bambaşka biriyim. İlkokul, üniversite, memurluk da dahil baktım yaşayamıyorum. Şuraya bak, bilmem şu seçeneğe uzan ve en son savaşı kavrayarak, kendimi yaşatacağımı sandım. Halen de bu savaşla kendimi yaşatmaya çalışıyorum. Ama bununla kurtarılmak istenen ne? Bir tarihi yaklaşım var, bir demokratik yaklaşım var, bir ulusal yaklaşım var, bir evrensel yaklaşım var. Az çok sözü ediliyor, az çok programı yapılıyor. Gerçekleşme düzeyi zaten savaşla belirlenir, onu bütün gücümüzle bir yaşam şekline getirmek istiyoruz.

12 Eylül'e başka türlü cevap verilemez. Bunun öyle şakaya gelir yanı yok. İşler çok ciddi, kendinize saygınız varsa savaşı bütün yönleriyle görmek durumundasınız. Türkiye halkı bunu görmediği için şimdi zorlanıyor. Boynuna geçirdiği lanetli çemberin daha da sıkıcı etkilerini bundan sonra yaşayacaktır. Bu kadar kuralsız bir rejime sen kendini böyle verirsen, bir halkın en temel yaşam gereksinimlerine saldırırsan, herhalde kendini de cehennemlik edersin. Nitekim şimdi "cehennemde kavruluyoruz" diye bağırıyorlar. Ve bizim de bütün iddiamız bu felaketi biraz daha açığa çıkartmak. Bu kadar insani değerlerle çelişeceksiniz ve ondan sonra yaşadığınızı iddia edeceksiniz. Ben gerçekten bu yaşama çok karşıyım. Düzen çerçevesindeki yaşamınıza hiç saygılı olmayacağım, alay edeceğim, ayaklar altına alacağım. Çünkü savaştığım gücü az çok tanıyorum ve iliklerime kadar yaşıyorum. Siz basite aldınız, çok yüzeysel kavramlarla yaşamı geçiştirmeye çalıştınız. Olmuyor!

Şimdi Türkiye'de büyük yalan patlayacak. Zaten her gün yalan balonları patlayıp duruyor. Dünya bile artık büyük isteğine rağmen çekemiyor. Halk arasında anket yapıyorlar. Halk ne siyasileri ne askerleri, ne şu partiyi ne bu partiyi çözüm gücü olarak görmüyor. Dikkat edelim, güya en çok destekleyen halktı. Ama şu anda hiçbir umut yok. Niye bu kadar kendini çözümsüzlüğe itiyor. Korkunç bir şey; medyalara yansıyor, insanlar iş için birbirlerini ezip geçiyorlar, hatta kurşuna diziyorlar. İş insanların en doğal istemi. Nasıl oldu da bu duruma düştü? Rejim en doğal bir ihtiyacı bile insanlara çok görüyor. Öyle bir noktaya getirmiş ki insanları ölüme bağlamış, dünyayı onlara tümüyle kapatmış, "çalışamazsın", "üretemezsin", dolayısıyla da "yiyemezsin" ve bir de "yaşayacaksın!" Böyle bir ucubelik söz konusu. Adam kan-ter içinde 20 saat çalışmak istiyor, yine iş yok. Bir de her gün dilekçe yazıyorlar, "al bu parayı, nasıl yaşıyorsan bizi de öyle yaşat" diyorlar. Bir halk eğer kendini bu kadar aşağılık bir rejime yatırırsa, tabii ki işsiz kalır, güçsüz kalır; ağlamasına da hiç gerek yok. Ama ağlıyorlar, herkes neredeyse ağlama halinde. Gülüşleri de çok sahte; eğlencelerine bakıyorum ağlamaktan daha beter. Bu kadar soysuzlaşma var. Roma'nın son günleri bile bu kadar düşkünce değildi. Müslümanlığın çıkış koşullarında Arap aşiretlerindeki düşkünlük böyle değildi. Rus Çarlığı bile Ekim Devrimi öncesi ve devrim sırasında yıkılırken bu kadar düşkünce değildi. Özel savaş rejimi tüm bunlardan daha düşkünce, insanları daha fazla kaybetmiştir. Zaten "faili meçhul cinayetler" de biraz bu anlama geliyor. Hiçbir rejim vurduğunu gizlemez. Açıklayıp açıklamaması o kadar önemli değil, ama ilan eder. "Ben vuruyorum" der, kalleşçe vurur. Kendi halkıyla bu kadar alay etmez. Halkı bütün yönleriyle aldatıyor, ama "ben doğrusunu yapıyorum" diye iddia ediyor. Dedim ya gerçekten özel bir sosyolojik araştırmaya ihtiyaç var. Hatta bu durumu değerlendirmek için yeni bir bilime bile ihtiyaç olabilir. Faşizm en temel kavramları yalan dolana çevirdi. Türk özel savaş rejimi bu özelliğiyle klasik faşizm demagojisini de geride bıraktı. Ama maymunlaşmaya benzer bir toplumsal dönüşüm tesbiti gerçekçi olabilir. Çok üzülüyorum ama başka da bir deyim bulamıyorum, böyle bir ilkelleşme söz konusu.

Devrim mücadelemiz büyük insanlık savaşımıdır

Bundan çıkış yolu dayattığımız devrimin hızlanmasına, derinleşmesine bağlı. Buna büyük insanlık savaşımı diyoruz. Hani insanlık değerlerinin büyük altüst oluşları yaşadığı dönemlerde dayatılan savaşlar vardır ya, ona benzer bir savaşımı da biz dayatmışız. Böylesi bir rejime karşı iddiası olanların tezlerinin çok güçlü, pratiklerinin de çok militanca olması gerekir, çözüm budur. Resmi ağızlar çok kaygılı, "ikinci bir PKK de Türkiye'de oluşursa ne olur?" diye. Ama biz yine de etkiliyoruz. Şu tartışılıyor aslında: PKK ne kadar Türkiyelileşebilir? Aklı başında olanlar bunun arayışı içinde. PKK'nin Türkiyelileşmesi bir olgu olarak üzerinde durulmaya değer. Ve hatta PKK'nin ne kadar ulusal kurtuluşçu olduğu, ne kadar Türkiye'nin demokratik seçeneği olduğu da tartışılmaya değer. Halen bu konuda netleşme sağlanmış değildir. Çünkü çoğumuzun PKK'ye girişi bir Türk gerçeği aslında. Büyük oranda Türk halk değer yargılarıyla mı desem? Ama en azından biçim olarak Türkçe ile bu işler yürütülüyor. Yani biraz da Türk işi gibi bir şey. Sadece bir Kürt işi olduğu söylenemez. Ama daha da derinliğine bakılırsa bu bir insani hareket aslında. Kürt-Türk hareketi olmaktan öteye, insanın kurtuluşuna cevap arayan bir hareket. Bunu bir Türk de alıp kullanabilir, bir Alman da alıp kullanabilir. Nitekim biz daha çok Kürdistan'ı temsil ettiğimiz için bu değerler sistemini Kürdistan için kullanıyoruz. Kürdistan topraklarını, insanlarını bu kurtuluş için daha uygun buluyoruz. Fakat ana hatlarıyla hemen hemen her ülkeye, her halk gerçeğine uygulanabilir. Bu Türkiye için daha yakıcı tabii. Zaten etkilememiz yoğundur. En yakından etkileyeceğimiz halk Türkiye halkıdır. PKK'nin hızla Türkiyelileşmesi de gözardı edilemez. Böyle bir gelişme hızlı da olabilir. Özellikle devrimci savaşı biraz daha tırmandırırsak, rejimin kurumlarındaki çözülme biraz daha hızlanırsa, bir bakarsın ki PKK tarzı bir Türkiye devrimcileşmesi, onun partileşmesi, savaşımı söz konusu oldu. Çözüm biraz da böyle gelişeceğe benziyor. Yani ya PKK tümüyle yenilir, ezilir o zaman karşı-devrimin çözümü olur. Ya da PKK savaşımını biraz daha tırmandırır, düzenin kurumlarını çözer ve böylece kendi çözümünü Türkiyelileştirir. Şimdi orta yol yok. Bir reformist yolun şu anda bütün laflamalara rağmen en ufacık bir seçenek oluşturmadığını günlük olarak herkes görüyor. İşte "demokratikleşme paketi", işte "ekonomik kurtuluş", işte "bilmem ne!.." Bunlar reform da sayılmaz, özel savaşın cilalarıdır. Bunlar bile hiçbir anlam ifade etmiyor.

Türkiyelileşme yöntem olarak nasıl gelişebilir? Bu grupla mı, o grupla mı? Siyasi mi, askeri mi? Gizli mi, açık mı? Bütün bunlar tartışılabilir tabii. Öncü grup, açık çalışma, gizli çalışma, gerilla faaliyeti, siyasal faaliyet... Her yöntem denenebilir. Hatta bizzat PKK Türkiye'ye müdahale de edebilir. Ediyor da zaten. Bunu daha da hızlandırabilir. PKK'nin Kürt çözümünde ilerlemesi için biraz Türk çözümünü de geliştirmesi gerekiyor. Zaten şu karşı-devrimci tırmanış bile çözüm için bir aşamadır. Karşı-devrimi çözülüşe götürmek için önce geliştirmek, olgunlaştırmak gerekir ki düşürebilesin. 12 Eylül'ü 13 Eylül'de hiçbir zaman yenemezsin. Ama şu geçen 14 yılın sonuna doğru bakın, yenilmeye doğru olgunlaşmıştır. Ve şu anda 12 Eylül'ün etkileri çok olgunlaşmış, kurumlara sinmiş; fakat çürüme belirtileri de o kadar yaygın ki, yumruğunu biraz daha sağlam vursan düşürebilirsin. Böyle bir gelişmeyi de görmemek mümkün değil.

Hiç kimse düzenden memnun değildir

Kesinlikle rejim birkaç yıl öncesi gibi değil, bir yıl öncesi gibi de değil, oldukça kapsamlı bir şekilde kurumsal çürümeyi yaşıyor. Ne kadar kurumsallaşmışsa, içselleşmişse o kadar da özden kopmuştur, sürekli çözülüş halindedir. Hiç kimse düzenden memnun değildir. Ne kadar destekçileri de olsa, başta iş adamları olmak üzere hepsi şikayetçidir. Siviller askerlerden, askerler sivillerden (ki bunlar birbirlerini en çok destekleyen kesimlerdir) şikayetçidir. Bu ne demektir? Bunalım var, içinde çözülme var ama yumruğumuz onu tümüyle düşürmeye şimdilik yetmiyor. Nasıl yeteceğini de çok yoğun bir biçimde işlemeye çalışıyoruz.

Aslında bir de bu yönüyle rejimi tartışmak gerekir. Rejimi bütün dayanaklarıyla besleyen kurum, kuruluş, kişiler kimlerdir; yine rejimi çürüten, zorlayan kimlerdir? Tartışmayı biraz bu yönüyle geliştirmek gerekir. Maalesef Türkiye kamuoyu bunu görmüyor. Özellikle sol kesimler çok teorik olduklarını iddia etmelerine rağmen, sol-sağ adına her türlü grup varlığını yansıtmasına rağmen bu soruları görme gücüne ulaşmış değiller. Bazı sözler söyleniyor arkası gelmiyor. Belli ki bu kargaşaya son vermek de gerçekleri biraz daha amansız dayatmaktan geçecek. Zaten ortaya çıkan siyasi gelişmeler ağır etkimiz altındadır. Kavramları, hatta bütün yaşamı bir anlamda biz şekillendiriyoruz. Nasıl ki, karşı-devrim bizim saflarımız üzerinde yansımada bulunuyorsa, gittikçe artan bir ivmeyle bizim devrimimiz de Türkiye üzerine, dolayısıyla onun sosyal, kültürel, siyasal, ekonomik hatta askeri yönleri üzerinde etkide bulunuyor. Onlar bu sefer bizi taklit etmeye başlıyor veya etkimiz altında bazı dönüşümlere uğruyorlar. Etkileme düzeyinin de böyle yüksek olduğu ortaya çıkıyor. Karşı-devrimci tarz etki altında ama bizim özlediğimiz veya ortaya çıkarmakla görevli olduğumuz devrimci tarzın bu etki altında ortaya çıkmamasıdır. Bu ne zaman ve hangi biçimler altında gelişir? Özellikle Türkiye emekçisi üzerindeki yansıması nedir? Emekçi şimdilik sadece bağırıp çağırıyor, bol bol "hükümet istifa" diyor. Güzel bir söz, "hükümet istifa!" Giderek bu hükümetin bütün dayanaklarının kurutulmasını isteyecek. Ama hani örgütü, hani önderliği, hani savaşım taktikleri! Bu konularda hiçbir şey söylemiyor emekçi. Çünkü kendilerine hiçbir şey öğretilmemiş, örgüt yok önlerinde. Sadece istek gelişiyor. "Hükümet yıkılsın; Doğru Yol'u da, Sosyal Demokrat Partisi de gitsin" diyor. Halk açısından içi boşaltılmış partiler oluyor bunlar. Ama yerine neyi koyacak, hangi önderlikle? Bu da tam bir kargaşa arzediyor.

Hiç şüphesiz bu dönemlere devrimci örgütleri dayatmak gerekir. Devrimci örgütlerin devrimci militanlarını ortaya çıkarmak gerekir. Bunun üzerinde de epey duruluyor. Diğer bir Türk seçeneğini, devrim seçeneğini ortaya çıkarmak, bu konuda örgütlenmelere yol açmak aslında yıllardan beri üzerinde durulan konular. Maalesef Türk kişiliği de Kürt kişiliği gibi derinden hastalıklı duruma getirilmiş. Bizimkilerde biraz kaba da olsa savaşçılık var. Onlarda ise kendini yaşama çok ileri düzeyde. Türk kişiliği ister emekçi olsun, ister burjuva olsun, 12 Eylül'ün bir bütün olarak daha darbelerini hissettirdiği, yaşattığı bir kişilik özelliğini ifade ediyor. Savaşçılık özelliğini oldukça yitirmiştir. 12 Mart dönemindeki isyancılık, 12 Eylül sonrası aşıldı. Günlük olarak tüketim toplumu kalıplarına göre yaşayan bir gençlik var. Şu anda gençliğin neye bayıldığı ortada. Avrupa müzik gruplarının korkunç bir taklidi var. Bir stadyumda 40 bin kişi kalkıyor, hiç dilini bilmediği, nasıl yaşadığını bilmediği bir rokçuyu, bilmem bir neciyi korkunç histerik durumlar içerisinde alkışlıyor, bayılıyor. Bu çok tuhaf, anlamadıkları kesin de bu kadar bayılmaları neyin

nesi? "Maymunlaşma" dedim ya, bununla izah edilebilir. Avrupa kültüründe belki bir yeri vardır bu yaşamın, fakat Türkiye yaşamında bunun hangi yeri olacak?

Herhalde belli bir düzeyden sonra bıçak kemiğe dayanacak; biraz dayanmış gibi. Biz de savaşçı tarzı biraz daha artırırsak artık "istemiyiz"den de öteye "nasıl yıkalım" sorusuna da cevap vermek zorunda kalırlar. Uzun süre insanları böyle yaşatamazlar. Özel savaş artık kendisini uzun süre besleyemez. Ve ardından sanırım daha hızlı bir çözülüşe ve onu yıkacak gücün ortaya çıkmasına sıra gelir. Herhalde birileri çıkar cevap olmaya çalışır. Kaldı ki biz de gerekirse cevabı daha planlı oturtabiliriz. Bu konudaki katkımızı daha da artırabiliriz.

12 Eylül rejimi yaşam tarzı ile bizi kuşatmaya çalışmıştır

Hiç şüphesiz her faşist rejim, daha da genel anlamda despotik rejim, diktatöriyel rejim halkları kadınlaştırma, kadın gibi yönetme özelliğine sahiptir. Hitler'in bizzat kendisi "Halk kadın gibidir" sözünü boşuna söylememiştir. Türkiye'deki M. Kemal eğilimine bakarsak halka uyguladığının bir kadınlaştırma olduğunu rahatlıkla görürüz. Kadınlaştırma derken neyi anlamalıyız? Boyun eğen, teslim olan, çaresiz olanı anlamalıyız. Nitekim halk bu duruma düşürülmüştür. Bu çok açıktır. Her iktidar türünün, özellikle de faşist rejimin kendi halkına uyguladığı budur. Türkiye'de de bu çok kapsamlı uygulanmıştır.

12 Eylül rejimi çok açıkça ve fazlasıyla bunu yaptı. Daha rejim kendini oturtur oturtmaz bizim savaşın etkisi altına girebilecek gençleri, kadını kullanarak düşürmek istedi. Geçen günlerde belirtiliyordu. 12 Eylül gelir-gelmez yetmiş tane bayanı Suruç'a öğretmen diye gönderiyor. Biz de bu sorunla yakından uğraşıyoruz. Yerel kesimden kızlar bile korkunç yetiştirilmişler, korkunç bir cinsellik ve yaşam tarzı içine çekilmişler. Suruç gençliği başlangıçta bizim en çok dayandığımız bir gençlikti. Bu tip politikalar yüzünden çoğu heder oldu. Militanlar yetiştirip gönderdik, fakat bir de baktık ki giden militan yutuluyor. Adam olmaktan çıkarılıyor. 12 Eylül gelir-gelmez, sayısız öğretmen kılıklı, hemşire kılıklı kadın gönderdi Kürdistan'a. Bir de yerelden yetiştirdi, sıradan bir köylü kızını düşürmede cinselliği çok kötü kullanmıştır.

Bundan da öteye bizim PKK hikayesinde kendi başıma getirilmek istenenleri de anlattım ben. Bırakın Suruç gençliğini, bana dayatılmak istenen kadın anlayışı vardı. Bu TC idi, MİT'ti. Daha 12 Eylül gelmeden önce şöyle bir teorileri vardı: Kürdü kullanmak için onu aile içinde boğacaksın, cumhuriyet kadını ile etkileyerek içinden çıkılmaz bir konuma getireceksin. İşte böyle daha başından felç olup gider. Daha ilk çıkışımızda ben on yıllık savaşımımla ancak başımı kaldırabildim. Bu tarihi gelişmenin sorumluluğunu tüm gücümle yürütüyorum ve halen benimle bu temelde savaşılıyor. Ben kendimi iyi tanırım; kadın konusunda, aile konusunda kurallara son derece dikkat eden, geleneklere dikkat eden en ölçülü insanım. Ama bana öyle bir yaklaşım dayatıldı ki, Kemal Pir yoldaşımız bile daha 1978'de, "Bunu hemen cezalandıralım, nasıl dayanıyorsun" diyordu. Fakat ben sabrettim, eğer tarihi iş yapmak istiyorsan, biraz da düşüneceksin, kadınla ne yapılmak isteniyor diye, kadın ne yapmak istiyor diye.

12 Eylül sonrasında baktım mesele daha da genel. Dolaylı etki altına alınmış kızlar var, erkekler var. Baktım en değerli militanlar bunalıma düşmüş, bu konuda tam bir enkaz durumuna gelmişler. Bir Avrupa'ya gitmek ve yaşamı biraz ayarlamak için "merkezi ele geçirelim, kongreyi ele geçirelim" diye hesaplar yapılmıştı. Semir'in gizli örgütlenmesi bunu yapmıştı. Biraz artistlik numaraları yaparak, "PKK 2. Kongresi'ni ele geçirir, merkezi kendimizden oluşturursak sizi Avrupa'ya götürürüz" diyerek kızları kendine bağlamıştı. Zaten "tek bir kişiyi Hakkari'ye yollayamayız" diyordu. Bu temelde Avrupa'da hiç çalışmadan en rahat yaşamı sunmuş bazılarına. Yani parti imkanlarıyla uğruna her şeyi bırakacak bir yaşam; istediğin kadar uyu, istediğin kadar ye-iç, ama karşılığında da örgütü tasfiye et! Bir yandan bu ortaya çıktı, diğer yandan kadınların dörtte üçünü etki altına aldı. Çünkü hepsine rahat yaşam, hepsine 12 Eylül'ün dayattığı yaşamı vaat etmiştir. Sanıyorum bazı kızlar da dolaylı da olsa bu iş için eğitilmiş. Pazarcık kökenli, Dersim kökenli kızlar vardı böyle. Bunlar aslında devrime erken katılan kesimler oluyor. İyi niyetliler, aslında militan da olabilirlerdi, ama 12 Eylül koşullarından ve bazılarının da çarpık yaklaşımlarından ötürü tehlikeli bir yaşam alışkanlıkları oluşmuştur. Onun uğruna çılgınlaşıyorlar, her şeyi dayatıyorlar. Bir baktık ki, daha biz 12 Eylül'le direkt çarpışmadan içimizdeki uzantısı olan yaşam tarzıyla, kadın-erkek anlayışıyla kuşatılmışız.

Önderlik hareketinin sevda hareketi, aşk hareketi olduğunu söyleyebiliriz. Buradaki vatan bağlılığı çok iyi anlaşılmalı, insanlık bağları ve kadın özgürlüğü bağları çok iyi görülmelidir. Bir önderlik büyük sevmek zorundadır; bu çok iyi görülmelidir. Düşmanı kahretme yönü kadar, bir halkı kazanma yönü de çok iyi görülmelidir. Önderliği takip etmek isteyen militanlar, 12 Eylül faşizminin alternatifi olmak isteyen kişilikler, ancak kendilerini böyle yaratırlarsa bu söz konusu olabilir.

Bir de zindandaki duruma bakalım. Orası çok daha çarpıcıdır. Tutsak aldığı insanları muazzam bastırmış ve her bakımdan güdülerin konuşturulacağı bir durum yaratmıştır. İşte cinsellik yoluyla, daha çok ekmek yoluyla bazı insanları Pavlov'un yöntemiyle şartlandırmıştır. En değerli kahraman yoldaşlar şehit düşerken, bazıları da onların mirası üzerine sahte önderlik olarak dikilmiştir. Böylece yurt dışında, dağda, zindanda 12 Eylül rejimi genelde yaşam tarzı, özelde de kadın-erkek ilişkileri ile bizi kuşatmaya çalışmıştır. Bir baktık ki, bu ortamda neredeyse nefes alamaz duruma getirilmişiz. Aslında yanımdaki kadına da, erkeğe de olağanüstü değer veriyorum. Her bakımdan yücelmeleri ve özgürleşmeleri için ne lazımsa onu yapıyorum.

Aynı zamanda büyük sevgi devrimi yapalım diyoruz. 12 Eylül faşizminin ve emperyalizmin muazzam medya aracını da kullanarak yürüttüğü saldırıya karşı biz de kendi içimizde büyük bir sevgi patlaması yaratalım, yoldaşlık, ülke, parti bağlılığını çok yönlü günlük ilişkilere, hatta özel ilişkilere, çocuklara, eş-dostlara yaklaşıma kadar yüceltelim. Yiğitsen buna gel. Özgürlük, şeref istiyorsan kendini bu davaya kat; bırak eski namussuzluğu, bırak bu aile düşkünlüğünü, bırak bu bireysel hır-gürü, bütünüyle doğru yola gel

Ama sonuçta dayatılan, adım adım beni böyle geri çekmek, güdülerde boğmak, duygularda boğmak, mimikleriyle, her türlü rezil alışkanlıklarıyla, kölemsi davranışlarıyla beni tahrik etmek oldu. Bunların kirli ajan olmaları şart değil. Her türlü feodal ve küçük-burjuva alışkanlıklarıyla biraz tahrik edildiler ve sel gibi üzerimize geldiler. Bu kadın çözümlemelerine de 1987'de bu temelde başladım. Daha önce bu kadar düşünmüyordum. Parti içindeki diğer yoldaşlarımız geleneklerin etkisi altında bu işi götürmek istediler; tabii ben bunu normal görmedim. Bir de bana çok çarpıcı dayatıldığı için, benim yaşadığım gerçekliğin çok yoğun ve tasfiyeci yönü çok ağır olduğu için üzerinde düşünmek zorundaydım. Düşündük, kadın sorununun çok hassas olduğu ve bu temelde sorunu çok yönlü ele almak gerektiği sonucuna vardık. Bu noktada Amerikalının okey kültüründen tutalım Avrupa'nın emperyalizm adına ortaya çıkardığı kültüre kadar hepsini, onların TC versiyonunu değerlendirdik. Kemalizmin yarattığı kadını, yarattığı ilişkiyi, yarattığı duygusallığı ortaya koymaya çalıştık. Sonuçta düzeni anladık, kadını anladık ve bütün yönleriyle devrimci bakış açısı, devrimci yöntem, devrimci yaşam tarzı nasıl geliştirilebilir sorusuna çözüm olmaya ve parti içinde bunu geliştirmeye çalıştık.

12 Eylül faşizmi kadına çok şey kaybettirdi

Son zamanlarda her konuda devrimci yaklaşımın nasıl olması gerektiğini, özellikle "nasıl yaşamalı" sorusunu cevaplandırırken dile getirmeye çalışıyoruz. Bu sadece parti içinde çözüm geliştirmek için başvurulan bir çalışma değildir. Toplum üzerine, hatta insanlık üzerine emperyalizmin yaptığı dayatmayı, kadını kullanma tarzını, bu temelde doğan sorunları çözmek için devrimci bakış açımızı uygulama çalışmasıdır. Nitekim bilinen son kadın konferansında da bazı tartışma konularını önemle vurgulamak istediler. Çözüm için kadını nasıl güçlendirmek, nasıl bağımsız karar sahibi kılmak gerekir; başka türlü sömürünün önüne geçilmez, başka türlü çevre kirliliğinin önüne geçilmez, başka türlü dünyanın yıkımının önüne geçilmez dediler ki, bu doğrudur. Biz de bunu böyle tespit ettik. Uygulanması belki yüzyıl sürer, bu o kadar önemli değil, ama sorunun kaynağına indik, çözümü biraz radikalce ele aldık ve sonuçta 12 Eylül tarafından kimisi çok bilinçli, kimisi tam bir piyon gibi, kimisi afyonlanmış gibi, kimisi tam serseri gibi dayatılan ne kadar kadın ve erkek varsa hepsinin çözümlemesini yaptık. Yine bu temelde toplumu çok rahatlıkla çözümledik. Cinsellikten tutalım aşk yaklaşımımıza kadar her konuda özgür yaklaşımı, duyguların yeniden tanımını, insanlığın hizmetinde olacak ve sorunları çözüme götürecek, onun savaşla, devrim savaşıyla, yurtseverlikle, örgütlenmeyle, partiyle, normal yaşam tarzıyla bağlantısını kuracak bir çerçeveyi geliştirmeye özen gösterdik.

Tabii düzen de karşı hamleye girişti. Biz ne kadar köklü ele aldıysak o da köklü yüklendi. 12 Eylül faşizmi kadını çok kötü kullandı, kadına çok şey kaybettirdi. Hiçbir rejim 12 Eylül rejimi kadar kadını politik malzeme olarak kullanmadı. Kadın silahıyla kendini faşist temelde en çok geliştirmek isteyen rejim oldu. Yine kadın silahını kullanarak gençliği devrimden uzak tutmak, erkeğin ve kadının enerjisini karşı-devrimin hizmetinde kullanmak, bu faşist rejimin en temel yaklaşımıydı. Bizim devrimimize de tam bir ajan kadın yaklaşımını dayatarak, tarihte sıkça oynanan oyunu en kapsamlı ve en tehlikeli bir biçimde içimizde oynatmak istediler. Daha savaşımı ilerletmeden, içinden yozlaştırmaya ve boğuntuya getirerek safdışı bırakmaya çalıştılar. Şu anda aileyi içinden çıkılmaz duruma getiren ve kadını ajanlaştıran bir rejimdir.

Bu rejim kadını kendi kirli emelleri uğruna her biçimde kullanmaktan geri kalmamıştır. Elinde her türlü imkan var, para var, ucuz cinselliği yaşatma imkanı var. Bu nedenle epeyce etkili olabilmektedir. Bizim için durum tersinedir; biz cinselliği ucuz yaşatırsak, sanıyorum çok ağır yozlaşma yanıyla kendi kendimize tasfiyeciliği yaşatma tehlikesiyle karşı karşıya geleceğiz. Düzen ise neredeyse aileleri bile geneleve çevirmiştir. Cinsel güdüyü faşizmin böyle kullanması, o toplumu faşizme teslim etmektir. Duyguları sokaklara düşürmüş, korkunç bir cinsellik patlaması yaratmıştır. Türkiye'de görüldüğü biçimiyle en tüketen, temel kavram ve amaçlara hiç bağlanmayan bir toplum yaratmıştır. Halbuki temel toplumsal amaçlara, temel yurtseverliğe, temel insanlık gelişimine bağlanmış olan duyguların ve hatta cinselliğin bir anlamı olabilir. Bunlarınki ise bunun tam tersidir. Duygu geliştiriyorlar; tümüyle toplumsal amaçlardan uzaklaştıran ve hatta emperyalizme sonuna kadar bağlayan, sonuna kadar teslim olmaya götüren kadını ortaya çıkarıyorlar. Zaten duygu yaratıcıları da emperyalist kültür gruplarıdır. 12 Eylül'den sonra her yerde konserler düzenlenmesi, çeşitli grupların gençliği hoplatması var. Eskiden devrim bu gençliği ayağa kaldırıyordu, şimdi bu gruplar ayağa kaldırıyor. Çılgınca bir duygu fırtınası, soylu toplumsal amaçların ve devrimci heyecanın önüne geçmiştir. İkide bir "Kahrolsun PKK, kahrolsun bilmem ne" diye bağırıp duruyorlar. Bir sporda, bir dini vaazda ve bir de bu eğlence yerlerinde faşizm kendini böylece dile getirdi. Bunlar çok çarpıcı gelişmelerdir ve 12 Eylül faşizmine, emperyalizme bağımlılıktır.

12 Eylül faşizmine karşı bu alanda bizim de büyük bir yönelmemiz oldu. Biz buna karşı neyi geliştirmek istedik. Cinsel güdüyü, kadın-erkek ilişkisini, aile ilişkisini reddetmedik. Bunlar dini bağnazlıkla reddedilemez, o daha da yozlaşmaya götürür. Ama bunlar eski tarzla da, düzenin dayattığı biçimle de kabul edilemez. Bu da tam tasfiyeciliktir. Buna karşı özgürlük tarzı dedik, devrimci tarz dedik, bütünüyle devrimci amaçlar doğrultusunda emek ve örgütle bağlantılı olarak ele aldık; ısrarımız bu temeldeydi. Büyük kadın özgürlük hareketi, büyük kadın savaşımı belki de tarihte ilk defa böylesine radikal ve kapsamlı gelişti. Bilindiği üzere bu, kadın ordulaşmasına kadar bizi götürdü. Kürdistan'da gerçek duygu, gerçek aşk nasıl olabilir; aşkın doğru tanımı nasıl yapılabilir sorusunu özenle cevaplandırmamızı gerekli kıldı.

Mademki 12 Eylül faşizmi kadını bu kadar düşürerek kullanmak istedi, bizim de en doğal görevimiz kadını özgürleştirip yücelterek buna karşılık vermektir, dedik. Ve bunu yapmaya çalıştık. Bunun kesinlikle yurtseverlik savaşımından ayrı olmayacağını, Mem û Zin çözümlemesinde de çok açık olarak gösterdik. Ulusal demokratik bir uyanış sürecidir; bunu göz önüne getirmeyen bir duygu, bir aşk kesinlikle düzen bağlantılıdır, feodal bağlantılıdır ve bunlar da son derece tasfiyeci, tehlikeli ve düşürücüdür. Kadını kesinlikle düşürür, erkeği de savaşamaz duruma getirir. Ama duygu ve tutku gelişimi doğru tarzda ele alınıp savaşa ve yurtseverliğe bağlandı mı, yine örgütlenmeye dikkat etti mi yücedir ve yaratıcıdır. Biz de böyle duygu patlaması, böyle ruhun yücelmesi olmalı, dedik. Bazıları sırf cinsel tüketim, sırf ruhi tüketim için canavar kesiliyorlar ki, böylesine bir canavarlaşmaya karşı bütün yüreği halkında olan, halkını tümüyle yüreğine çekecek kadar büyük bir duyguya ulaşan ve bunu büyük vatan tutkusuna bağlayan, bütün yoldaşlarını en büyük sevgiye boğan, geneli sevebilen bir sevgi gelişimidir bu. Buna çok değer verdik. Devrimimizin bir de böyle edebi tanımlaması, ruhsal gelişmesi olacak, dedik. Ailede tüketilmiş Kürtlük, çok ucuz ve kaba bir cinsellik, vatandan, partiden ve hatta insanlığın temel özelliklerinden, fiziki güzellikten kopan ve tüketen bir ilişki artık çok düşürüyor ve bunu aşmak gerekiyor. Bu doğrultuda şimdiden çok önemli ve çarpıcı gelişmeler yaşanıyor.

Kadın şimdi büyük vatan kahramanı bir özgürlük meşalesidir

Kadın özgürlüğü eskiyle kıyaslanmayacak bir biçimde gelişme durumundadır. Bunun savaşla bağlantısı çok açık. Eskiden ailesinden başka, kocasından başka hiçbir şey düşünemeyen kadın şimdi büyük bir vatan kahramanı, bir özgürlük meşalesidir. Bunlar açığa çıkarılmış tarihi gerçeklerdir. Bu yanan bir meşale haline gelmiş ve teslim olmamanın en militan tipleri olmuştur. Onlarca genç kızımız teslim olmamak için son kurşunu kendi bedeninde eritmiştir. Yüzlerce kadın şehidimiz var ve her biri birer kahramanlık abidesidir. Bunlar Partimizin gerçekliğinde ifadesini bulmuştur. Yine binlerce kadın militan en özgür koşullarda ve kimseye bağlanmadan savaş yürütmektedir. Bunlar şafak vaktinde ortaya çıkan gelişmelerdir. Daha da üzerine gidilir ve bağlı kalınırsa, son derece özgür tip, özgür ilişki ve sağlıklı duygular, faşizmin dayatmalarına karşı kesinlikle zafer kazanabilir. Bu da bir savaş meselesidir. Bunu da açıklıkla vurgulayalım.

Herkese, bütün kamuoyuna açıkça söylüyorum; bizim önderlik gerçeğimizi bir de bu yönüyle çok iyi anlamak gerekir. Bunun büyük bir yürek hareketi olduğunu söyleyebiliriz. Önderlik hareketinin sevda hareketi, aşk hareketi olduğunu söyleyebiliriz. Buradaki vatan bağlılığı çok iyi anlaşılmalı, insanlık bağları ve kadın özgürlüğü bağları çok iyi görülmelidir. Bir önderlik büyük sevmek zorundadır; bu çok iyi görülmelidir. Düşmanı kahretme yönü kadar, bir halkı kazanma yönü de çok iyi görülmelidir. Önderliği takip etmek isteyen militanlar, 12 Eylül faşizminin alternatifi olmak isteyen kişilikler, ancak kendilerini böyle yaratırlarsa bu söz konusu olabilir.

Bunun dışındaki yaklaşımlar, "böyle sorunum vardı, şöyle bunalım içine düştüm, şöyle bilmem kendimi kontrol edemedim" diyenler ikiyüzlüdürler, ahmaktırlar, gafildirler veya ajandırlar. Ben özenle şunu vurguluyorum: Böyle diyenler lüften düzenin saflarına gitsinler. Biz ne yaptığımızı iyi biliyoruz. En büyük aşkın, en büyük duygunun, en büyük sevginin ve en özlü insani yaklaşımın sonuna kadar açık, içten tanımını veriyoruz. Sen yalancı değilsen, ikiyüzlü değilsen kendini yaşama ve savaşa bağla, o zaman en büyük kazanan sen olursun. Devrimci tanıma göre en büyük aşkın gereği olarak böyle savaşılır, böyle örgütlenilir, böyle duygular ve ilişkiler olur; sonuna kadar da olmalıdır. Biz aynı zamanda büyük sevgi devrimi yapalım, diyoruz. 12 Eylül faşizminin ve emperyalizmin muazzam medya aracını da kullanarak yürüttüğü saldırıya karşı biz de kendi içimizde büyük bir sevgi patlaması yaratalım, yoldaşlık bağlılığını, ülke bağlılığını, parti bağlılığını çok yönlü günlük ilişkilere, hatta özel ilişkilere, çocuklara, eş-dostlara yaklaşıma kadar yüceltelim. Yiğitsen buna gel. Özgürlük istiyorsan, şeref istiyorsan kendini bu davaya kat; bırak eski namussuzluğu, bırak bu aile düşkünlüğünü, bırak bu bireysel hır-gürü, bütünüyle doğru yola gel!

Bu söylediklerimiz son derece açık ve çarpıcıdır. Bu konuda yeni ve yaratıcı çalışmalar yapıyoruz diye düzen de karşımıza çılgın bir sarışın bayan çıkardı. Ortalığa binlerce düşürülmüş kadın saldı. Neredeyse bizi teslim almaya ve ruhumuzu boğmaya çalıştılar. Ben kendi adıma yenilgiyi kabul etmediğim gibi insanlık için de kabul etmedim, kadın için de kabul etmediğimi belirtebilirim. Kadına dayatılan bu alçaklığı kabul etmediğim için, gerçekten en değerli kadın yoldaşlarımıza dayatılan işkenceleri biliyorum. Onları böyle paramparça ettiklerini, cesetlerini bile çırılçıplak edip televizyonda sergileyecek kadar alçaldıklarını biliyorum. Tarihte başka hiçbir savaşta bu kadar çılgınlık yapılmamıştır. Bunlar özel savaşın, 12 Eylül'ün kadına reva gördüğü muamelelerdir.

12 Eylül faşizmine karşı intikamımız çok büyük olacaktır

Buna karşı bizim intikamımız da kadın devrimciliğini ortaya çıkarmak olmuştur. Yapmamız gereken en doğru bir iştir bu. Daha müthişini de önümüzdeki süreçte geliştirebiliriz. Bu temelde kadın gücüne inanmak ve kadın çalışmalarına değer biçmek gerekir. Muazzam kölelik, muazzam bir devrimcilikle dönüşüme uğratılmalıdır. Yapılan henüz bunun başlangıcıdır. Bu kadar düşürülen toplum, düşürülen kadındır; bu kadar yüceltilmek istenen insan yüceltilen kadındır veya yüceltilen kadın yüceltilen insandır. Bu önemlidir, saygı da, sevgi de burada anlam bulur. Kadınlarımızın karartılmış dünyası ancak böyle aydınlatılabilir. Sabırlı, inatçı ve örgütlü çalışmalar bu konuda da büyük zaferi getirebilir. Bu anlamda da görevlerimize son derece dikkat ediyoruz. Duygu ve düşüncede yaratıcı olmaya, düşürücü olan ve zayıflatan ne varsa onu söküp atmaya, bir yürekle çok büyük bir güce ulaşmaya dikkat ediyoruz. Bu konuda son derece yaratıcı olmaya çalışıyoruz, tutkuyu, duyguyu büyük bir savaş bağlılığına, savaş tutkusuna dönüştürecek kadar kendimize güveniyoruz. PKK zaferi biraz da bu tip çözümleme ve militan gerçekleşmeyle devam ediyor.

Böyle tarihi gelişmelerin değerini her zamankinden daha iyi görmek gerekiyor. Bu konuda büyük eksiklikler var. Bunların giderilmesi halinde sanıldığından daha fazla zafere yatkın militan kişilik, zafere yatkın örgüt içi yaşam, zafere yatkın ordulaşma çalışması gerçekleşebilir. 12 Eylül'e karşı direniş şehitlerine bağlılık ancak böyle bir özgürlük çalışmasına sahip olmakla anlam bulabilir. Başka türlü anılara layık olunamaz. Böyle bir adıma sahip olmak gurur kaynağımızdır, güç kaynağımızdır. Kadınlarımız bu kadar şehidin kanıyla atılan ve büyük yaşam zorluklarına göğüs geren, kadının çabalarıyla oluşan bu adımı daha da pekiştireceklerdir. Bu adımın peşisıra daha ileri adımların da atılacağını ve bunların da kesin kurtuluşa götüreceğini biliyoruz. 12 Eylül faşizminin yaptıklarına karşı intikamımız çok büyük olacaktır. Yaptıklarını kendine nasıl ödettireceğimizi bu rejim iyi biliyor. Kadınlarımızın öfkesini de biliyor. İnanıyoruz ki, kadın gücü daha da gelişir. Biz kadın gücüne inandık. Attığımız adımları daha da kökleştirmeye, kadın özgürlük hareketini kendi özgünlüğü içerisinde örgütlemeye ve eylemini çok kapsamlı götürmeye kararlıyız. Artan çabalarımız her geçen gün bizi başarılara götürecektir. Gelecek, eskiye göre çok daha iyi bir yaşam olacaktır.

12 Eylül darbesi sonrasında PKK'nin yaptığı temel tespitler içerisinde en önemli bir iddia, "bu rejimin devrimle değişime uğratılmaksızın sürekli olacağı" öngörüsüydü. Çeşitli çevreler o zaman buna karşı çıkmışlardı, rejimin değişeceği, kendilerinin demokrasi dedikleri rejimin geleceği düşüncesini öne sürmüşlerdi. Şimdi o çevrelerin büyük çoğunluğu 12 Eylül'ün hala devam ettiğini söylüyor. Bir "demokrasi paketi"nin açılacağından söz edenler veya böyle bir beklenti içinde olanlar, bununla aslında demokrasinin olmadığını kabul etmiş oluyorlar. Bazı çevrelerse şimdi bu devleti "kontrgerilla cumhuriyeti" diye tanımlıyorlar. Yani 10 yıl sonra, 14 yıl sonra 12 Eylül rejiminin ortadan kalkması değil, çok geniş çevreler tarafından varlığının ve yaşadığının kabul edilmesi gibi bir durum söz konusudur. Bu da PKK'nin düşüncesinin, öngörüsünün doğrulanması oluyor.

PKK'yi ortadan kaldırmak Kürt halkını ortadan kaldırmaktır

Şimdi sahte bir tarzda sanki bütün gelişmelerin önünde engel PKK'ymiş gibi gösteriliyor. Halbuki PKK sadece Kürt halkı için değil, bugün Türkiye'nin de en temel demokrasi gücüdür. Eğer PKK direnişi olmasaydı, Türkiye'de öyle bir faşist askeri bir rejim oturtulacaktı ki, hiç kimse bu rejimin özelliklerini, nemenem bir rejim olduğunu, nasıl bir rejim altında yaşadığını dahi bilemeyecekti. İkibin yıllarına böyle bir rejim dayatılacaktı. 12 Eylül darbesi koyu bir faşist rejim olarak ikibinli yıllarda egemenlik sürdürmeyi planlayan bir darbeydi. Eğer bugün Türkiye'de demokratik gelişmeden, bazı demokratik haklardan, demokrasi seçeneğinden söz ediliyorsa, bunu yaratan tek güç PKK savaşımıdır. Özel savaşa karşı verilen kutsal bir direnişle bu gelişmelere yol açılmış, özel savaş dişe diş bir mücadeleyle geriletilerek mevcut ortamın, halklarımız için nefes almanın yolu açılmıştır. Aynı durum geçerliliğini daha da güçlü bir biçimde sürdürüyor.

PKK'yi ortadan kaldırmak eşittir Kürt halkını ortadan kaldırmak ve yine eşittir Türkiye'deki demokratik seçeneği ortadan kaldırmaktır. Bu durumda iktidara kim gelir? Dört dörtlük olarak Türkeş mi gelir? Zaten şu anda hazırlanıyor, onların demokrasi dediği şeye bugün en çok Türkeş sahip çıkıyor. Yani o, sözümona 12 Eylül rejimi sonrasının en ideal adayı oluyor. Ecevit kendisine nasyonal sosyalist adını taktı. Türkeş de zaten aynısıydı. Şimdi bunlara, "yükselen değerler" diyorlar. Yükselen değerler faşist değerler oluyor. Evet, PKK'nin ezilmesi sonrası, Türkeş ne kadar demokratsa, Türkiye de o kadar demokratik olur. Ecevit ne kadar demokratsa, Türkiye de o kadar demokratik olur. Bu kesinlikle faşizmdir. Yani üst düzeyde kurumsallaşmış ve süreklilik kazandırılmış bir faşizm olacak. Yenilmiş insanlık üzerinde, bitirilmiş halklar gerçeği üzerinde belki de Hitler'in "bin yıllık ülküm" dediği kuruma ulaşılmış olacaktır. Yani bin yıllık karanlık düzenin kurumlaşmasıdır bu. Tabii dedikleri gibi gelişirse, karşı-devrimci faşist savaşım kazanmış, bütün direnme noktaları yerle bir edilmiş ve geriye sonuna kadar kendilerine göre "mutluluk çağı", "bin yıllık ülkü"nün gerçekleşmesi sağlanmış olacaktır.

PKK'nin ezilmesi sonrasında gelişecek olan kesinlikle budur. Bu konuda hiç kimse hayale kapılmasın. Yalnız Kürt halk gerçeği açısından değil, Türk halkı da dahil olmak üzere, bütün azınlıklar açısından durum budur. Yani bu karşı-devrimci savaş tam başarıya ulaşırsa onların planladıkları Hitler'in bin yıl planlamasından farklı bir durum değildir. İspanya'nın Frankosu gibi 50 yıl süren böyle bazı rejimler vardır, ona benzer bir rejim planlaması olur. Bunun gerçekleşip gerçekleşmemesi ayrı bir meseledir, fakat PKK sonrası için düşündükleri model böyle bir modeldir.

Zaten eski sloganlarıdır: "Bu ülkeye komünizm gerekliyse onu da biz getiririz." "Bir Kürt halkı gerekliyse, o Kürt halkını da biz getiririz." "Demokrasi gerekiyorsa onu da biz getiririz." Bunlar faşist sloganlardır. Halbuki demokrasi bir halkın eylemidir, yaşam tarzıdır. Demokrasi bir yerden gelmez. Bir yerde kararlaştırılıp oturtulmaz. Bir Kürt halkı getirilmez, tarihte var olanın özgürleşmesi gerekir. Tabii faşist mantığa göre istenilen bir Kürt halkını da getirirler, istenilen bir demokrasiyi de getirirler? Nereden? Cehennemden, karanlık evrenlerden alıp getirecekler. Faşizmdir bu, başka bir anlama asla gelmez. Sadece demokrasi anlamına gelmemesi değil, herhangi bir burjuva diktatörlük biçimine de benzemez. Planlanan ve gerçekleştirilmek istenen Hitler'i bile geride bırakan bir faşist düzenlemedir.

Bir diyalektik yasadır, çelişik yanlar birbirini besleyerek çözüme giderler. Bu anlamda devrim ile karşı-devrim çelişkisi, PKK ile 12 Eylül çelişkisi birbirini etkiliyor ve besliyor. Eğer PKK direnişi gelişmeseydi, o zaman 12 Eylül tarafı egemen yan olurdu ve onlarca yılı alacak dörtbaşı mamur bir faşist diktatörlük olarak kendini yürütüp giderdi. Eğer böyle olmadıysa, biliyoruz ki bu direnişin yenilmemesinden ve giderek boyut kazanmasından ötürüdür.

Türkiye'de çelişkinin bir ucunu temsil eden halk güçleri çok zayıf oldukları için, fazla direnme ve dolayısıyla çelişkiyi halk lehine olgunlaştırma düzeyinde olmadıkları için kolay yenildiler. Kolay yenildikleri için de işte 12 Mart'ta askerler kendilerini tekrar hızla perde gerisine çektiler. Aslında darbe vurdukları içindi bu, aşıldıkları için değil. 12 Eylül de buna benzer bir yönelimle aslında birçok sol gücü yendi ve PKK'yi de yendiğini sanıyordu. Ama bizim değişik bir biçimde çelişkiyi derinleştirmemiz, halk çelişkisini, Kürdistan çelişkisini giderek savaş düzeyine çıkarmamız 12 Eylül'ün başat yönünü giderek başaramama, kendi içinde olgunlaşsa bile yaşlanmayla birlikte çürüme, eski ilk günkü ruh kadar artık vuramama ve yere serememe, giderek tökezleme, duraklama ve aşınmaya uğrama haline getirdi.

Aslında yaşanan biraz budur ve bu tamamen PKK savaşımının gelişmesinden ötürüdür. Çelişki giderek açığa çıkıyor. Açığa çıkarılan, genelde Türk egemen tarihinin çelişkisi, özelde cumhuriyetin çelişkisidir. Daha da somut olarak 12 Eylül faşizminin bütünüyle toplum için ne anlama geldiğini, bütün kurum ve kuruluşlarıyla, kuralları ve yaşam tarzıyla kendini açığa çıkartma durumunda bırakılmasıdır.

Türk egemenlik tarihi yeniden yazılmalıdır

12 Eylül darbesiyle devrimin yapısında meydana gelen değişiklik, özellikle de partiler, liderlik ve hatta kişilik dönüşümüne ilişkin üzerinde dikkatle durulması gereken hususları yeterince açıkladık. Türkiye'de kavranılmaya çalışılan olay Türk egemenlik sistemidir; buna Türk tarihi de diyebiliriz. Türk egemenlik sistemi veya Türk tarihi yeniden nasıl yazılmalı? Sanıyorum son günlerde bu konuda birçok seminer düzenleniyor. Sağ ve sol kesimde Türk tarihi yeniden yazılmak isteniyor.

Biliyoruz ki, resmi tarih gerçekleri çarpıtma tarihidir. Bu tarihin Türkiye gerçekliğiyle, Türk ulus gerçekliğiyle, özellikle siyasal gerçeklikle fazla bağlantılı olmadığı açıktır. Var olan bağlantısı da, son derece ideolojik amaçlıdır; tamamen baskıyı meşrulaştırmaya yöneliktir. Bu durum toplum üzerinde yanıltıcı sonuçlara ve özellikle şovenizm yanı ağır basan bir dünya görüşüne yol açıyor. Bu temelde 12 Eylül faşizmi de toplumun teslim alınması ve içinden çıkılmaz bir yaşamla karşı karşıya getirilmesidir. Nitekim toplumun ciddi bir çıkış yolu bulamaması, böylesine bir tarihi yaklaşımla veya Türk resmi tarihinin askeri, siyasi, sosyal, ideolojik ve örgütsel yapılanmasıyla ilgili yönlerinin doğru kavranmamasıyla bağlantılıdır.

12 Eylül rejimi bunu çok daha açık bir sorun olarak ortaya çıkardı. Düşünmede biraz iddiası olanlar, örneğin değerli bilim adamı, İsmail Beşikçi gibi, bazı yürekli aydınlar daha da artıyor. İnanıyoruz ki önümüzdeki dönemde doğru bir tarih, doğru bir egemenlik tanımı yapılacaktır. Dolayısıyla devletin örgütlenme biçimi, askeri, siyasi ve özellikle gizli kalmış yönleri doğru temellerde açıklığa kavuşturulacaktır. Bu temelde 12 Eylül gerçeği de daha iyi anlaşılacaktır.

Şu anda Türkiye'deki siyasi durum tam bir kargaşadır. Halk hiçbir partiye güvenmiyor, sağına da soluna da güvenmiyor. Çünkü işlevleri aynıdır; devlet partileridir. Sık sık bölünüp parçalanarak kendilerini yeni gibi göstermelerine de halkın itimadı kalmamıştır. Bunu sadece ben söylemiyorum. Bu sıradan bir izleyicinin de görebileceği, söyleyebileceği durumdur. Ancak bunun bir gözlemle izah edilemeyecek kadar da tarihi kökenleri vardır.

Her şeyden önce Türk siyasi sisteminin askeri sistemle bağlantısı vardır. Biz bunu kendi eylemimizle açığa çıkardığımıza inanıyoruz. Sadece askeri, siyasi yaşamı değil, karşı-devrimin dayandığı yaşam ve onun arkasındaki tarihi gerçeği tahlil ettik. Yine onun gizli devlet gerçeğini, Türk siyasetinin, siyasi partilerin nasıl oluşturulduğunu, halk üzerindeki egemenliğin nasıl geliştirildiğini de ortaya çıkardık. Bunları şimdilik soru düzeyinde de olsa, kamuoyuna yansıtmış olmamız küçümsenemez bir gelişmedir. Devrimci eylemimizin Türkiye kamuoyu, aydın yapısı üzerindeki bu vurgusu önemli bir gelişmedir. Daha da ötesi orduyla savaşımımız, yine siyasi partilerin hepsiyle, sağıyla-soluyla hesaplaşmamız, Türkiye'de nemenem bir siyasi yapının olduğunu kamuoyunun da görebileceği bir şekilde ortaya koymuştur. Dolayısıyla tarihi daha gerçekçi bir biçimde değerlendirmek gerekiyor.

Güncel gelişmeler ancak bu temelde anlaşılabilir. Yine toplumda artan sorunlar, yoğunlaşan bunalım ortamından bir çıkış yolu gösterilmek isteniyorsa doğru bir analize ihtiyaç vardır.

Yine karşı-devrimci savaşın ve devrimci savaşımızın ortaya çıkardığı gerçekleri ana hatlarıyla vermek istersek, Türk rejimi veya Türk egemenliği öyle çokça iddia edildiği gibi, çok gelişmiş bir devlet tecrübesi olan veya işte tarihte şöyle iz bırakan, şöyle imparatorluklar kuran, şöyle dünyaya kök salan çekici bir egemenlik değildir.

Türk egemenlik sisteminin tarihi geleneği askeri ve talancıdır

Mezopotamya çevresinde kurulan kültür ileridir. Yol açtığı siyasi, kültürel, hukuki gelişmeler insanlık tarihinde önemli izler bırakmıştır. Türk boylarında ise böyle bir gelişmeyi görmek mümkün değil. Çünkü çok saldırgan ve akıncıdır. Sürekli alan değiştiriyor; öyle uygarlık geliştirecek bir hali yoktur. Vurup almak ve ele geçirdikleri üzerine konmak amacındadır. Hindistan'a, Rusya içlerine, hatta Macaristan'a kadar giden kolları vardır. Hindistan üzerinde yüzyıllarca etkili olmuştur. Çin'e saldırmış ama egemen olamamış, erimiştir. Yine Ortadoğu'ya kadar gelmiştir. Selçuklularla başlangıç yapılmış, daha sonra Osmanlıyla yürütülmüş ve en son olarak da TC ile devam ettirilmiştir.

Türk egemenlik sisteminin tarihi geleneği böyledir. En temel özelliği askeri ve talancı olmasıdır. Uygarlığa bir katkısı şurada kalsın, var olan uygarlığı tahrip etmiştir. Bunların üzerinde kan dökme temelinde kaba bir sınıf egemenliğini kurmuştur. Hiçbir demokratik hakka, özellikle hukukun, siyasetin, kültürün gelişmesine fırsat vermemiştir. Var olanı da çarpıtan, güdükleştiren, kendi kaba, dar talancı sınıf sömürüsünü, baskısını egemen kılan bir sistemdir.

Örneğin Türk egemenlik sistemi İslamiyeti de bu temelde kendi sistemine uyarlamıştır. Halbuki İslamiyetin Arap Yarımadası'ndaki doğuşu, gelişimi uygarlığa büyük bir katkıdır. İslamiyet feodal uygarlığı geliştirir; askeri, siyasi, kültürel, hukuki yönleriyle evrensel birçok gelişmeye yol açmıştır. Ama Türk egemenlik sistemi gelip İslam varlığı üzerine kurulunca, bütün ölçüler kabalaştırılır, daraltılır, çok kaba bir sınıf baskısı egemen kılınır. Nitekim buna Türkmen boyları da dahildir; onlar üzerinde de hayli baskı uygulanır. Çok vahşi katliamlarla ezilen Türkmenler, Toroslar'a, Karadeniz'deki, hatta Ege'deki dağlara sığınırlar. Zor bela canlarını kurtarırlar. Halen bu dağlarda obaları var.

Selçukluların tarihi bu konuda çok kanlıdır. Osmanlı kendi şehzadelerini bile katlettirecek vahşilikte bir despot egemenlik biçimidir. Ve bu tümüyle askeri yöntemlerle gelişir. Osmanlı İmparatorluğu'nun yükselen kapitalizm karşısında yayılma imkanı kalmayınca, varlık nedeni ortadan kalkar; büzülür, daha sonra da bildiğimiz o peş peşe çözülmeler başlar ve yıkılır.

Bu tür egemenlik sisteminin en son uygulayıcısı Türkiye Cumhuriyeti'dir. TC, Osmanlı devletinin kalıntıları üzerinde kurulmuştur. Kuranların hepsi Osmanlı paşasıdır, valiler Osmanlı valisidir. Hatta Vahdettin, M. Kemal'e izin verir, onu birkaç kolordunun müfettişliğiyle görevlendirir. Diğer paşalar da öyledir. Zaten bu savaşı verenlerin hepsi paşadır. Herhangi bir sivil aygıt, siyasi bir parti, siyasi bir felsefe yoktur. Kurtuluş savaşını veren parti var mıdır? İttihatçılar var, ama onların da Osmanlıcılıkla ilişkileri bilinir; askeri darbecilikle bağları çok açıktır.

Sözümona 12 Eylül sonrasında yeni bir cumhuriyetin temellerini atmak istediler. 1982 Anayasası ve buna dayanan partiler de yeni bir modeldi. Tıpkı M. Kemal'in 1920'lerde yaptığı gibi aykırı olan ne varsa, hepsini tasfiye ettikten sonra kurduğu cumhuriyete benziyor. Aslında buna ikinci cumhuriyet demek gerekir. Daha sonra Özal ikinci cumhuriyetten yana olduğunu söyledi ama, aslında ikinci cumhuriyet 1982 Anayasası ile kurulmuştur.

Rejimin şapkası cumhuriyettir onu giyen kafa ise bambaşkadır

Cumhuriyetin kuruluşuna bakalım; herhangi bir partisi yoktur. Cumhuriyet Halk Fırkası 1924'te kuruldu. Kuruluş sözümona devrimin başlangıcından sonradır. Siyasi bir program yok, felsefe yok, ideoloji yok. Yine nasıl bir yaşam geliştirilmek isteniyor, belirgin değil. Tamamen paşaların keyfine, özellikle de M. Kemal'in şahsi eğilimlerine göre yapılmış bir çıkıştır. Kaldı ki onun da burjuva ve askeri niteliği açıktır. Nasıl ki Selçuklu boyları gelip İslamiyeti kısırlaştırıp, son derece baskıcı bir despotizme dönüştürerek 600-700 yıl Ortadoğu halkları üzerinde egemen kıldılarsa, M. Kemal de kapitalist ideolojiyi, özellikle Fransız Devrimi'nin Avrupa'ya yaydığı olumlu özellikleri, kapitalist uygarlığın bazı verilerini ele geçirip, kendini bu çerçeveye yerleştirerek Osmanlı despotizmiyle birleştirmiş ve buna en çarpık ifadeyi kazandırmıştır.

Kurucuların hepsi paşadır; kendisi de tamamen askeri yöntemle çalışır; emir-komuta kişiliğidir. Emir-komuta kişiliğinde demokrasi yoktur, diktatörlük vardır. Her şey cumhuriyetin tersinedir ama Türkiye Cumhuriyeti diye yutturulmuştur. Rejimin şapkası cumhuriyettir, onu giyen kafa ise bambaşkadır. Ruhu, dünya görüşü bambaşkadır. Bu, Türkiye halkının, azınlık halkların, çok ezici bir biçimde de Kürt halkı üzerine çok amansız bir şekilde oturtulmuştur. Selçukluların, Osmanlıların halkların başına geçirdikleri zırh yetmiyormuş gibi, bir de buna kapitalizmin daha ezici, daha bitirici yöntemleri eklenerek çok çarpık bir biçimde halklara yeniden dayatılmıştır. Çok bastırıcı; hem fiziki olarak, hem de manevi olarak yok edici bir sistemdir. Cumhuriyetçilik şurada kalsın, faşist rejim özellikleriyle bağlantısı çok açıktır. Bu cumhuriyetin en ilginç yanı da Hitler'i bile aratmayacak tarzda kurulan, bunun halk üzerindeki yayılışını birçok faşist modelden daha iyi beceren bir rejim olmasıdır. Kendi özelliklerine göre bir insan tipi yaratan ve yaşam tarzını geliştiren bir karakterdedir. Çarpık bir cumhuriyet, çarpık bir demokrasi anlayışıyla, cumhuriyeti de, demokrasiyi de bitiren bir kurumlaşma yaratılır. Cumhuriyet Halk Partisi bunun kurumsal ifadesidir. Daha sonra kurulan partiler de sözümona partidir ama parti kavramını da çarpıtan olgulardır.

Türkiye'deki cumhuriyet yapısı böyledir. CHP'nin, hatta DP'nin yapısı da böyledir. Parti dağıtıldı gitti, kimse sahip çıkmadı. Devlet partisi olduğu için dağıtıldı ve kimse sahip çıkmadı; bunu çok iyi anlamak gerekir.

Ardından 1960 sonrası kurulan partiler var. Yine bir CHP var, devlet partisi var. Adalet Partisi var, o da farklı değildir. 27 Mayıs cuntası sonrasında halkı yine uyuşturmak istiyorlar. O dönemde biraz sınıf çelişkileri gelişmiştir. Tarım kapitalizmi, ticaret kapitalizmi gelişmiştir. Yine sanayi biraz gelişiyor; işçi sınıfı, yoksul köylülük, aydın gençlik ortaya çıkıyor. Bütün bunlar bir sosyal hareketliliğe, giderek de devrimci hareketliliğe yönelecekken, bunu bastırmak için, özünü boşaltmak için devlet güdümlü solculuk geliştirilir. AP biraz liberalleşmeye öykünür ama yine devlet güdümlü ve devletçiliği esas alan bir partidir. 1960 sonrasında devletin egemenliğini değişik bir biçimde planlamaya çalışır. Buna karşı Ecevitçilik geliştirilir. Ecevit'in solculuğu, devrimci solculuğun gelişmesini engellemek için ortaya atılır. Demirel de gerçek liberalizmin gelişmesini önlemek için sahte bir liberaldir.

Bir de MHP vardır. Bu MHP'yi ordu partisi olarak ilan etmek gerekir. Emekli subayların, özellikle kontrgerillacıların partisidir, onların sivil aygıtıdır. MHP günlük olarak katliam yapıyor. Bu parti bilhassa ordunun kendi eliyle yapmak istemediği cinayetleri, baskıları, işkenceleri yapmak gibi bir fonksiyona sahiptir. MHP geleneği, 1960 sonrası gelişen sola, yine daha sonra gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine karşı, bunları bastırmak için yapılandırılır. Buna "teritoryal" diyorlar. Resmi orduyu karıştırmadan, onun özel savaş aygıtları aracılığıyla sistemi tamamlıyorlar. Bu NATO bünyesinde de vardır. Nitekim Türkiye bunu çok kapsamlı geliştiriyor. Bilinen PKK mücadelesinin yoğunluğundan dolayı geliştiriyor. MHP, ordu içindeki özel savaş dairesinin sivil aygıtıdır. İşkence örgütü, faili meçhul cinayet örgütüdür. Solu, işçileri ve Kürt yurtseverlerini kırma partisidir.

Bunların yanında o dönemde bir de Milli Selamet Partisi ortaya çıkarılır. Bütün belirtiler bu partinin de devlet icadı olduğunu gösteriyor. Erbakan'ı generallerin çağırdığını biliyoruz; ona "parti kur" emrini verdikleri de iyi biliniyor. Basın bunu yazmıştı. Özellikle 1970 sonrasında kemalizmdeki aşınma ve MHP'nin deşifrasyonu var. Bu anlamda bir ideolojik, siyasi boşluk doğuyor. Bir de İslami gelenek var. Bunun kontrolü devlet için elzem görülüyor ve bu partiyi kurduruyorlar. Ulusal mücadelenin sınıfsal mücadeleyi etkilemesini engellemek için devlet 1980 sonrasında bu İslami eğilimi daha da palazlandırıyor.

Bunun dışında başka partiler de kurulur, geliştirilmek istenir. Bunların adını fazla vurgulamaya gerek yoktur. Zaten bir varlık da gösteremediler.

Devrimci partiler de vardı, bunlar yeni gelişmelerdi. İşçi partileri de diyebiliriz bunlara. Bunlar, gerçekten devlete, kemalizme, kemalizmin ideolojik, siyasi hegemonyasına karşı can siperane ortaya çıkmış gençler veya gençlik partileridir. Bu partilerin ne kadar geliştikleri, ne kadar halka mal oldukları ayrı bir meseledir. Fakat yeni bir partileşme dönemi başlattıklarını, PKK'nin de böyle bir gelişmeyle bağlantılı olduğunu özenle belirtmek gerekir. Emek cephesindeki halkın devrimci-demokratik partileşmesi, halk demokrasisini, halk cumhuriyetini gündemleştiren, giderek halkın iktidarını amaçlayan partileşmedir. Özellikle bu yapılanmanın 1970 sonrasının partileşmesinde büyük bir anlamı vardır.

1980'li yıllar büyük geriye çekilme, bastırma, tabii sözümona cumhuriyeti kurtarma yıllarıdır. 12 Eylül faşizmi, bu anlamda aşınan cumhuriyeti, cumhuriyetin aşınan partilerini, sağını, solunu restore etme veya ondan da öte bunları yıkarak yerine yenilerini kurma çabasıydı. Artık ikinci cumhuriyet midir, kaçıncı cumhuriyetse onun tartışması yürütüldü, yeni bir biçim altında rejim sürdürülmek istendi. Onun için 12 Eylül çok köklü vurdu. Cunta mevcut bütün partilerin işlevsiz kaldığını gördü. Bu anlamda partileri ortadan kaldırmadı. Çünkü bunlar zaten işlevlerini yitiren partilerdi. CHP tümüyle gitti; zaten iflası darbeden önceydi. AP'nin durumu da öyleydi. MHP ise tümüyle açığa çıkmak zorunda kaldı ve böylece tükendi. Cumhuriyetin askerileşmesi, daha sonraki siyasallaşması, siyasal yapılanması tükendi. Parlamentosu, kendileri de çok iyi bilir ki, bir cumhurbaşkanı bile çıkaramıyor, kendi kurallarını bile işletemiyor. Hükümet tamamen tıkanmış, ekonomi ağır bir bunalım içinde, 70 sente muhtaç... Bütün bunlar tükenen cumhuriyettir. Tükenen cumhuriyetin asıl sahipleri orduyu harekete geçiriyor ve ordu da mevcut artıkları temizliyor. Yani 12 Eylül darbesi bir bakıma tükenişi durdurma operasyonudur.

Sözümona 12 Eylül sonrasında yeni bir cumhuriyetin temellerini atmak istediler. 1982 Anayasası ve buna dayanan partiler de yeni bir modeldi. Tıpkı M. Kemal'in 1920'lerde yaptığı gibi aykırı olan ne varsa, hepsini tasfiye ettikten sonra kurduğu cumhuriyete benziyor. Aslında buna ikinci cumhuriyet demek gerekir. Daha sonra Özal ikinci cumhuriyetten yana olduğunu söyledi ama, aslında ikinci cumhuriyet 1982 Anayasası'yla kurulmuştur. Özal da, İnönü de, Demirel de bu ikinci cumhuriyetin içindedirler. Bu ikinci cumhuriyet birincisine göre daha da daraltılmış, daha da baskıcı, daha da demagojik, daha da anti-demokratik ve anti-halkçı bir karakterdedir. Devrimciler üzerinde büyük yıkımı yürüten, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş hareketi üzerine görülmemiş bir savaşla giden, bunların ezilmesi temelinde ilan edilen bir cumhuriyet olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Yalnız anayasa veya partiler yasası anlamında değil, bir bütün olarak 12 Eylül hukukundan bahsedilir ve bunun hala aşılamadığı belirtilir. Doğrudur. 12 Eylül hukuku bütün yönleriyle geçerlidir ve yine yaşam tarzıyla egemendir.

12 Eylül'ün yarattığı kişilik örgüt tanımıyor, disipline gelmiyor

Halkın devrimci-demokratik partilerinin ezildiğini belirttik. Bu partiler nüve olarak dursalar da kendilerini özel savaşa göre ayarlamaktan uzaktılar. Devrimci halk partileri haline gelmeleri, teori ve programları olsa bile örgütlerini ve eylemlerini geliştirmeleri çok zor olmaktadır. Özel savaş çok etkilidir.

Özel savaşın etkisi sadece kaba baskı, işkence anlamında değil, bu örgütlerin ruhlarını fethetmiştir. Özel savaş öyle bir kişilik oluşturmuş ki, onun karşısında devrimci örgüt olarak dayanmak kolay değildir. Bunu özenle vurgulamak gerekiyor. Çünkü bu kişilik PKK içinde de savaştığımız bir kişiliktir. Hatta genelde Kürdistan'da savaştığımız bir kişiliktir. Türkiye'de ise bu durum daha ağır bir şekilde yaşanıyor. Bu kişilik örgüte gelmiyor, bir günlük tüketim adına kendini satıyor. Bir küçük maaş verildi mi satın alınamayacak emekçi yok. Bu tip bir günlüğüne midesini kurtarmak için sonuna kadar düzeni alkışlıyor. 12 Eylül'ün yarattığı kişilik örgüt tanımıyor, disipline gelmiyor. Bir günlük şahsi ve keyfi çıkarı için her şeyi ayaklar altına alıp çiğneyecek kadar baştan çıkartıldığı, faşizme, teslimiyete, uzlaşmaya yatkın bir kişilik haline geldiği açıkça görülüyor. Sol, kişilik çözümlemesi yapmadığı için, 12 Eylül faşist rejiminin yarattığı tipi, onun rolünü, yaşam tarzını aşmadığı için, hatta kendisi de buna oldukça alet olduğu için çözüm gücü olamıyor.

Solculuk kendisini rejime çok kötü entegre etti. Özellikle zindanlardaki rehabilitasyon oldukça etkili olmuştur. Bazı örnekler ortaya çıkıyor, dehşet vericidir. Öyle bir entegrasyon geliştirilmiş ki, içimizdeki kontra kişilik, 12 Eylül ideologları ve düzenin öncülerinden kırk kat daha tehlikelidir. Bu tipler özel savaş yöntemleriyle yaratılmışlardır. Örgüte gelmek şurada kalsın, örgütü tasfiye ediyorlar. Bunlar kesinlikle 12 Eylül felsefesinin yetiştirmeleridir.

Gençlik yaygın olarak böyledir. Dikkat edin, biz bu çözümlemelere kolay ulaşmadık. Amansız bir savaşımla ulaştık. Türkiye solu bu çözümlemeye ulaşmayı hiç denemedi. Kendi devrimci tipini yaratmak şurada kalsın, yanından bile geçemedi. Zaten halk 12 Eylül'ün ağır etkisi altındadır. Bir çorba için kırk takla atıyor, kendini bir maaşa on defa satıyor. Demokrasiymiş, kendi şerefi ve onuruymuş, özgürlükmüş vız gelir ona. Yeter ki bir günü kurtarsın. Avrupa da bunu körükledi. Alman emperyalizminin bu eğitime nasıl destek verdiğini biliyoruz, 12 Eylül'le birlikte nasıl çalıştıklarını, günümüze kadar yaygınca biliyoruz. Dayatılan yaşam tarzı, dayatılan kişilik tarzı ve bunun PKK'ye yansıma tarzı da çok ilginçtir; çok yönlü üzerinde durmayı gerektirir. Öyle tipler, liderler ortaya çıkardılar ki dört dörtlük özel savaş elemanı. Sağı da, solu da öyle. Devrimcisinden yarattıkları ilginç tipler var. Zindanda rehabilite ederek yarattıkları tipler var. Ordunun subaylarından 40 kat daha beter, A. Cem Ersever'i (Jandarma istihbarat örgütlenmesinin başıdır) bile geride bırakan, özgün örgütlenmeleri kendi içinde tasfiye eden örgütler vardır, yadırgamıyoruz.

Bilindiği gibi baskı dönemlerinde halkta yaygınca gerici eğilimler gelişir. Bu devrimci saflarda da ortaya çıkar. Türkiye'de yaşanan bunun çok çarpıcı, belki de en uç düzeyde seyreden bir modelidir. Gerçek nedir? Görülen odur ki, bir PKK partileşmesi var. Onun etkisi altında siyaset yürütülür. Bir de devlet partileşmesi var. Yalnız Kürdistan için değil, Türkiye'yi de kapsayan bir tarzdaki partileşme, PKK'dir. PKK partileşmesi, objekif olarak Türkiye'nin de devrimci partileşmesidir. Belki de yarın onun bir kolu gelişir. Kol derken yanlış anlaşılmasın, yani bu, PKK'nin Türkiyelileşmesi sonucu da olabilir. Türkiye'nin devrimci halk partisi veya Türkiye'nin devrim partisi, PKK'nin dolaylı veya direkt desteği altında gelişeceğe benziyor. Böyle olacağı zaten şimdiden açığa çıkmıştır.

Kürdistan'daki partileşme de tümüyle PKK'nin ortaya çıkardığı olanaklar etrafında gelişiyor. İşte İbrahim Aksoy partisi, Şerafettin Elçi partisi, tamamen PKK'nin açtığı zemin üzerinde çıkış yapmak istiyorlar. İşte "PKK'yi devlet ezerse ortaya büyük miras çıkar, biz bu miras üzerinde şiddete karşıt temelde sivil, demokratik bir parti kuracağız" diyorlar. Bu hesapların içindedirler. Ama dikkat edelim, karşımızda hangi özel savaş devleti var, hangi hükümetler var. Bu konular hiç umurlarında değil. Belli ki tasfiye partilerini kuracaklar. PKK'nin ezilmesi temelinde ortaya çıkacak bir parti tasfiye partisidir. Adı ister sosyalist, ister demokratik olsun, tasfiye partisi olmaktan başka hiçbir anlamı olmayacaktır. Ama dostluk temelinde olursa, PKK ile belli bir ittifakı esas alırsa,

halkın partisi olabilir. Biz de bu partileşmelere zaten büyük savaşımızla çıkış yaptırıyoruz, yol açıyoruz.

Türkiye için de bu geçerli, Türkiye'nin devrimci partileşmesini PKK'nin dışında tutmak, hatta bazılarının yaptığı gibi bir partileşmeyi PKK'nin tasfiyesine bağlamak, özel savaş partileşmesine koşmaktır. Sol gruplar adına PKK'ye de, devlete de karşı çıkışlar yapılmak isteniyor. Bunlar safsatadır. Savaşan güçlerden ikisine de karşı olmak mümkün değildir. Kaldı ki öyle karşı çıkacak güçleri de yoktur. Ne PKK'ye, ne de devlete. Zaten kendilerini bile idare edebilecek durumda değiller. Yani bunlar demagojik ifadelerdir. Ya devlet partisi olursun, ya da PKK'nin etkisi altında, onunla dolaylı müttefik olarak ortaya çıkarsın; orta yolculuk olmaz. Devlet bir tarafta, PKK bir tarafta, öyle güçlüysen üçüncü güç olduğunu ilan et, kitleler seni ayağa kaldırsın. Neredesin, bir grubun var mı, bir örgütün var mı, bir eylemin var mı? Yok. Devlet yorulacak, PKK de yorulacak, sıra size gelecek! Bunlar safsata! Orta yerdeki insanları aldatmak, biraz yıpranmış devrimci süreci kötüye kullanmak, yine aşınan devleti tamir etmek için ortaya atılan hileli, tehlikeli, oportünist, tasfiyeci çarpıtmalardır.

Toplum 12 Eylül'ün etkilerinden hala kurtulamadı

Toplum 12 Eylül'ün etkilerinden hala kurtulamadı; ben ise işlere nasıl amansız yüklendim? Nasıl böyle savaştım? Generaller bile "olmaz böyle şey, bir kişinin savaşı böyle gelişemez" diyorlar. Halbuki tek başıma savaştığımı çok iyi biliyorlar. Kendimi yaratışım da, bana göre çok basit bir emek savaşımıdır. Emek adına ideolojiyle, politikayla, örgüt işleriyle uğraşmamdır. Toplum tanınmaz halde ama bana göre her şey çok basittir. Tam benim istediğim gibi oldu bu savaş, tam benim istediğim gibi de gidiyor. Şu anda şahane bir savaş yürütme tarzım var. Eskiden sıkıntılarım daha fazlaydı, yani savaşı geliştirememe sıkıntısı vardı. Korkunç endişeler, korkunç çelişkiler altında yuvarlanıp duruyorduk. Şimdi ise biraz düzlüğe çıkardık. Sonuçta savaş çok kolay, istediğimiz gibi yürüyor. Gerçek savaş şimdi başlıyor. 12 Eylül'e veya bütünüyle insanlık dışılığa karşı, yeni insan yaşamı boy veriyor. Böyle bir insani savaşımda herkesin güçlü yeri olmalıdır. Ama bazıları hala 12 Eylülcülüğü veya bitmiş bir gerçekliği yaşıyor. Ayıptır artık, bir an önce ondan kurtulmak gerekir. 14 yıl boyunca böyle kalmak ayıp değil mi? Böyleleri kendilerine öfkelensinler, "bu savaşta neden kısır kaldık" diye. Ama ben öyle değilim, halen savaşıyorum, yaşıyorum ve başarılı olduğumu söyleyebilirim. En azından düzene büyük zarar verdim, büyük tahribatlara yol açtım. Çok az imkanlarla, bunu da iğneyle kazarcasına yaptım. Bu tarzı, savaşçılık olarak tanımlayabiliriz.

Tüm bu 14 yıldan çıkarılacak sonuç: "nasıl iyi bir savaşçı olunur" sorusuna verilecek yanıttır. Görüldüğü gibi ben gittiğim her yerde savaşa göre işimi ayarlarım. Bu zor yılları tek başıma karşıladım. Yurt dışına çıktığımda yanımda tek M. Sait adlı bir arkadaşım vardı. Yani yardımcım oydu. Gidiyordu, bana sağda solda biraz ilişki hazırlıyordu. Bu işleri böyle başardık ve 12 Eylül'e karşı savaşımı böyle başlattık. Örgüt bağları yoktu. Hepsini yeniden oluşturduk. Görüyorsunuz şimdi ise düzen müthiştir. İnanç adamı, düzen adamı dediğin kişi ne yaptığını bilir. Ruhunu nasıl yaratacak, ideallerini nasıl gerçekleştirecek, bu işleri nasıl planlayacak; bunların hepsini hesaplar ve sonuçta bu günlere ulaşır.

Başlangıçta hiçbir olanağım yoktu. Tutacak küçücük bir yerim vardı; tuttum bazı şeyleri getirdim. Tabii, düşmanın nefes alışlarını çok iyi hisseden, ufak bir imkanı gördüğünde dopdolu yaşayan, haddini bilmek kadar, idealini yüksek tutan, yüce yaşamak kadar alçakgönüllü olmayı da çok iyi bilen, böyle nefes nefese ve sabırla çoğunun yanından bile geçemeyeceği bir savaşım temposuyla kendini hazır tutan bir kişinin gelişim seyridir bu. Şüphesiz herkes iyi bir komutan, iyi bir önder olamaz, ama bu kadar vahşet altında yaşayan herkesin iyi bir asker olması temel görevdir. Ciddi bir savaş veriyoruz; artık nizama, disipline gelmenin zamanıdır, bu tartışılmazdır. Disiplin; amaç konusunda yöntem konusunda, yoğunluktur. Çok keskin düşünme, çare üstüne çare üretme bilimidir.

Benim gücüm işte biraz burada. Kendini aldatmayan bir gerçeğim var. Benim savaş tarzım böyledir. Benim tarzımda acelecilik yok, bin düşünme var, çok ölçülü adım atma var. Ölçerek biçerek, savaş için yaşama var. Savaşın amacı ve çaresi konusunda kendine inanma var. Birbirleriyle savaşanlar ortayolculuğa fırsat vermez. Çünkü saflar çok keskinleşmiştir; ezmeye çalışırlar, yumruklar hep böyle vurulur. Orta yolcular böylesi yumruklar altında ezilirler.

Nasıl anlatayım bu yılları? Benim bir yaşamım var ve çok müthiştir. Eğiten yönü, örgütleyen yönü, taktik yönü, stratejik yönü, sabır yönü, inat yönü, inanç yönü, tempo yönü, keskinlik yönü ortadadır. Bu yıllarda benim de yadırgadığım bir şey var: Neden müthiş komutanlar gelişmiyor? Bütün savaşçılarımızda büyük fedakarlık, cesaret örnekleri var. İnatla, cesaretle bu işe katılanlar çoktur, fakat çok güçlü bir planla, bir mantıkla bu savaşı yürüten yoktur. Savaş kişilik ister, savaş yiğitlik ister, savaş büyük mantık ister; çocukluk duygularıyla savaş yürütülemez. Küçücük yüreklerle savaş yürümez. Güçlü savaş için çok büyük yürek, büyük tutku, ihtiras, hırs, öfke, intikam duygusu müthiş olacak. Diğer yönden müthiş mantık olacak, müthiş düşünce gücü olacak. Bütün bunlar anlaşılacak, birleştirilecek, yoğrulacak ve böylece savaşçı kişilik ortaya çıkacak.

Bu ölçüler doğrultusunda kendisini yetiştiremeyenler 12 Eylül karşısında duramazlar. 12 Eylül kendi savaşımını dayatırken büyük düşündü; büyük planları vardı özel savaşın. Tabii en azından eşit boyutlarda karşılık verilmesi gerekir. Bizim savaşçılar savaşa bayılıyor ama hiçbir gereğini de yerine getirmeden. Ben ise bir savaşçının üzerinde küçük bir leke olmasın diye, bu kadar faaliyet yürütüyorum.

Geçen 14 yıl, anlamlı yıllardı, zor yıllardı. Bu yılları anlayın; çünkü içinde hayat hikayemiz yazılıdır, kararlılık yazılıdır. Türk ve Kürt halkı da faşizme karşı direnişin anısına, şehitlerin anısına, bu kadar işkence çeken, aç-susuz bırakılan insanların ahına bir saygı gereği olarak artık kendini kararlaştırsın. Doğru bir sözü olsun ve bu sefer kendini iyi hazırlasın. Savaş şu anda en sonuç alıcı eylemdir. Denilebilir ki, bizim toplumsal koşullarımızda savaş altın sanatıdır. Bütün gelişmelerin, bütün üretimlerin kendisine bağlandığı ana sanat dalıdır ve her şeye çözümdür. Bu kadar yüceliği olan bir sanata tutkunca sarılmak gerekir. Muhtaç olunan sevgi dünyasından tutalım yemek-içmek dünyasına kadar hepsine çözüm gelişkin savaşçılıktan geçer.

Ben geçmişimi anlattım; herkesten daha zayıftım, yoksuldum ve her bakımdan zorlanarak yaşıyordum. Ama savaşçılık mesleğini esas aldığım için genelde mücadele ettim ve şimdi de mevcut savaşçılığımı bakın ne kadar kudretli hale getirdim. Ölüm herkes için, her zaman var ama bu savaşçılıkta ölümsüzlüğe yakın bir şeyler var. Artık ölsem de gam yemem, çünkü yapacağımı yaptım. Kişisel anlamda çelişkilerimi çözüyorum, bana dünyayı cehennem edenlere ben de biraz cehennemi yaşatıyorum. Bundan daha güzeli, tatmin edeni düşünülebilir mi?

İşte savaş bunun içindir. İyi bir savaşçı olanın tüm hayalleri gerçekleşir. Kesin söyleyeyim; savaşı geliştiremeyenler belasını bulur. Benim tecrübelerim var. Yıllarca hayal ettiklerimin hepsi şimdi gerçekleşmeye doğru gidiyor. Daha fazla savaşçılık kesin olarak daha fazla kazanım getirir. İnsanlarımız bu konuda çok yoksul ve çok zavallıdırlar. Çok hayalleri ve tutkuları var, fakat hiçbirisi gerçekleşmez. Bu durumuyla hepsi mezara girecek durumdadır. Bunu önlemek için savaş yeteneklerini yükseltmek gerekir. Yoksa ruhları ölmüş, derbeder olmuşlar. Zor bela fiziki olarak varlıklarını sürdürebiliyorlar. Bir iş için bin tanesi fırlıyor, fakat bir tanesi iş buluyor. Sağlık denilen bir şey yok. Duygu, düşünce ve hürmet diye bir şey kalmamıştır. Toplumun geneli böyle ve maalesef parti içinde de bu durum yansıyor. Zengin bir militan yaratmak çok zor oluyor. Zengin bir militan haline gelmek için savaş yeteneğinin gelişkin olması gerekiyor. Sorunlara çözüm gücünde ve başarıya giden yolda yetkin olmalı.

12 Eylül'e verilecek en büyük yanıt gelişmiş militanlıktır

12 Eylül'e verilebilecek en büyük karşılık, benim yaptığım gibi gelişmiş bir militanlıktır. İnsanlığa verilebilecek en iyi bir karşılık, böyle insanlık dışı bir özel savaş rejimine karşı çok iyi savaşan bir militan olabilmektir. Duyguda, düşüncede, hal ve hareketlerde, hemen her şeyde böyle bir kişilik olunursa bundan insanlık kazanır. Yalnız Kürdistan ulusal kurtuluşçuluğu değil, yine Türkiye'deki demokrasi değil, bir bütün olarak insanlık kazanır. Bu da çok güzel bir şeydir. Her şeyden önce buna inanılmalıdır. Daha sonra insan kendini vermelidir. Basitten karmaşığa doğru, az bilinenden çok bilinene doğru, az imkanlardan geniş imkanlara doğru büyük bir sabır kadar yüksek bir tempoyla ve kesin amaca güçlü tutkuyla bağlı olan, ondan başka bir yaşam seçeneğine yer vermeyen bir yürüyüşün sahibi olunmalıdır. Böyle yapanların boş olan yaşamı doluya geçer, iflas etmiş kişiliği kesin kazanmaya yönelir. Saygısız ve sevgisiz bir dünyadan saygılı ve hürmet dolu bir dünyaya çıkış yapar. Bütün bunlar da bir insan için en kıymetli ve en yüceltici değerlerdir. Bir halkın özgürlüğü ve bir ülke böyle kazanılabilir.

Hiç kazanmadan yaşayacağını sananlar en büyük gafillerdir. Bu tutum, insanlığa yaraşır mı? Aslında yıllardır bunun kavgasını veriyorum. Bu gafiller niye böyle yaşıyorlar, bile bile niye gelişme yolundan sapıyorlar? Doğru gelişme yoluna niye girmiyorlar? Söz zenginliğine, örgüt zenginliğine, silah zenginliğine, ruh zenginliğine, sevgi zenginliğine niye ulaşmıyorlar diye düşünüyorum. Aslında çok şey yapılmak isteniyor, fakat doğru olmayan yollarla yapılıyor bu. Bizimki doğru, tek geçerli yoldur. Zordur ama sonuç alıcı yoldur. Kaldı ki zor dediğin ne! Ben en büyük zorluğa katlanarak rahatlığı buluyorum. Bunun dışındaki rahatlık denilen şey belki de bir tuzaktır. Bu geçen yıllarda bütün bunları edindim ve bütün açıklığıyla da insanlığa göstermeye çalıştım.

12 Eylül faşizminin çok büyük işkenceleri oldu. Bunların bir tanesini bile aklım almıyor. Hatta bir kişiye uygulanan bir işkence biçimini bile hafızam kabul etmiyor. Bunlar işkence de değildir. Bütün bu katliamlar, korkunç kurşuna dizilmeler, idamlar, aç bırakılmalar, sıcak su dökülmeler, buz gibi sularda tutulmalar, paramparça edilen vücutlar dehşet vericidir. Eğer biraz insanlık varsa, bütün bunlara karşı büyük bir öfke ve intikam duygusuyla hareket edilmesi gerekir. Ve bunlar da büyük bir anlama sahip olacaksa, gerekleri yerine getirilir. Bu da örgüttür, eğitimdir, mevzilenmektir, silahı mükemmel kullanmaktır. Bunu yapanlar, kendine yapılanları biraz karşılamış olurlar. Bir halk sözüne göre, intikamını 40 yıl sonra almış, fakat yine de ne kadar erken aldım demiş. İntikam görevini yerine getiremeyenlere, savaşımını kesin zafer doğrultusunda ilerletmeyenlere ben kesinlikle saygılı olamam, onları ciddiye alamam.

Benimki tek ölçüdür ve bu temelde başarıya yürünür. Hemen anlarım başarıya götüren nedir ve derhal ona tutkum gelişir. Kafa karışıklığı yaratıp, değerlerle oynayanları düşmandan önce bitiririm. Onu da öğrendim bu yıllarda. Kendi savaşımına soysuzca yaklaşan, değerini elden düşüren, kolayca yenilgiye uğratanlara çok büyük öfkem var. Nitekim bu yaklaşım halkı ayağa kaldırdı. Şimdi herkes savaş yoluna giriyor, daha çok yer almaya çalışıyor. Şimdi ben bunca yıllık hazırlıktan sonra savaşı daha nasıl götürürüm, onu düşünüyorum. Böyle bir düşmana daha zevkle nasıl vurulur, insanlığı bu kadar düşürmüş bir rejime nasıl insanlık dersi verilir, bunların peşindeyim. Bir tutkudur bu. Bende böyle bir düşmanla uğraşmak neredeyse bir zevk haline gelmiştir. Sanmıyorum dünyada hiçbir uğraş bunun kadar zevk versin. Veya sürüklesin, bağlasın. İşin özelliği, mahiyeti gereği bağlanmak zorundayım. Çünkü bu kadar şehit var. Yerde bu kadar kan var, bu kadar acı, işkence var. Birazcık namusu, şerefi, haysiyeti olanlar bir şeyler yapar bütün bunların karşısında. Savaşın gereklerini yerine getirmeyenler büyük namusuzdur ve ilk darbeyi benden alırlar. Bu kesin savaşan insanlık görevidir ve biz bunu temsil edeceğiz. Biraz temsil ettim, bundan sonra daha fazla edeceğim. Bu gerekiyor; çünkü çokları mezara düştü, çoklarına yapılan işkence cevapsız kaldı. Gücü yetmediği için karşılık verememiştir. Ama şu anda benim biraz gücüm var, o halde ne güne duruyorum! İnsan dediğin biraz böyle olmalı.

Şiarımız, "Zafere kadar savaş"tır

Bir kişiye eğer vurulmuşsa, ille o da vuracaktır; yaşamın kanunu budur. Yaşamı kirletmemek gerekir. Bir halka bu kadar yapılmışsa, o halk ya ölecektir, ya da karşılığını verecektir. Bu kişi için de geçerlidir. İnsan bu kadar düşüren bir kirli savaştan kendini kurtaramazsa en kötü ölümle karşılaşır. Görülüyor ki bu savaş çok çetindir. Bu 12 Eylül adı altında geçen yıllar çok korkunçtur. Onun kuralı kaidesi insandan ne istiyorsa, onu vermeyi gerektirir. Bizim tarzımız budur ve bu aslında doğrudur.

Yürüttüğümüz bu savaşta artık yetersizlik olamaz, bile bile savaşla oynama, taktikle oynama düşünülemez. Biz bu kadar yırtıp attıktan sonra idam fermanını hiç kimse bize giydiremez. Artık özgürlüğe yakınlaşıyoruz, hiç kimse faşist karanlığı tekrar bize layık göremez. Kurtuluşçu ve aydınlıkçı niteliğimiz, ulaşmamız gereken kişiliği bize gösteriyor. Böylesi büyük savaşım yıldönümlerine verebileceğimiz en çarpıcı karşılık, böyle savaşan militanın karşılığıdır. Başka yaşamlar, başka alışkanlıklar çoktan yerin dibine girmiştir. Evet şiarımız, "Zafere kadar savaş"tır ve halkımız, dayatılan bu kirli savaşı yok edinceye kadar bilinçli ve kararlı bir şekilde savaşacaktır. Mücadelemiz 12 Eylül faşizmine böyle karşılık vererek kazanmış ve her yönüyle insanlığı yaratmıştır. 12 Eylül faşizmine karşı direnen başta bütün direniş şehitleri olmak üzere, tüm işkencede acı çekenlere, yine inim inim inleyen tüm halkımıza vereceğimiz tek bağlılık sözü, ona böyle bir insanlık savaşı sunmak, böyle bir Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçısı, böyle bir Türkiye demokratik savaşçısı olmayı sağlamaktır. Biz bu sözümüze bağlı kaldık.

Ortaya çıkardığımız gelişmeler bütün halkımızın bağlı olmasına imkan sunuyor. Halkımız bu sefer mevcut savaşma imkanımızı iyi değerlendirsin. Kolay düşmek şurada kalsın, düşmanı müthiş düşürmeye bir kez daha ant içsin. Özgürlüğe gitmenin tek yolu budur. Ben de halen bu yolda hizmet veren bir savaşçı durumundayım ve bununla da gurur duyuyorum. Ezildim, horlandım diye de herhangi bir şikayetim yoktur. İsterdim daha iyi mevzilerde ve daha geniş imkanlar içinde savaşmayı ama maalesef bütün çalışmalarıma rağmen bu imkan bir türlü bana var olmadı. Fakat iddialıyım, bütün yaptıklarımı hazırlık biçiminde değerlendirdim ve mücadeleye sevk ettim. Birçok önemli mevziler yarattım. Bir anormallik olmaz ve böyle yürütmeye devam edersem, çok daha yakın mesafeden savaşa da ulaşabilirim. İşte söz bu temelde verilir, pratik bunu kanıtlar ve başarı da kesin böyle ortaya çıkar.

Nereden bakılırsa bakılsın TC gerçeği ve onun 12 Eylül'cü özel savaş rejimi ciddi bir tıkanmayı yaşıyor. Bu rejimin bunalımı oldukça derinleşmekte, her bakımdan tam bir çözümsüzlüğü yaşamaktadır. Mevcut durumuna çözüm bulma ve kendini yeniden üretme imkanları hemen hemen tükenmiş gibidir. Böyle bir noktada halk güçlerinin, devrim ve demokrasi güçlerinin devreye girmesi, çözümsüzlüğe bir çözüm olması, toplumsal düşürülmüşlük utancını ortadan kaldırması hem mümkündür ve hem de gereklidir. Türkiye'nin gerçekten aydın, ilerici ve hatta kendini sosyalist olarak gören güçleri böyle bir durumu görmek ve tarihsel görevin üzerine gitmek konusunda gereken cesaret ve kararlılığı göstermek durumundadırlar.

Gün tarihsel rollere sahip çıkma günüdür. Gün egemen düzenin çözümsüzlüğüne karşı, devrimci alternatif çözümü yaratma günüdür. Kürdistan'daki devrimci gelişmelerden de yararlanarak Türkiye'de devrimci seçeneği geliştirmek; bir devrimci partiyi, deyim yerindeyse "Türkiye'nin PKK"sini ve PKK tarzının Türkiye koşullarına uygulanmasını başarmaktır. Böylece özel savaş yönetiminin yarattığı acılara karşı halkı yeni mücadeleci bir yaşam yoluna sokmak yüce bir iştir ve tarihsel bir görevdir. Bunu gerçekleştirmenin fırsat ve olanakları her zamankinden daha fazla şimdi vardır. Bu noktada umutlu olmak, cesaretli olmak, gerçeklere anlam verip saygılı olmak gerekir.

Biz de bu tür gelişmelere şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da yakın ilgi göstereceğiz. Elimizden gelen her türlü maddi ve manevi desteği vermeye çalışacağız. Önümüzdeki süreçte bu yönlü gelişmeleri çok çeşitli biçimlerde de olsa yaşayacağımız konusunda her zamankinden daha fazla umutluyuz. Çalışma azim ve coşkumuz her zamankinden daha fazladır. Ve bunu Türkiyeli dostlarımızla paylaşma isteğimiz her zamanki gibi güçlüdür. Bu temelde:

Kahrolsun 12 Eylül faşizmi!
Yaşasın PKK savaşımı!

Minbiç zaferinin kadın yüzü

Minbiç'te yaşayan halkların gerçek kimliğine kavuşmasının ilk ve en radikal adımlarını Minbiçli kadınlar atmıştır. Kadınların Minbiç askeri meclisine katılarak örgütlü toplum olmanın en hayati adımlarını atmaları hem tüm topluma örnek olmuş hem de Rojava Devrimi'nin devamı olan Minbiç zaferinin kadın yüzünü, ilk toplumsallaşma yüzünü belirginleştirmiştir. Bu yüz, Ortadoğu devriminin gerçek yüzüdür. Çünkü Ortadoğu devrimi kadın devrimidir.

Dilzar Dîlok

Kürt geleneğinde, bir kadının baş örtüsünü yere atması savaşan iki karşıt kişinin ya da iki karşıt gücün, kesimin savaşa son vermesi için yeterlidir. Bir kadının baş örtüsünü çıkarıp yere atması savaşı durdurur.

Minbiçli kadınların baş örtüleriyle ilgili ilginç görüntüler gördük. Minbiç'in özgürleştirilmesi hamlesi boyunca Minbiç Askeri Meclisinin özgürleştirdiği tüm köylerde kadınlar başlarındaki kara çarşafları fırlatıp atıyor, çoğunda o kapkara örtüleri, o kafesleri kameraların önünde yakıyorlar. Onlar bu eylemleriyle bir savaşı bitirmiyorlar. Onlar bu eylemleriyle Minbiç askeri meclisinin kendi köylerini, ailelerini ve kendilerini özgürleştirmesini, yaşamlarında DAİŞ'in hakim kılmaya çalıştığı kara rengin hükmünün kalkıp rengarenk bir yaşamın başlamasını kutluyorlar.

Tabi ki Ortadoğu kültüründe ortaklıklar, benzerlikler olsa da güncellenen kültürel öğeler yeni anlamları, yeni eylemleri ve yeni durumları ortaya çıkarıyor. Bugün tüm Kürdistan ve bölgede yürütülen özgürlük mücadeleleri yeni direniş öğeleriyle zenginleştirdiği kültürleri yeniliyor. Özünde tüm halkların renklerinin katıldığı yeni bir modernite oluşuyor. Demokratik toplumun demokratik modernitesi bu özgürleşme eylemleriyle doğuyor ve gelişiyor.

Dünyanın ortası neresi diye sorulsa Ortadoğu cevabını vermek yanlış sayılmaz. Çünkü Ortadoğu'daki her kıpırtının tüm dünyayı en kısa zaman içinde etkilediğini, bu etkinin an an sürdüğünü ve kelebek etkisinden de öte bir köklü devrim etkisi yarattığını, yeni yıkımlar kadar yeni yapımları beraberinde getirdiğini görmekteyiz.

Ortadoğu'nun ortası neresi diye sorulsa, Ortadoğulu her halk kendi ülkesinin adını verir belki de. Yanlış da değildir verilen cevaplar. Çünkü Ortadoğu bir kültürdür. Bütünlüğü içinde bir kültürdür ve gerçekten de bölgenin her hangi bir yerindeki her kıpırtı bölgenin tamamını etkileyişi nadir durum değildir. Tüm bunlarla birlikte her şeyin iktidarlar tarafından inşa edilmeye çalışıldığı, devletler, sistemler, kurumlar kadar toplumların ve insanların da inşa edilmeye çalışıldığı bölgemizde tüm gelişmelerin başının ya da sonunun, bir şekilde Kürdistan'dan geçtiğini söylemek de abartılı sayılmaz.

Rojavayê Kurdistan'da gerçekleştirilen devrim tüm bölgeyi olduğu kadar hatta daha fazla tüm dünyayı etkiledi. Devrimler çağının kapandığının söylendiği bir zamanda Rojavayê Kurdistan devrimi tüm dünyaya ilham oldu. Birçok topluluk Ekim devrimine benzetti ve birçok topluluk da kendi toplumsal devrimi için ilham aldığı kadar gelip katılarak kendi bireysel devrimini gerçekleştirmenin türkülü yürüyüşüne yöneldi.

Bu durum demokratik ulus anlayışının, Minbiç'te en umutvar örneğini verdiğini gösterdi. Minbiç'te yaşayan Arap ve Kürt kadınlarının Minbiç askeri meclisini karşılayışları, tüm dünyanın yüzünü bir kez daha Rojavayê Kurdistan'a, özellikle de Minbiç'e çevirdi.

Minbiçli kadınların kara çarşafları yakma eylemi bir özgürlük eylemidir

Bir ülkenin, bir toplumun yaşamını en iyi anlatanlar, o toplumun kadınlarıdır.

Bir kadının başındaki kara çarşafı çıkarıp atması, ayaklarının altında çiğnemesi, o kara çarşafı tutuşturup alev alev yakması aslında bir kadının kendisine dayatılan zindan yaşamını reddetmesi ve zindan karanlığını yakmasıdır. Aslında yaşamın zindan edilişini reddir. Bu anlamıyla Minbiçli kadınların kara çarşafları yakma eylemi bir özgürlük eylemidir.

Minbiç'e giren askeri meclis üyelerinin çoğu kadınlar tarafından zılgıtlarla karşılandı. Kimi yerlerde de kadınlar başta olmak üzere halk kızgınlıklarını dile getirdiler. Minbiç askeri meclis üyelerine "aylardır sizi bekliyoruz, neden geç geldiniz, neden aylardır gelip bizi kurtarmıyorsunuz DAİŞ'in elinden" diye sitem ettiler. Kimi yerlerde halaylar çektiler, sevinç gözyaşları döktüler.

Tabii ki Minbiç'in özgürleştirilmesinin tek anlamı ve eylemin sonuçları bu sürecin kadınlar tarafından kutlanmasıyla sınırlı kalmadı. Minbiç askeri meclisinin özgürleştirdiği tüm köylerde Arap kadınları başta olmak üzere kadınlar sevindi, özgürlüklerini kutladı, toplandı, bilinçlendi ve bu bilinçle yaşamlarını örgütlemenin yeni arayışlarına yöneldi.

Özellikle genç Arap kadınlarının Minbiç askeri meclisi çatısı altında örgütlenerek özsavunma eğitimleri almaları, yeni özsavunma birlikleri oluşturmaları Minbiç hamlesinin asıl zaferini oluşturdu. Kendi köylerinin DAİŞ'in eline nasıl geçtiğini, DAİŞ işgali altında nasıl bir köleliği yaşadıklarını bilen genç Arap kadınlarının bu süreçten çıkardıkları en büyük ders kendi özsavunmalarını yapmak üzere örgütlenmek ve örgütlü bir toplum olmanın ilk adımı olarak kadınların örgütlenmesini başarmak oldu. Arap kadınları bu hamlenin içinde bir özgün hamle yapmayı başardılar. Akın akın Minbiç askeri meclis saflarına katılan Arap kadınları kendilerini korumanın en sağlam ve kalıcı yolunun kendi özsavunmalarını yapmaktan geçtiği bilinciyle örgütlenmeye başladılar.

Devrim hareketlerinin devrimle sonuçlanması savaşların ortaya çıkardığı kazanımlar kadar, yürütülen mücadelenin toplumsal sistemlerde yarattığı değişimlerle ölçülür. Bu anlamıyla Minbiç'te kadınların bilinçlenmesi, yeni bir başlangıç yapması, kendi hayat çizgilerini kendilerinin çizmesi ve bu temelde özsavunma başta olmak üzere örgütlenmesi bir Ortadoğu devrimi örneğidir diyebiliriz.

Kadınlar topluluğunda yaratılan bu değişim toplumun doğası itibariyle sadece kadınları ilgilendiren bir sonuçla sınırlı kalmamış, tüm toplumu kapsayan bir örgütlü toplum gerçeğinin ortaya çıkmasını hızlandırmış ve derinleştirmiştir. Bundan dolayı da Minbiç zaferi öz anlamında bir kadın devrimi de olmuştur. Arap kadınları şahsında Ortadoğu'nun bir bölgesinde gerçekleşen bu devrimsel adımlar onlarca yıllık eğitimin yaratacağı sonuçlar bir devrim ve özgürleştirme hamlesine sığmış ve toplumun tüm üyelerinin belleğinde derin izler bırakmıştır. Devrimin kadın yüzü tüm erkeklerin zihinlerindeki kara çarşafların sökülüp atılmasının ve yakılıp yokedilmesinin olanaklarını da yaratmıştır.

Minbiç zaferinin kadın yüzü Ortadoğu devriminin kadın devrimi olduğunu göstermiştir

Kürt ve Arapların yaşadığı bu bölgelerde tüm toplumun Minbiç askeri meclis üyelerini kucaklayışları ve kendi evlatları bilip sarılmaları, aslında sadece direnişçileri değil direnişi yaratan zihniyeti ve direniş düşüncesini de kucaklayışları anlamına gelmektedir. Özellikle Minbiç'te yaşayan Arapların bu konudaki duyarlılıkları, devrimi sahiplenişleri Arap kültüründeki mehdi inancından kaynağını alıyor olsa gerek. Mehdi inancı, toplumların kurtarıcıları olduğuna ve en zorlanılan çağlarda, zamanlarda bu kurtarıcının gelerek toplumu tüm belalardan kurtardığına dayanır. Ortadoğu bu inancıyla birçok yüce ve önder insan çıkarmıştır bağrından.

Önder Apo, toplumun tek kurtarıcısının toplumun kendisi olduğunu, toplumları kurtaracak olanın sadece ve sadece toplumların örgütlenmesi, kurumsallaşması, kendini yöneten toplum haline gelerek özgür yaşayabilmesi olduğunu tüm mücadelesi boyunca dillendirmiştir. Özellikle demokratik özerklik ve demokratik ulus projesi bu düşüncenin kapsamlılaşmış ve sistemleştirilmiş hali olmaktadır.

Bu anlamıyla Minbiç hamlesinin Minbiç halkına kendi mehdisini buldurduğunu, kendini örgütlemenin tam da kendi özgürlüğü ve kurtuluşu için mehdi olmak anlamına geldiğini söyleyebiliriz.

Toplumun demokratik ulus anlayışıyla örgütlenmesi, başka toplumlar karşısında ezilmeden ve hiçbir toplumu ezmeden, iktidar olgusundan ve iktidarın her tür kurumlaşmasından sıyrılarak örgütlenmesi, gerçek anlamda toplum olmasıdır. Çünkü toplum kavramındaki toplanma salt bedensel bir toplanma değildir. Biraraya gelen toplum bireylerinin her birinin toplumu temsil etmesi, örgütlü olması, kendini ve birlikte yaşadığı insanları koruyabilmesi, kendi yaşamının her türlü ihtiyacını giderecek şekilde kendini örgütlemesi ve kurumlaştırması toplum kavramının gerçek anlamını oluşturmaktadır. Bundan dolayı Minbiç zaferi sonrası gelişen örgütlenmelerin her biri toplumun gerçek kimliğine kavuşması eylemleri olmaktadır.

Minbiç'te yaşayan halkların gerçek kimliğine kavuşmasının ilk ve en radikal adımlarını Minbiçli kadınlar atmıştır. Kadınların Minbiç askeri meclisine katılarak örgütlü toplum olmanın en hayati adımlarını atmaları hem tüm topluma örnek olmuş hem de Rojava Devrimi'nin devamı olan Minbiç zaferinin kadın yüzünü, ilk toplumsallaşma yüzünü belirginleştirmiştir. Bu yüz, Ortadoğu devriminin gerçek yüzüdür. Çünkü Ortadoğu devrimi kadın devrimidir.

■■■

Hakikat Rejimi

Politik alanla düşünce gücünü birleştirmektir

Ali Haydar Kaytan'ın Yöntem ve Hakikat Rejimi Kitabı'ndan alınmıştır

Biz bir inşa göreviyle karşı karşıyayız. Bir düşüncenin bedenleşmesi tarzında toplumsal inşa gerçeğiyle yüz yüzeyiz. Kadro olarak bunları yapıyoruz. Hakikat rejiminden kast ettiğimiz esas itibariyle biraz da budur. Politik alanla, düşünce gücünü birleştirme, hakikat rejimi olarak tanımlanabilir. Ulaşılan anlam gücünü politik alan görevleriyle birleştirme, dolayısıyla buradan bir toplumsal inşa gerçeğini ortaya çıkarmadır. İşte hakikat rejimi biraz bu çerçevede ele alınabilir.

Toplumsal gerçeklik üzerinde durmak önemlidir. Tanımını yapmadığınız bir şeyin bilimini yapamıyorsunuz. Ama bizim tanımlarımızın önü hep açıktır. Tanımı yapılan bir şey bilinebiliyor. Şöyle bir şey söyleyelim: Bir şeye baktığınız zaman o şeyi tanımlayabilir duruma geliyorsunuz ya da olasılıklardan birini seçtiğinizde onu tanımlıyorsunuz, tanımlamış oluyorsunuz. Günümüzde kapitalizmin krizinden çıkışta bir sürü seçenek olabilir. Sizin esas aldığınız seçenek demokratik modernite, demokratik uygarlık seçeneğidir. Bu noktada bu seçeneği tanımlıyorsunuz.

Biz bir inşa göreviyle karşı karşıyayız. Bir düşüncenin bedenleşmesi tarzında toplumsal inşa gerçeğiyle yüz yüzeyiz. Kadro olarak bunları yapıyoruz. Hakikat rejiminden kast ettiğimiz, esas itibariyle biraz da budur. Politik alanla, düşünce gücünü birleştirme, hakikat rejimi olarak tanımlanabilir. Ulaşılan anlam gücünü politik alan görevleriyle birleştirme, dolayısıyla; buradan bir toplumsal inşa gerçeğini ortaya çıkarmadır. İşte hakikat rejimi biraz bu çerçevede ele alınabilir.

Politik alan özü itibariyle hakikatin örüldüğü, toplumsallaşmanın gerçekleştiği alandır. Toplum politik bir olgudur, toplumsallıkla politiklik nerdeyse özdeştir. Zaten politikanın toplumun özgürlük alanı olarak değerlendirilmesi de oradan geliyor. Demokrasiyle de bir tutuyorsunuz. Nerdeyse demokrasiyle iç içedir, yönetim olgusuyla iç içedir. Ama sadece yönetim değildir. Politika çok daha derinliklidir ve toplumun ayrılmaz karakteristik özelliğidir. Toplumun gelişme alanı, kendisini aşma, yetkinleşme alanı, toplumun gelişerek özgürleşmesi alanıdır. O açıdan hakikat rejimiyle doğrudan bağı var.

Kendini bir toplum maketi olarak kurmayan kadro bireyciliği aşmamış demektir

Bizim açımızdan sosyoloji de önemlidir. Toplumbilim en genel anlamda felsefe olarak değerlendirilebilir. En genel anlamda felsefe derken özü itibariyle toplumbilimden söz ediyoruz. "Bütün bilimlerin anası" bir boyutuyla da bizler onun üzerinde yoğunlaşıyoruz. Toplumu tanımak, onun bilimini yapmak gerekli, en azından o konuda yüzeysel olmaktan çıkmış, derinlik kazanmış, bir bilgiye sahip olmak önemlidir. Başka türlü toplumu nasıl örgütleyebiliriz ki? Toplum konusunda bilgi sahibi olmadan, toplumsal inşaya girişebilmek mümkün mü? O açıdan toplumu tanımak gerekiyor. Zaten insanın toplumsal bir gerçeklik olması da onunla ilgilidir. İnsandan söz ettiğinizde toplumsal bir varlıktan söz ediyorsunuz. Kendinizden söz ettiğiniz de yine toplumsal bir varlıktan söz ediyorsunuz. Kendinizi örgütlerken, kurarken bile kendinizde toplumu kuruyorsunuz.

Önderlik "Kendimi toplumsallaştırdım, Kürt olarak demokratik sisteme kavuşturdum, demokratik modernite olarak da bölge halklarına sundum" dedi. Kişi de kendisini bireysel olarak kurarken kendisinde bir toplumu kuruyor. Kadrolaşma dediğimiz, militanlaşma dediğimiz, partileşme dediğimiz şey özü itibariyle budur. Kadrolaşma, kendisini toplum olarak kurmak, toplumsal bir varlık olarak kendisini kurmaktır. Onun için insan evrenin maketidir.

Kadro bundan çok daha fazlasıyla bir toplumun maketidir. Kendisini bir toplum maketi olarak kurmayan bir kadro bireyciliği aşmamış demektir. Bireyciliğin çoğu buradan gelir, zaten yabancılaşma dediğimiz şey toplumdan kopuştur. Yabancılaşma, kendi özünden uzaklaşma, temel karakteristik özelliğinden kopmadır. O nedir? Toplumsal bir varlık olma konumundan çıkmadır. Yabancılaşma esas itibariyle budur. İnsan kendi toplumundan koparsa, yabancılaşır. Onun için hakikat arayışından söz ederken şunu söyleyebiliriz. Hakikatle buluşmak aynı zamanda yabancılaşmayı aşmaktır.

Bu anlamda Kürtlerdeki yabancılaşma ve ihanet olgusu üzerinde durulabilir. Tarihsel olarak kölelik-özgürlük ikilemi, bütün Kürt tarihini bağlayan ikilemdir. Özgürlük-kölelik ikilemi, bugünkü dünyamıza da bugünümüze de damgasını vuran bir ikilemdir. Bu ikilem işte aynı zamanda toplumsallaşma veya tersinden toplumu dağıtma biçiminde değerlendirilebilir. İşbirlikçilik-ihanet olgusu, Kürdistan'da güçlü, Önderliğin esaretinin de temel nedenlerinden, gerekçelerinden biridir.

Önder Apo'nun esaretini ortaya çıkaran esasta Kürt ihanetidir. Bu da bir gerçektir. Bunları değerlendirme konusu yapabiliriz. Daha derinlikli olarak yöntem üzerinde yoğunlaşmak, hakikati genel tanımlarıyla daha derinlikli olarak anlamak, sonra somutta onun inşası üzerinde yoğunlaşmak, derinleştirmek ve giderek bunu bireysel düzeyde kişi olarak kendini hakikat olarak inşa etmeye kadar götürmek. Orada ortaya çıkan zaafları ve zayıflıkları eleştirmek, değerlendirme konusu yapmak uygun olabilir.

Mitoloji, din, bilim ve felsefe bunların dilini çözme ve bunların dilinden oluşturulan sentezi sağlam bir mantık yapısı haline getirme, olaylara olgulara böyle bakma, temel yöntem olabilir. Bu durumda böyle kolay kolay yanılmayan bir bakış açısı, bir duruş ortaya çıkarıyor. Önderlik kendi yöntemine 'yorumculuk' diyor. Yorumlama için de bunlar gereklidir. Ama yine de kuşkusuz burada Önder Apo'nun en değerli ve anlamlı bulduğu şey bilimdir.

Topluma hizmet eden bir bilim için, bilimcilik aşılmalıdır

Bilim insanlığın en büyük kazanımıdır. Pozitivizmi eleştirebilirsiniz, ama sonuçta bilimi yeniden kuruyorsunuz. Bütün bilimler içerisinde de sosyal bilim önemlidir. 'Bilimlerin anası' o zaman sosyal bilimin kuruluşuna yeniden başlamak gerekir. Sosyal bilimi olumsuzluklardan arındırmak, yöntem konusunda düştüğü hatalardan, yanlışlardan, yanılgılardan kurtarmak önemlidir. Günümüzün bilimine bu açıdan da toptan bir retçi yaklaşım belki doğru olmayabilir, ama en azından ondaki bazı şeyleri kesinlikle reddederek başlamak gerekiyor. O da nedir? Keskin özne-nesne ayrımını ret etmektir. Hem Descartes hem de Bacon öncülerini ret ederek başlamışlardır. Ruh-beden keskin ayrımı vardır. Diğerinde özne-nesne keskin ayrımıdır. Bunları reddetmek, ondan sonra da insanı esas almak gerekir. Bu da pozitif bilimi karşıya almak oluyor. Pozitif bilimi mahkum etmek ve onun dışına çıkmak, bilim insanlığın en büyük kazanımıdır. Önder Apo'nun çok çarpıcı belirlemeleri var. "Metafiziklere mahkum değiliz" diyor. Ama yine de metafiziklere mahkum olmamakla birlikte, iyinin, doğrunun, güzelin ve özgür olanın arayışından da vazgeçemeyiz. Bilimde ne kadar derinleşirseniz, bilimle gerçekliği ne kadar çarpıcı bir biçimde ortaya koyarsanız metafiziğin alanı o kadar daralır.

Dinin etkisi yaşamdan neyle nasıl çıkarılabilir? Yerine ne konularak çıkarılabilir? Belki de salt bilim de değil, sanat da olabilir. Sanatın gelişimiyle dinsel inanç arasındaki ilişki incelenmelidir. Sanat hakikati en iyi ifade etme yöntemlerinden biridir. Oradaki o yaratıcılığın gelişmesi toplumu daha fazla özgürleştirebilir, kötü metafiziklerden daha fazla arındırabilir.

Atina Savunması'nda Önderlik çok çarpıcı açıyor ve şunları belirtiyor:

"Aslında Türk-Kürt olgularının basit bir kullanım değeri taşıdığı anlaşılıyordu. Sorunun özünün bir Kürt-Türk çelişkisinden ibaret olmadığı, kendini bütün yönleriyle gösteriyordu. İkinci, üçüncü kategorilerden çelişkiler olduğu ortadaydı. Dar bir ulusalcılık ve sınıfsallık bu yüzeysel çelişkileri ifade ediyordu. Sistemli olamadığımız, karşı-sistemlerin içinde kaldığımız inkar edilemez bir konum arz ediyordu. İstediğin kadar ezilen ulusçu veya sömürülen sınıfçı olduğunu iddia et, pratik seni karşıt sistemin basit bir avı halinde tutmaktan öteye taşımıyordu."

"Eğer yaşadığın sistemi köklü gözden geçirmez, alternatifini geliştiremezsen bu konumu aşamayacağın da ortadadır. Kocaman Sovyet sistemini kullanan emperyal hegemonik sistem, bir Kürt-Türk ilişkiler ve çelişkiler odağını haliyle kullanacaktı. Öyle yaptığı da bütün marifetleriyle karşındaydı. Bu durumu sadece dostların, Özgürlük Hareketi'nin eksiklikler ile izah edip aşmak gerçekçi değildi. Hatta görünür komplolara bağlamak da yeterince bir izah olamazdı. Ne kadar Kürt, Türk, Arap çözümlemesi yapılsa da durum yine aşılamazdı. Buralardan dünya hegemonik sistemini çözmeye yönelmedikçe içinde kıvranmaktan kurtulunamayacaktı. Benim durumum her yönüyle bir sistem çözümünü dayatıyordu. Öyle sıradan parçasal, farklı zamanmekan çözümlerini değil, bütünsel derinlikli ve tüm boyutlarıyla bir evrensel çözümü dayatıyordu. Bu tür bir çabaya ve düşünsel yoğunlaşmaya yöneldim. Tümüyle etli butlu olmasa da kendi sisteminin iskeletini oluşturduğum kanısındayım."

"Evrensel bakış açım, mevcut bilimsel bilgi düzeyini rahatlıkla karşıladığı gibi hiçbir gelişme karşısında şaşmayacak bir olgunluğa ulaşmış seviyededir. Yaşam-ölüm diyalektiğinde tüm gelişim evrelerini yorumlayabilecek ve karşısında yeterince cesaretle durabilecek durumundayım. Dönüştürdüğüm sadece bilimsel zihniyet yapısı değildir. İnsanlık tarihi boyunca yaşanan mitolojik, dini, felsefi ve bilimsel düşünce tarzlarının iç içe diyalektik gelişmesini zihniyetimin temel kalıpları haline getirmişim. Buna, sağlam mantık yapısı da denilebilir. Bu mantık yapısı içinde toplum, doğa ve evren kavramına şüpheli karakterimi doyurabilecek denli bir derinlik, doğruluk kazandırmış durumdayım."

"Ben merkezli bir düşünce yapısı veya hastalığından kurtulmuş durumdayım. Ta çocukluktan beri en güçlü baba, kabile, aşiret, ulus, devlet vb kavramlarla kendini özleştirme, tekleştirme hastalığı aslında insan psikolojisinde ki en derin bir zaafı da teşkil ediyor. Belki de canlılar aleminde kendi başına yaşayamayacak denli zayıf bir hayvan olan insan türü, bu zayıflığını toplum olmak ve toplum olmakla da kendini onun bir kategorisi (aile, hanedan, devlet, ulus, aşiret) olan biçimler altında tanrısal bir yansı haline getirmekle benleştiriyor, tekleştiriyordu. Aslında tek tanrılaşmayla, benlikte bir zirveleşme ve kendini gizleme söz konusudur."

Önderlik mitoloji, din, felsefenin ifade ettiği hakikat payını alıyor

Önemli olan insanlık tarihi boyunca tüm mitolojik, dini, felsefi ve bilimsel düşünce tarzlarının iç içe diyalektik gelişmesini zihniyetinin temel kalıpları haline getirmektir. Önderlikte olan budur. Mitolojinin dilini rahatlıkla çözebiliyor. Mitolojide muazzam bir hakikat payı var. Dinde muazzam bir hakikat payı var. Buradan şunu çıkarabilirsiniz: Marks'taki zaaflardan biri nedir? Dine 'toplumun afyonu' deyip bir yana atmasıdır. Çoğunlukla mitolojiye 'yalan' deyip bir kenara atmasıdır. Felsefede bile bölünmelerin yapılması, idealizm, materyalizm ayrımları o tarzda birinin bir kenara atılması yanlıştır. Önderlik öyle yapmıyor. Her birinde ifade edilen hakikat payları var. Önemli olan o hakikat paylarını alabilmek, onları o temelde çözebilmek önemli oluyor. Bilimsel düşünce ne zamana denk düşüyor? Yakın tarihe denk düşüyor.

İnsanlık tarihi uzun bir dönem boyunca mitolojinin etkisindedir. Uzun bir dönemini mitoloji biçiminde din biçiminde geçiriyor. Dini ve mitolojiyi bu açıdan anlamak çok büyük önem arz ediyor. Böylelikle toplumu anlayabiliyorsun. Amerikalı bir Sümerolog var. Amerika'da çıkan bir dergide; 'Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa' kitabı İngilizce çevirisinden okumuş. O Sümeroloji açısından değerlendiriyor. Önderliğin Sümerleri yorumlama ve görüşlerindeki derinlik, farklılık anlamında Önderliği müthiş yüceltiyor.

Amerikalı bir adam, ama o Sümeroloji açısından bakıyor. "Biz Sümerologuz o değil, ama onun ulaştığı sonuçlarla bizim ulaştığımız sonuçlar karşılaştırıldığında onunki devasa boyutlardadır. Biz zavallı kalıyoruz" diyor. Değerlendirmesi bu temeldedir. Sağlam mantık yapısına örnek olarak bunu verebiliriz.

Önder Apo *"Özgürlük Hareketi'nin Doğu-Batı senteziyle en ciddi yönü özgünlüğü ve inançlı yaklaşımıdır. Herhangi dogmatik bir merkeze bağlılığı yoktur. Ucuz hayaller beslememektedir, dürüst ve cesur insanları esas almaktadır. Hiçbir mensubuna kişisel çıkar ve prestij vaat etmemektedir. Kapıları doğruya, güzele, adalete açık ve özgür bırakan bir tutum içerisindedir. Yaşamda eşitliği ve emeğe saygıyı esas almaktadır. İlerledikçe toplum bu özellikleri somut olarak gördükten sonra örgütlenmeyi sahiplenecektir. Ne dediklerinden çok nasıl yaşadıkları çekici bulunacaktır. İlk gelişmeye karakterini veren bu özelliklerdir. Fakat esas zayıf yönleri de bu özelliklerin kendi başına yetmediği ortaya çıktığında görülecektir"* diyor. Sayılan bu özellikler de yetmiyor. Onun için burada birçok şey belirttik. İnançlı yaklaşım, dogmatik bir merkeze bağlı olmamak, ucuz hayaller beslememek, dürüst ve cesur olmak, hiçbir mensubuna kişisel çıkar vaat etmemek, prestij peşinden koşmamak, kapıları her zaman doğruya, adalete, güzelliğe açık bırakmak, öylesi bir tutum içinde olmak, yaşamda eşitliğe ve emeğe saygıyı esas almak, toplum bunları görüyor ve sahipleniyor.

Bunlar güzel özellikler değil mi! Muhteşemdir. Bunlar güçlü yanları olabilir, ama esas zayıf yön bu özellikler yetmediğinde ortaya çıkıyor. Önderlik bunları eleştirmiyor ki, bunlar hala var. Bu özellikleri birçok arkadaş taşıyor olabilir de onun için Önderlik; "İsteseniz yaparsınız" diyor. Bu özellikler yetmiyor. O zaman inanç önemli bir şey, insan inanmadığı bir şeyi yapmaz. Yapamıyorsa inanmadığı için yapmıyor. Burası önemlidir.

Bir şeyi yapmıyorsan bilmediğin için değil, inanmadığın için yapmıyorsun. Ben bunu çok önemsiyorum. İnsan inandığı bir şey için kıyameti koparır, aşk budur. Ama kendi başına bu inanç da yetmez, yanına bir başka şeyin eklenmesi gerekir. Bu da bilgeliktir. İnanç ve bilgeliğin birlikteliği, Önderliğe katılımın böyle sağlanması, Önderliğe katılımın bu tarzda beslenmesi gerekir. Eğer Önder Apo; "Yapamıyorum demeyin, yapmak istemiyorum deyin" diyorsa ve bu doğruysa, o zaman, 'yapamıyorum' derken aslında kişi yalan söylüyor. Canı istemediği için yapmıyor.

İnanmak aşkla bağlantılı bir şeydir

O zaman nedir? Ruh haliyle, doğrudan inanmakla bağlantılıdır. Ferhat ile Şirin hikayesi anlatılır. Ferhat'ın ailesi Şirin'i istemeye gider. Şirin'i, Ferhat'a vermeyeceklerini söylemezler, ama öyle bir şart ileri sürerler ki; bu şart imkansızdır. Derler ki, "Ferhat bu dağın arka yüzünde bulunan suyu, dağı delerek bize getirirse Şirin'i alabilir" diyorlar. Ferhat'ın ailesi yıkılarak geri gider. Ferhat ne olduğunu sorar ve söyleneni Ferhat'a aktarırlar. Ferhat imkansız olduğunu söylemez, bütün aletlerini alır ve coşkuyla dağı delmeye girişir ve deler.

Aşk bu değil midir? İnanmak aşkla bağlantılı bir şeydir. Aşkın, sevginin içinde inanma vardır. Diğerinde yoktur. Aşkın her zaman bütünlük gerektirdiğini bilmek zorundayız. Bütün olmadan, bütünlük yakalanmadan aşk gerçekleşemez. Kişilikte bile öyledir. Kişilikte bütünlük sağlanmadan inançlı bir kişilik ortaya çıkamaz. Kişilik bütünlükle doğrudan bağlantılıdır.

Bir örnek daha verebilirim. Kendini adamaktan söz ediyorsun. Ama önce kendin ol ki, kendini adayabilesin. İnsan kendisi olmadan nasıl kendisini adayabilir, nasıl fedai olabilir? Fedailik nedir? Adanma nedir? Bir yerde canını vermedir, ona hazır olmadır. Fakat bu yetiyor mu? Bu senin kişilik bütünlüğünü yakaladığın anlamına geliyor mu? Bu anlamda gerçek fedailik bu değildir. Kendini verme, kendini adama değildir.

İnanma soyut bir şey değildir. İradeleşmeyle de rahatlıkla bağını kurabiliriz. İnançlı insan iradeli insandır. Sizin iradenizi çelikleştirecek olan inancınızdır. Çelik irade inancınızı pekiştirir. İradeleşme anlam gücünün derinleşmesiyle ilgilidir. Anlamda ne kadar derinleşirseniz, kendinizi o kadar irade yaparsınız, ne kadar iradeleşirseniz o kadar inançlısınız.

Kendi olabilmek önemlidir. En azından doğrultunun bu olması gerekir. Bilme ile kendini bilme aynı şeydir, kendi olmak özünde aynı şeydir. Seni, kendi olmaya götüren yöntem doğru yöntemdir, diğeri doğru yöntem değildir. Seni sen yapan, seni kendi gerçeğinle buluşturan doğru yöntemdir.

Önemli olan burasıdır. Buradan yola çıkmak lazım. Hangi yöntem beni kendim olmaya götürebilir? Bu konuda insanlara bakılabilir. İnsanların başlangıçta şöyle netleşmiş yöntemleri olmayabilir, ama kendileri olmakta, dürüst yaşamakta kararlıdırlar. Sonuna kadar inançlı, kararlı davranmakta ısrarlıdırlar. Yöntemleri vardır, yöntemsiz değildirler. Mevlana; "Kanat senin uçmana yol açmıyorsa o zaman kanat takmanın ne anlamı var." der.

Yöntem kanat takmaktır, ama uçmanı sağlattırırsa kanadın anlamı var. Başka kanadın ne anlamı olabilir. Bu yaklaşım, bu bakış açısı, bu duruş büyük önem taşır. İnanmaya her zaman büyük değer biçmek lazım. Fakat inanma soyut bir şey değildir. İradeleşmeyle de rahatlıkla bağını kurabiliriz. İnançlı insan iradeli insandır. Sizin iradenizi çelikleştirecek olan inancınızdır. Çelik irade inancınızı pekiştirir. İradeleşme anlam gücünün derinleşmesiyle ilgilidir. Anlamda ne kadar derinleşirseniz, kendinizi o kadar irade yaparsınız, ne kadar iradeleşirseniz o kadar inançlısınız.

Bazı şeyler var yönteme girmiyor daha çok tarza giriyor, ama yöntem yolunda yürürken tarza da ihtiyaç var. Dolayısıyla tarz da büyük önem taşıyor. İradeli duruş tarzla da bağlantılıdır, tarzla da ilişkilidir. Kararlılık tarzın önemli unsurlarından biridir. Sonuç alıcılık, tarzın önemli unsurlarından biridir, ama aynı zamanda yola giren ve yolda yürüyen insan için de gereklidir, yöntemini besler.

Sonuçta insanla uğraşıyoruz, insanı tanımlıyoruz ve sonuçlar çıkarıyoruz. İnsanı büyüten şey nedir? Nietzsche'nin sözü ile; "İnsanı büyüten şeyleri sevmek lazım." İnsanı olduğu gibi bırakan, hatta küçülten şeylerden tiksinmek lazım. İnsanı olduğundan daha büyük kılan şey nedir? Bu yöntem de olabilir. Zorluklarla boğuşmak insanı daha büyük kılar. Onun için zorlukları sevmek lazım. Yol insanı büyütür, yolda karşılaştığınız zorluklar ve onlarla boğuşma, o zorlukları aşma sizi büyütür.

Büyümenin iki sağlayıcı unsuru var. Bir; amaç sizi büyütür. İki; amaç için çıktığınız yolda karşılaştığınız engelleri aşma çabası sizi büyütür. Geriye adım atmama sizi büyütür, insanı büyüten iki şeydir. Zaten soyluluk dediğimiz şey de bu iki olgudur. Soyluluk büyümekle alakalıdır. "Soyluluk adanmadadır, soyluluk boyun eğmemededir" denir. Soyluluk adanma ve boyun eğmemeyi ifade eder. Peki, soysuzluk nedir? Soysuzluk teslimiyettir, boyun eğmedir. Soysuzluk adanma yerine bencilliği seçmedir, bireyciliktir. Bireycilik soysuzluktur.

Önder Apo hareketin soy damarlarından bahsediyor. "Kemal ve Haki" neden soy damarıdır. Bu neyi ifade ediyor? Soyluluk neyi ifade ediyor? Soysuzluk neyi ifade ediyor? Bu tarzda tanımlardan yola çıktığınız zaman onu rahatlıkla görebiliyorsunuz. Soyluluk amaç için çıkılan yolda karşılaştığınız, yüz yüze geldiğiniz her engel karşısında asla boyun eğmeme ve o engelleri aşmak için sonuna kadar çaba harcamadır. Birincisi budur. İkincisi ise, bir amaca bağlanmadır. Zaten ikisi birbirine bağlıdır. Bir amaç için varlığını özgür yaşama adamaktır. Burada amacın yaşam olması gerekir. "Yaşam hiçbir şey, amaç her şey!" Önderlik bunu çok ürkütücü olarak görüyor. "Eski dogmatik yaklaşımımızda bu vardı. Oysa şunu söylemek lazımdı. Aslında her şey olan yaşamın kendisidir" diyor. 'Yaşamı amaç için feda edebilirsin' böyle değil, bu tarz bir yaklaşım da doğru değildir.

Yöntemi parçalamamak lazım. Yöntem kendi başına bir şeyi ifade etmez bir de hedef lazım. Hedef olsun ki yol olsun, amaç olsun ki yol olsun. Amaç ve yöntem ilişkisini sorgulamak lazım. Bir yola girmek için öncelikle gerekli olan amaçtır. Ne amaç güdüyorsun, amaçtaki şey nedir? Amacın hakikatin bilgisi, bir yerden başlıyorsun ilk evrensel oluşa kadar uzanıyorsun. Bugüne gelip geleceğe kadar gidiyorsun. Evren sonsuzluğuna kadar, bunun bilgisine ulaşmak istiyorsun. Bu bilgiyi nasıl oluşturacaksın? Amaç budur. Bununla neyi anlatmaya çalışıyoruz?

'Ben kimim?' sorusu önemlidir. Belki de ilk hakikat arayışı öyle başladı. Ben kimim sorusunu sorduğum anda hakikat arayışım başlar. Bizim bu soruyu güya kendimize sormadığımız söylenir, öyle değildir. Bu mücadeleye katılanlardan hangi biri; 'Gideyim hele bir bakayım orada ne var ne yok' demiştir. Yaşamı anlamlı kılmak gibi bir şey seni buraya sürüklüyor. Bunu derinliğine düşündüğün zaman davranışlarında bunu yorumlarsın. Daha anlamlı bir yaşamın sahibi olmak için buradasın. Senin değer atfettiğin şeyler burada olduğu için buradasın. Bunun için geldin. Bunun kendisi bile bir bakıma o sorunun cevabının burada olduğuna inandığın için burada olduğunu ve yaşamına anlam katmak istediğini gösterir. Sen ona katılmak istiyorsun. Bir amaç gözetiyorsun ve bir amaç için buradasın. Herkes bir amaç için buradadır. Yoksa tesadüfen burada değilsin. Macera için burada olan var mı? İnsanın bir amaca bağlı olarak yaşaması çok önemli, sizi yönlendirebilirler.

Bizim duruşumuzda inançtan çok onuru kurtarma var. Onurumuzu kurtarma, namusu kurtarma, bireysel namusu, bireysel onuru kurtarma, duruşumuzda bu belirgin bir yandır. Ben o düşmana boyun eğmeyeceğim. Seyit Rıza diyor ya, "Ben senin oyunlarınla baş edemedim, o bana dert oldu. Siz de bana boyun eğdiremediniz bu da size dert olsun." Diyorsunuz ki, düşmanın karşısında ben sana boyun eğmeyeceğim. Aslında bizim duruşumuzun özü budur. Önderlik buna, "Namusu kurtarmak istiyorsunuz, namusu kurtarmaya çalışıyorsunuz, ama zaferi kurtarmak önemlidir. Bireysel namusu değil, bir halkı kurtarmak gereklidir" diyordu.

Amaç insanı büyütür

Hedef, amaç dediğiniz şey sizin iddianızdır. İddia odur ya da iddia onunla bağlantılıdır. "Ben parti kuracağım, ben militanı yaratacağım, ben düşmanın ulaşamayacağı ve sürekliliğimi her koşul altında koruyacak örgüt ortaya çıkaracağım." Önderliğin, Mahirlerin katledilmesinden sonraki kararı böyledir. *"Onlar sürekliliği sağlayacak bir örgüt ortaya çıkaramadılar, kendileri katledildi ondan sonra da örgütler dağıldı, yenilgi budur. Ama ben onlar gibi yapmayacağım, ben onların o boşluğunu gidereceğim. Diğer yönüyle Mahir'e çok fazla eleştirim yok ki, Deniz'e eleştirim yok. Halka bağlılık, düşman karşısındaki duruş, diğer bir sürü etken ancak onlar gibi olunabilir. Bir insan ancak onlar kadar yücelebilir, ama diğer boyutuyla eksiklikleri var. Benim yapmam gereken o eksikliği gidermek. Düşmanın asla ulaşamayacağı bir yere yerleştireceğim, örgütün merkezini ve örgütlemede sürekliliği sağlayacağım. Mücadeleye sürekliliği sağlayacak bir öncü örgüt ortaya çıkaracağım."* şeklinde İddia bu ve bunu başardı. Ortada hiç bir şey yokken cezaevinde tek kişiyken iddiası budur. Belki de henüz, 'Kürdistan Sömürgedir' tezi bile kafasında çok fazla netleşmiş değildir. Dediğim gibi, amaç insanı büyütür. İkincisi ise, duyarlılıktır. Önderlik duyarlılığı, "En üst düzeyde bilme diye" tanımlıyor. Duyarlılığı tanımlamak gerekir. Bu da bir duruştur. Önderlik diyordu ki; *"Bende tavşan yüreği var, sizdeki öyle değildir. Sizdeki cesaret bile benim tüylerimi diken diken ediyor. Sizdeki cesaret ilginçtir, ya hero ya mero cesareti, nerede inceyse orda kopsun cesaretidir. Ama benim ki böyle değil, ben on yıl ötesini düşünürüm, o anki yenilgiyi düşünürüm ve bugünden tedbir alırım".* Bir cümlesi vardı benim için çok değerliydi. *"Kritik bir yenilgi anı gelip kapıya dayandığında eğer duracak gibi olmadıysa siz şereften yoksunsunuz. "Kritik bir yenilgi gelip kapıya dayandığında yüreğiniz ne diyor? Burası önemlidir. Yüreğiniz nasıl çarpıyor? Ben o yüreğin o an onun durması için on yıllar sonrasını düşünürüm, ama siz diyorsunuz ki, kritik bir yenilgi anı gelip kapıya dayandığında bu Özgürlük Hareketi'nin kapısı kapanır ve bana bir başka kapı daha açılır."*

Öncelikle Önderlikte işin hayaller boyutu önemlidir. Bir çocuğun çok büyük amaçları olamaz, hayalleri olur. Yedi yaşında bir çocuk, 'Ben Kürdistan'ı kuracağım' diye çıkmaz. Ama kafasının içerisinde o Kürdistan'ı kuruluşa götüren bir şey var. Bir amaç ve daha güzel bir yaşam var. "Bu yaşam yaşanmaya değmez, ben bu yaşama katılmıyorum, ben senin örfünü-adetini takmıyorum" diyor. Bu tarzdaki bir itiraz karşısında da bir kişiyle arkadaşlık kurmak bile yeni bir toplumsal ilişkiye yönelmektir ve bu da bir amaç ilişkisidir. Son derece soyludur ve Önderlik bunu yapıyor.

Önderlikte duyarlılık bir varlık gerekçesidir

Önder Apo yaşamını bölümlere ayırıyor. Yaşamın ilk döneminde ne yapıyor? Yedi yaş civarında başlayan bir yaşam dönemi var. Bu yaşamın içinde ki amaç nedir? Burada kullandığı yöntem nedir? Yöntemsizlik, amaçsızlık var mıdır? Bir de büyük olarak bizlerin yöntemiyle, amacıyla kıyaslayın. Şu noktayı önemli buluyorum. Önderliği "Ben böyle yaşamayacağım" demeye götüren şey nedir? Onun duyarlılığıdır. Bazen yoğunlaşırız, 'ben doğruyu yakaladım' deriz. O an o yoğunlaşma anında, 'bundan sonra böyle olur, biz böyle gidebiliriz' deriz. Ama bizim yoğunlaşmamızda süreklilik yoktur. Duyarlılık oluşuyor, ama bu duyarlılık sürekli bir hal almıyor ve bir yaşam duruşuna dönüşmüyor.

Önderlikte duyarlılık bir varlık gerekçesidir. Varlığı duyarlıdır, var olmak duyarlı olmaktır. Tavşan yüreği ne demek? Kürt halkının düşmanları çoktur, her taraftan saldırı var, yaşam sürekli katliam tehdidi altında veya katlediliyor. Bu durumda yaşamı korumak ya da savunmak için ne yapacaksın, sürekli uyanık olacaksın. Sürekli uyanıklık, sürekli böyle tehlike karşısında duyarlılık ve ona karşı tedbir geliştirme, tavşan yüreği burada yaşatan yürektir. Diğeri ise, 'ya hero ya mero, hızlı yaşa genç öl cesedin yakışıklı olsun…' yaklaşımıdır. Mesele budur. İşte namusu kurtarma biraz böyledir. Biraz da arabesk yaşam köle yaşamının bir özelliğidir.

Burada birey toplum ilişkisi de önemlidir. Bireyin gücünü, bireyin toplumsallaşmadaki rolünü, yerini küçümsememek önem kazanıyor. Önderlik; *"Toplum tanımlanmaya çalışıldıkça, cehalette derinleşme gibi bir paradoksla karşılaşılmaktadır. İnsan bireyinin gelişiminde toplum ne denli belirleyiciyse, gelişmenin önünde de o denli engeldir. Toplumsal paradoks buradadır. Liberalizmin kendisini derinleştirdiği bireyle, komünitenin bağladığı birey her ikisi de benzer ölçülerde çarpık ve tekil olarak yaşamdan kovulmuş olmaktadır.*

"Bu tür hasta bireylere dayanarak toplumu tanımlamak mümkün değildir. Ne yazık ki, insanlık günümüze kadar her iki halin etkisinden kurtulmuş değildir. Bu toplumsal paradoksla ne kadar bilim yapılabileceği son derece tartışmalıdır. Bilim yapılabilmesi için temel şart olan zeka, ancak toplumla dile kavuşarak sıçrama yapabilmekte, fakat bir adım ötesinde önü yine toplumsal varlık tarafından kesilmektedir."

"Böylece hakikat olgusu son derece izafi kalmaktadır. Tam da bu noktada dogmatik inanç veya düşünce katılaşarak insan zekasını en gerici anılarınkinden bile daha duyarsız ve yanılgılı kılabilmektedir. Dogmatik toplumun yaygınlığı düşünüldüğünde bilimin göreliliği

İnsanı olduğu gibi bırakan hatta küçülten şeylerden tiksinmek lazım. İnsanı olduğundan daha büyük kılan şey nedir? Bu yöntem de olabilir. Zorluklarla boğuşmak insanı daha büyük kılar. Onun için zorlukları sevmek lazım. Yol insanı büyütür, yolda karşılaştığınız zorluklar ve onlarla boğuşma, o zorlukları aşma sizi büyütür.

kendini oldukça hissettirmektedir. Toplumsal paradoksun tümüyle aşılması imkansız olmakla birlikte, bunu sınırlı ölçüde aşmak bilme düzeyine ulaşmakla mümkündür" diyor.

Burada daha çok rol bireye düşüyor. Bazen toplumsallık adına bireyi siliyorsun veya etkisini azaltıyorsun ya da tersi birey adına toplumu hiçleştiriyorsun. Her ikisi de doğru değil, ama bizim de şu andaki inanç sisteminde daha çok o noktalarda yoğunlaşarak doğruyu yakalamak biçiminde bir sorunumuz hala devam ediyor. Bu toplumsal paradoksu onun içindeki bireyler aşabilir. Aşması gerekenler esas itibariyle onlardır. Sonuçta birey her zaman toplumla ilişki içindedir, ama aynı zamanda çelişkisi de var, önü kesildiğinde onunla mücadele eder ve onu aşmak ister, ama yine bunu toplumsal zeminde yapar, toplumla birlikte yapar. Onun dışına çıkarak yapmaz. Toplumsal varlık mevcut durumu aşmak dogmatizmi kırmak zorundadır.

İnsanı güçlü kılan da zayıflık karşısındaki tiksinti duygusudur

Toplumsal değişim konusu önemlidir. 'Şöyle şu toplumsal etkiler, anamız-babamız bizi kötü yetiştirdi sorun onlardadır beni öyle yetiştirdiler' diyenler var. Bana göre bunlar doğru yaklaşımlar değildir. Çözümsüzlük gibi durumlar insanı etkiler, ama belirleyici değildir. Senin devrimciliğinin önünde asıl engel onlar değildir. Asıl engel olan sen kendinsin. Senden kaynaklanan bir şeydir. Kendini irade haline getirmemen, kendindeki yapma iradesini ortaya çıkarmaman önemli bir sorun oluyor. Önderlik, "Kim bana ne derse desin, isterse beni Nietzscheci olarak tanımlasın, çok eskiden beri ben zayıf insandan tiksiniyorum" derdi. İnsanı güçlü kılan da zayıflık karşısındaki tiksinti duygusudur.

Kendi güçsüzlüğünden tiksindin mi yücelebilirsin, ama böyle idare edersen orta yolcu durursan yapamazsın. Sorun orada isteme sorunudur. Arzu, tutku, aşktır. Hakikat niye aşktır? Aşk nedir? Aşktaki önemli bir unsur olarak tutku nedir? İsteme nedir? Zaten pozitif özgürlük anlayışı istemekle bağlantılıdır. Şu olsun, şu olacak, şu olmalı pozitif bakış budur.

Toplumsal zemin paramparça olmuş olabilir. Ama ona karşı da Önderliğin yine belirlemesi var; *"Bireyin içinde şekillendiği toplumsal yapı ne denli tahrip edilmiş olursa olsun, dolayısıyla bu tahribat onun içinde şekillenen bireye ne denli yansırsa yansısın yine de insana güvenmek esastır"* diyor. Peki, bu güvenin kaynağı nedir? Neden güveniyorsun? Onun nesine güveneceğiz? Eskiden 'iradecilik' diyorduk. Ama Apoculukta bir iradeleşme durumu var. Onun yaratımı anlamla doğrudan bağlantılıdır. Kişilik oluşumu, duruş, insanların hiç mi zayıflıkları yok? Önder Apo*; "Birçok yönden benden daha güçlüsünüz. Ben sizin yaptığınızı yapmam. Sizin gibi değilim, ama benim yaptığımı da siz yapamıyorsunuz. Peki, hangimizinki daha doğrudur"* diyor.

O zaman Önderliğe bakmak lazım, ne yapıyor? Hakikat derken neyi kast ediyor? "İmralı cezaevi yaşamıma dair" bölümüne her zaman bakılmalıdır. Senin baktığın yerde gördüğün şeydir. Hakikat arayışı anlam arayışı ise, anlam arayışı öncelikle anlamsızın ortaya çıkarılması ve onun reddidir. Önce bir şeyi anlamsız olarak mahkum etmen lazım ki, anlam arayışı olsun.

Anlamsızlık nedir? O sistemin bedenleşmiş vücut bulmuş halidir. Onun etkileriyle yaşamanın kendisidir. Biçiminden içeriğe kadar her şeyi yaşayacaksın ondan sonra bilmem ben neyim diyeceksin. Böylesi bir yaklaşım olmuyor.

Reflekslerin gelişmesi önemlidir. Mesela Önderlik öncelikle, "Ben böyle yaşamayacağım" diyor. İkincisi; "Yaşamak mı istiyorsun o zaman bir topluma bağlı olarak yaşanabileceğine dair kendini öncelikle ikna etmen lazım." Yaşamak istiyorsan bir topluma bağlı olarak yaşayabilirsin. Bu toplum kök toplum da Kürt toplumu da olmayabilir. Başka bir toplum da olsa yine de bir topluma bağlı olarak yaşa ve önce kendini buna ikna et. Toplumsuz yaşanamayacağı konusunda kendini ikna et. Ahlaklı insan budur. Bunlar Önderlikte çok nettir. Çıkardığı dersleri çok çarpıcı olarak ortaya koyuyor. *"İmralı'da bana dayatılan komplo, umudun zerresini bile bırakmayan cinstendi. İdam cezasının infazı var, psikolojik savaş unsuru olarak bunlar hep gündemde tutuldu. Ama ben, kendi kendime şunu söyledim: Ben kendimi milyonlaştırmıştım. Onun için dedim ki, siz milyonlarca kişiyi tek bir hücrede nasıl tutabilirsiniz!"*

Ama biz bireyci olduğumuz için öyle söyleyemiyoruz. Önderlik devamında şu belirlemeleri yapıyor; *"Aslında dış koşullar, devlet, idare ve cezaevinin kendisi saraylara özgü bir donanımda olsa dahi, bana özgü tecride nasıl dayandığımı açıklamaya yetmez. Temel etkenler koşullarda ve devletlerin yaklaşımlarında aranmamalıdır. Belirleyici olan benim kendimi tecrit koşullarına ikna etmemdir. Öyle büyük gerekçelerim olmalıydı ki, tecride dayanabileyim. Tecrit de olsa büyük bir yaşamın sergilenebileceğini kanıtlamalıydım.*

Öncelikle iki kavramsal gelişmeden bahsetmeliyim. Birincisi; Kürtlerin statüsüne ilişkindi. Şöyle düşünüyordum: Benim özgür yaşamı arzulamam için, bağlı olduğum toplumun özgür olması gerekirdi. Benim cezaevinden çıkmamı arzulamam için toplumun özgür olması gerekir. Daha doğrusu bireysel özgürleşme toplumsuz gerçekleşemez."

Önderlikte bunlar iç içedir. Bireysel özgürleşme toplumsuz gerçekleşemez.

"Sosyolojik açıdan birey özgürlüğü tamı tamına toplumun özgürlük düzeyiyle bağlantılıydı. Bu varsayımı Kürt toplumuna uygulayınca algılamam oydu ki, Kürtlerin yaşamı etrafına duvar örülmemiş bir zifiri zindandan farksızdır." Peki, biz burada algılıyor muyuz? Birbirimize benzer yanlarımız var. İnsanlar özgür insanlarmış gibi yaşıyorlar. Ama Önderlik bize bir uyarıda bulundu. Bu satırları yazmadan İmralı sürecine düşmeden çok önce dedi ki, *"Özgür insanlarmışsınız gibi dünyaya bakmayın. Özgürlüğe müthiş muhtaç insanlarmışsınız gibi dünyaya bakın."* Ama biz bu ihtiyacı hissetmiyoruz. Aslında ihtiyaç keşfin anasıdır. Seni keşiflere, icatlara yöneltecek olan senin ihtiyaçlarındır, özgürlük ihtiyacındır.

"Kürt gerçeğine bağlanmak onun sorunsal haline bağlanmaktır"

Önderlikte bunlar çok somut var. Önderlik yaşamı çözümleyerek deneyim çıkartıyor. Çıkardığı sonuçları senin önüne koyuyor. "Bu algıyı edebi bir anlatım olarak sunmuyorum" diyor. Yaşanan gerçeğin tamamen hakikati olarak tanımlıyor: *"İkinci kavramı tam anlayabilmek için ahlaki bir ilkeye bağlılık ihtiyacı vardır. Kendini mutlaka bir topluma bağlı olarak yaşanabileceği konusunda bilinçli kılacaksın. Modernitenin yarattığı en önemli bir algı da toplumsal bağlılığı olmadan da kendini yaşatabileceği konusunda bireyi ikna etmesidir. Bu ikna sahte bir anlatıdır, öyle bir yaşam yoktur. Ama imal edilmiş sanal bir gerçeklik olarak kabul ettirilir. Bu ilkeden yoksunluk, ahlakın çözülmüş olduğunu da ifade eder. Burada hakikatle ahlak iç içedir."*

"Yaşamımda bir yeri daha kavramak gerekir. O da Kürtlükten kaçış ya da tersine Kürtlüğe yöneliştir. Uygulanan kültürel soykırım karşısında kaçış için koşullar her yerde hazır ve nazırdı. Kaçışı daima teşvik edicidir. Ahlaki ilke tam da burada devreye girer. Kendi bireysel kurtuluşu pahasına, kendi toplumundan kaçış ne derece doğru veya iyidir" diyor.

Daha önemlisi bağlandığın toplum nasıl bir toplum? 'Kürt Sorunu' Kürt olgusu tepeden tırnağa sorunlarla yüklü bir olgudur. Önderlik; "Kürt gerçeğine bağlanmak, onun sorunsal haline bağlanmaktır" diyor. O zaman çözümü dayatıyor. Ona bağlılık çözüm üretmektir. Yoksa Kürt gerçeğini bilmek değildir. Önderlik; "Siz bana bağlısınız, ama kendinizi bana taşıttırıyorsunuz" diyor. Onun sorunsal haline bağlanıyorsak eğer, o zaman buna çözüm getireceğiz.

Zindandan çıkıyorsun, bir başka tehlikeli zindana adım atıyorsun. Bunun bilinci var mı? Dışarı çıkınca, 'Ben özgürleştim, ama geride hala yoldaşlarım var.' Bu bile doğru bir söylem değildir. Bu söylem çok fazla gerçeği ifade etmiyor. Buradaki tutum kesinlikle çok büyük önem taşıyor ve sonuç çıkarıyor. Önderlik; *"Burada iç ve dış cezaevi arasında epey mukayesede bulundum. Sonuçta dışardaki tutsaklığın birey için daha tehlikeli olduğunu fark ettim. Bir Kürt bireyinin kendini dışarada özgür sanarak yaşaması büyük bir yanılgıdır. Yanılgı ve yalanın egemenliği altında geçen bir yaşam, kaybedilmiş ve ihanete uğramış bir yaşamdır. Bundan çıkardığım sonuç, dışarıda ancak tek bir şartla yaşanabileceği, onun da günün yirmi dört saatinde Kürtlerin varlık ve özgürlüğü için savaşım içinde olabileceğidir. Ahlaklı ve onurlu bir Kürt için yaşam, kesinlikle günün yirmi dört saatinde varlık ve özgürlük savaşçısı olmak demektir"* diyor.

Hakikat budur. Aslında sezilerimizle bunu kavrayabiliriz. Önderliğin sezgi dediği şey veya duyarlılık dediği şey bununla ilgili değil midir? Bunun farkında olarak kendini konumlandırmak. Kendisine çare bulduğu an topluma çare buluyorsun demektir. Benim anlatmaya çalıştığım budur. Kendine çare bulduğun an yola giriyorsun, evrensel bütünlüğü yakalıyorsun. Anlam nedir? Anlam dediğin, varlık hakkında senin farkındalığındır.

Biz çok minimal düşünüyoruz. Negatif düşünce, olumsuzlayan düşüncedir, olumsuzluğu hep öne çıkaran düşüncedir. "Bizden bir şey çıkmaz!" Aslında bilinçaltında böyle negatif bir düşünce var. Oysa şu var: Kürt gerçekliği içinden çıktın daha iyimser düşünebilirsin. İnsanlığın kaynağında biz varız. İnsanlığın kaynağında o görkemli kültür var. Ben o kültürle bağ kuracağım, o kültürü yaşayacağım ve ben o kültürü yaşatacağım. Bu temelde başaracağım. Küresel düzeyde yayılacak olan yine o kültür olacak ve insanlığı yeniden özgürleştirecek. Kürtler, sistemin efendilerinin beslenmesine de büyük hizmetlerde bulundular, ama bu kez onların soyunu kurutacak bir sistem ortaya çıkaracağım. Böyle bakmak önemli oluyor.

Önderlik zaten, "Beslenmesine körce hizmet ettikleri efendilerin soylarını kurutmak…" Kürtlerin kendilerine şu anda düşen temel görev budur. Onların soyunu kurutacak bir eylemi ortaya çıkaracağım. Böyle büyük düşünerek büyük düşünceyi örgütlemek gerekiyor. Önderliğin söylediği biraz da budur. Büyük düşünceyi örgütlemek nedir? Madem hakikat olarak örgütleniyorsun senin katıldığın şey Önderliktir. Önderliğe katılmak, Önderlikten bir parça olmaktır. Ondan beslenmektir, onu beslemektir. Bu kadar nettir. O çerçevede büyük düşünmek lazım.

"Anlamın ve hissin yaşattığı insan en güçlü insandır"

Önderlik 'Bir Halkı Savunmak' kitabında; "Anlamın ve hissin yaşattığı insan en güçlü insandır" diyor. 'Koşullar uygun değil!' deniyor. Peki, anlam gücü nereye gitti? Hani en büyük güç anlam gücüydü, en büyük güç duygu gücüydü, bizim en büyük öfkemizdi. Sisteme o büyük öfkemiz neye kadir değil ki, niye bunu görmüyoruz.

Önderlik aslında kendi yaşamını esas alıyor. *"Bireysel ve örgütsel yaşamımı üç döneme ayırmak mümkündür. Birinci dönem, anamla kendi toplumsallığımı kendim kurabilirim iddiasıyla başlar. Önce aileye ve köye karşı gösterilen tepkiden sonra ilkokula gitmeyle gerçekleşir. İlkokula başlamak devletleşmeye ilginin ciddi adımıdır.*

Kişilik, komünal toplumdan devletçi topluma doğru bir dönüşümün adımını atar. Şehirleşmeyle birlikte yürür, şehir değerleri kırsal komünal değerlere göre üstün sayılır. Orta, lise, memurluk ve üniversite son sınıfına kadar okumak, devlet adamlığı için ön hazırlıktır. Herkeste bu yaşlarda şehir, devlet kişiliği hakim olur. Geri bırakılmışlık ve ezilen milliyet konumu devlete karşı tepkiye dönüşür.

Kişilik bu dönemde ezici biçimde geleneksel toplumun bağlarından kopartılmıştır. Anacıl komünal kırsal soy toplumu büyük oranda inkara uğramış, bunun yerine geçmişini inkar eden, küçük gören, devletin büyüklüğüne tapınan, gözü kara resmi düzene koşan, oldukça marjinal bir kişilik oluşmuştur. Oldukça trajik bir kişilik katliamı yaşanmıştır. Eski toplumu, anasını, babasını, kardeşlerini, komşularını, köyünü, akrabalarını, yaşlıları, çocukları, kadınları,

soyunu, sınıfını hor gören bu ne oldum delisi kişilik, tüm az gelişmiş ülkelerde bir afet halini almıştır. İçerikten yoksun bir modernizmle, insanın temel toplumsal değerlerine karşı derin bir yabancılaşmayı yaşar."

Önderlik bunları açtı. Ondan sonra ilk şey buradan solculuğa yöneliş var. İkinci dönem, ondan sonra da üçüncü dönem olarak zaten çözüm var. Bu dönemi Enkidu'yla başka yerde benzeştiriyor. "Zaten hepimiz sisteme doğru koşturulmuş Enkidolardık" diyor. Kürtler açısından da durum budur. Her ilkokula başlayış devlete Türkiye'ye doğru koşuştur ve Enkidulaşmaktır. Enkidu kopuş kişiliğidir, ana toplumundan, soyundan, akrabalarından her şeyi biraz ret etmektir. O konuda onları inkara uğratmaktır.

Birine kendi durumunu biraz tanımla dediğimizde, 'Bende küçük burjuva, Türk eğitim sisteminin etkileri, asimilasyonun ve feodalizmin etkileri, modernizmin etkileri şu düzeyde var. İşte biraz da Özgürlük Hareketi'nin de etkileri var…' denir. Böyle hepsi arasında bir parçalanma var. Bu tanımlama hiç bir şey olmama anlamına geliyor. Özü budur. Gerçek bütünken tamamlanabilir. Ama parçalanmayı tanımlayamıyorsun, hakikat yitimine denk düşüyor. Onun için bunun kendisi bile parçalanmayı ifade eder. Sınıflaşmanın etkileri en büyük parçalanma etkenidir. Sınıf etkilerini taşıyorsan zaten parçalanmışsın demektir.

Onun için Önderlikte o kadar keskinlikler görüyorum ki, örneğin ben bazı kavramları çok bilinçli olarak kullanıyorum. Duyguların bir doğrultu kazanması, duyguların kesinliği, duyguların çarpıcılığı. Önderliğin belirlemelerinde bunlar çok nettir. Kesinlik, keskinlik, çarpıcılık insanı etkileme düzeyinde çok nettir. Sınıflaşma konusunda çok nettir. "Sınıflaşmak insanlıktan düşmektir" diyor. Sınıf etkilerini yaşıyorsan insanlıktan düşmenin etkilerini yaşıyorsun demektir. Önderlik sınıflaşmaya karşı bunu söylediği an da, Önderlikle sınıflaşma arasında bağ yoktur, bitmiştir. Biz de söylüyoruz, ama bizde vardır çünkü ağırlığını hissetmiyoruz.

Önderlik şunu söylüyor; *"Benim özgür yaşamı arzulamam, bu kapıdan çıktığımda özgürlüğe kavuşuyorum diyebilmem için halkımın özgür olması gerekir. Halkım mutlak kölelik koşullarında yaşıyor ve o açıdan benim dışarı çıkarsam özgürleşeceğim düşüncesine sahip olmam büyük bir sapma anlamına gelir."* Peki, biz Kürtlerin dışarıdaki yaşamının etrafına duvar örülmemiş zifiri bir karanlık yaşam olarak tanımlayabilir miyiz?

Kapitalizmin dehşeti bireyde köleliği içselleştirmesindedir

Mutlak köle nasıl tepki gösterir? İlk kölelerin tepkilerini düşünün, içselleşmişse kölelik tepkin olamaz. Kapitalizmin zaten dehşeti oradadır. Kölelik içselleştiği için, o derin köleliği en büyük özgürlük patlaması olarak değerlendirebilir. Avrupalı şunu söylüyor; 'Bedenimi satmam, benim özgürlüğümün kanıtıdır.' Bunu bir özgürlük işareti sayıyor. 'Sana ne, bana karışma.' diyor. Batı'da böyle bir algı var. Ama bu büyük bir yanılgıdır. Kürtlerde bu boyutlarda değildir. Bizdeki yanılgılar tersidir. Onun için hakikat arayışına giden insanın öncelikle en temel ilkesi ne olmalıdır? Asla aldanma ve aldatma, aldanmayacaksın ve aldatmayacaksın.

Önderlikte şu konuda büyük duyarlılık görüyorum: Öncelikle verili olanın yaşam olmadığı konusunda nettir. Onun karşısında çok duyarlıdır. Bu netlik onu arayışa götürür. İnsanı arayışa götüren şey verili durumda aradığını bulamamasıdır. Önderlik o konuda o kadar iddialıdır ki; *"Bağlanılacak, sahiplenecek bir değer bulamıyordum ki bağlanayım. Nihilist değildim ama bağlanacağım bir değer de yoktu"* diyor. Bunalımın kaynağında bu vardı, o onu arayışa yöneltiyor. Bizde rahatlık var, bir sömürge insanından beklenmeyecek düzeyde bir rahatlık var. Toplumun mutlak kölelik koşullarında yaşayan bir insandan beklenmeyecek ölçüde rahatlık var. Toplumu özgür insanlar gibiyiz. Belki kadrolar böyle değildir, toplumda yaşayan insanların çoğu böyledir, rahattır.

Ailelerin çocuklarına yaklaşımlarına bakalım. Çocukları sanki böyle özgür toplumun çocuklarıymış gibi yaklaşıyor. O noktada yöntem olarak kesinlik üzerinde durmamız lazım. Bütünlük demek, kişilik bütünlüğü, duyguyla-düşünce bütünlüğü demektir. Kesinlikte budur. Kişilikteki bütünlük demek, duygu dünyasıyla düşünce dünyasının birlikteliği demektir. Duygusal zekayla, analitik zekanın el ele vermesi, birbirini karşılıklı geliştirmesi demektir. Duyguların ayaklanması, analitik zekanın isyana kalkması ve ikisinin ele ele verip çözüm üretmesi demektir. Parçalanma ise, bu iki zekanın bir birinden kopması, birinin dibe düşmesi, diğerinin de anlamını yitirmesidir, çok fazla gelişmemesidir.

Zayıflık gelişememenin nedeni değil, gelişmenin gerekçesidir

Eksikliğin olmadığı yerde zaten gelişme olmaz. Canlılığın özünde bu var. Gelişme, açılma, farklılaşma, güçlenme bunların hepsi zayıflığa tekabül eder. Canlılık, zayıf noktalardan meydana gelmek demektir. 'Biz insanız, çünkü biz zayıf noktalardan meydana geliriz' diyorduk. Geçmişte biz ilk mücadeleye başladığımız dönemde, 77'de Haki arkadaşın anısına yazdığım bir yazıda da var; "Biz canlı hayatız ve dolayısıyla biz zayıf noktalardan meydana geliriz." Güçlenme de oradan gelişir. Sana zayıflığın yön vermiyor. Sen zayıflığına hükmediyorsun, onu özgürleşmenin gerekçesi yapıyorsun. Zayıflığın gelişememenin nedeni değil, gelişmenin gerekçesidir. Algı biçimine bağlıdır. Zayıflık gelişmenin gerekçesi midir, yoksa gelişmemenin nedeni midir? Eğer gelişmenin gerekçesiyse, onun iradesini yaratıyorsun ve ona göre pratiğin gelişiyor.

Ama bizde çoğunlukla eksikliklerimizi, zayıflıklarımızla izah ediyoruz. Halbuki isteklerimizle, duygularımızla izah etmeliyiz. 'Ben istemedim onun için olmadı. Yeterince istemedim, tutkuyla istemedim onun için olmadı.' Biraz böyledir. Önderlikte de şöyledir; "Beni öldürmeyen bir şey, beni güçlendirir. Benim tarzımda başarı var, başarısızlık yoktur. Başarısızlığı kabul etmiyorum" diyor. Bu bir tarz ve yöntem sorunudur.

Önderliğin şöyle bir değerlendirmesi var; *"Mesele yaşayıp yaşamamak değil, doğru yaşamasını bilmektir. Her ne kadar doğru yaşamasını becermesek de, doğru yaşamın arayışından vazgeçmemek, o yolun yolcusu olmaktır."* Bu bile önemli bir duruştur. Doğru yaşamın arayışından vazgeçmemek, ama dikkat edilirse bizde doğru yaşamın arayışı tekliyor. Zaman zaman kesinti oluyor ve o kesinti arayışın durması anlamına geliyor.

Önderlik gerçekliğine katılıyorum diyoruz. Ona katılıyorum diyorsan, inşasına katılmak demektir. Bu sadece kavramsal ve kuramsal inşa değil, aynı zamanda pratik bir inşadır. Demokratik Ulusun inşasıdır. Önderlik gerçeğine katılacağız. Bu bir bireye katılma değildir. Önderlik, dar anlamda bir birey değildir. Bir dünya görüşüdür.

Önderlik; "Bende dile gelen bir tarihsel bakış açısıdır. Toplumsal gerçekliğimizdir, halkımızın demokratik özgürlüğüdür, evren anlayışımızdır" diyor. Önderlik gerçeği bu ve buna katılıyorsunuz. Nasıl katılacağını da belirtiyor. "Benimle birlikte yürümek istiyor musunuz?" Aslında orada da soru soruyor. "Hakikate katılmaya var mısın? Demokratik Özgürlük Önderliğiyle birlikte yaşamak isteyenlere…" Hitabet bu biçimdedir. 'Evet, ben seninle birlikte yürümek istiyorum.' Bunu söylüyor musunuz? Hakikat savaşçılığı aslında bu sorulara verilen cevaptır. Onun için çok soyutlayarak bakmak yerine bunu günlük, anlık bir inşa işi olarak görmek önem kazanıyor. Düşünsel olsa bile bir inşadır, günlük, anlık bir görevdir. Pratik, maddi üretim boyutunda bir inşa olsa bile gene de günlük pratik görevler mesafesindedir ve bunu bu tarzda yapmamız gerekiyor.

Bazı kavramları kullanıyoruz, ancak bana çok doğru gelmiyor. Mesela; 'Eziklik duyuyorum, eziliyorum.' Bu kavramlar hoş duygular değildir. Eziklik yerine öfke duymak daha güzel bir duygudur. Öfke eziklikten daha soylu bir duygudur. Niye eziklik duyuyorsunuz? Bir şeyi başarmadan niye onun ezikliğini yaşıyorsun ki, onun öfkesini yaşa ki onu aştırabilesin. Eziklik bir yerde, 'çaresizim, ne yapayım!'ın itirafıdır.

Önderlik hakikatin anlamıysa, o zaman anlamın cisimleşmiş hali Önderliktir, Önderlik gerçeğidir. Dolayısıyla, Önderlik ,"Savunmalarım neredeyse ben ondayım" diyor. Oradaki anlam gücü de böyledir. Bir de onu sistem yapıyor. Demokratik Ulusun inşası, Demokratik Konfederal sistem. Bölge çapında, Kürdistan çapında bunlarda son derece nettir. Hatta gençlik, kadın bağlamında nettir. Nasıl bir sistem? Önderlik anlam boyutuyla ele alıyor. Sadece anlam açısından değil, hakikat-anlam ve yapılanma birlikteliğidir: "İnsanlık tarihinde olumlu anlamda gerekli olan ne varsa aldım, sentezledim, süzülmüş bal kıvamında size sunuyorum" diyor. Önemli olan budur.

İnsanlar hep zehir içe içe balın tadını bile alamıyor. Aslında biraz onu da düşünüyor. Sende ister istemez çağrışım yapan şeyler bunlar oluyor. İşte bu durumu değiştirmemiz lazım. Onun bilinci bile insanlara adım attırır.

Bu anlamda kendine güvenme, öz güç önemlidir. Tamam, biz beceremedik. Öyle kişisel, bireysel düzeyde ele alayım, ama hareket kişilerle ifade edilecek bir şey değildir. Bu şunda da var. Tez ve anti-tez karşı karşıya geldiğinde sentez oluşur. Sentez, tez ve anti-tezin toplamından ayrı daha farklı, büyük bir şeydir. Hem farklıdır hem daha büyük bir şeydir ve ikisinin toplamını aşar. Niteli̇kçe farklıdır, nicelikçe de çok daha farklıdır.

Öncelikle gerekli olan doğru bir yöntem belirlemedir

Kuşkusuz yöntem son derece önemlidir. Sonuçta yöntemsizlik diye bir şey söz konusu olamaz. Mutlaka izlenen bir yol olabilmelidir. Amaç-hedef ilişkisi, amaçlarla hedefler söz konusu olduğunda bizi amaçlarımıza, hedeflerimize götürecek bir yol mutlaka olmak durumundadır. Bir yön belirlemek zorundayız, yön almaksızın olmaz. Yöntem de aslında yön belirlemeyle bağlantılı. 'Bütün yönlere dönebiliriz. Hangi yöne gidersek hedefe ulaşırız' diyemeyiz. O açıdan da öncelikle gerekli olan doğru bir yöntem belirlemedir.

Fakat bazen yöntem amacın yerine geçiyor. Örneğin, din bu çerçevede ele alınabilir. Dinsel yol ve yöntem aslında bir yönüyle araç olması gerekiyor. Amacın insan olması gerekiyor, ama tersi olabiliyor. Din amaç yerine geçiyor, insan araç oluyor. Dine uymak zorunda olan insan oluyor. Bu ilginç olduğu kadar olumsuz bir durumdur. Aslında burada esas olan insanın kendisidir. Dinde esasta insanın hizmetindedir. Çünkü insanı doğru bir amaca, aynı anlama gelmek üzere doğru bir yaşama götürmesi lazım. Dinin de anlamı budur. Diğer bütün yöntemler için de gerekli olan esas itibariyle budur. Amaç-araç ilişkisi bu açıdan da önemlidir.

Önderliğin, 'yöntem hastalığı' dediği şeyde, yöntemdeki araç konumundan uzaklaşmayla bağlantılıdır. En azından bir boyutu budur. Yöntemin kendisinin amaç yerine geçmesiyle bağlantılıdır. Tabi yine de bu durum, yöntemin anlamsızlığını, yöntemin gereksizliğini ortaya koymaz. Yöntemle -çok büyük ihtimalle diyorum- sistem arasında da bağlantı var. Sonuçta düşünmenin kendisi sistem olmak zorundadır. Önderlik doğrudan kendi kişiliğinin öylesi bir karaktere sahip olduğunu ifade ediyor. "Benim kişiliğim, bir sisteme kavuşmadıkça asla rahat etmeyecek özellikler taşıyor." Bir; düşüncede sistem oluşturma. İki; bu sistemi pratikleştirme. Bu da reel olan sistemi çözerek aşmayı gerektiriyor.

Sonuçta her birimiz sistemle uğraşıyoruz. Karşımıza aldığımız bir sistem var. Kapitalizm bir sistemdir. 'Kapitalist modernite sistemi' diyoruz. Bu sistemi çözmemiz lazım, bunu çözmemiz bile yetmez. Bu uygarlığın bir aşaması ya da krizli aşaması, uygarlığın kriz ve kaosa girdiği dönemin ifadesi kapitalizmdir. Sistemi aşacaksak o zaman bu sistemi de bütünlüklü olarak incelemeliyiz. Karşımızdaki sistem bir bütündür. Tarihsel

Peki, o zaman sistem etkilerinden nasıl kurtulacağız? Sorgulama da doğru bir yöntem midir? Ya da zaten kendimi ondan kurtarmalıyım demek mi gerekiyor? Giriş böyle olsa zaten kurtarıyorsun. Sonuçta dönüp bakıyorsun, ne kadar kurtarmışım. Başlangıçta ona karşı tutum önemlidir, girişte önemlidir. Partiye katılım nasıl bir şey diye geçmişte yoğunlaşırdık. Partiye katılma kesinlikle bir kararlaşmadır. Yoksa insan böyle bilmem önce nerede hazırlanıp, kendisini dört dörtlük yaparak gelip katılmıyor ki. Nasıl yapıyor? Kararlaşma yaşıyor. 'Parti budur, gerçeklik budur, benden şunu şunu istiyor. Şu kadar zorlukları var, şu kadar kolaylıkları var, şu kadar güzellikleri var. İşte şu kadar fedakarlık yapmak gerekir ve ben bunların hepsine evet diyorum.' Kararlaşma budur. Kararlaşma ve bu temelde iradeleşme, oradaki anlam gücüne de bağlıdır. Dolayısıyla; bundan sonra senin hiç eksik olmadığın anlamına gelmiyor, yine eksiksin. Güçlü insan hiç eksikliği olmayan insandır dememek lazım. İnsanı böyle mi tanımlayacağız? Hayır. İnsanın kendisi her zaman eksiktir. Canlı olmak demek, eksik olmak demektir.

Önderlikteki düşünce bütünlüğü, anlam derinliği, ruhunuza seslenişi; senin ruhuna dokunuyor, yüreğine dokunuyor, en ince yerlerine dokunuyor ve seni utandırıyor. Orada başka bir yerde kalman, insanlıktan nasibini almamış olmayla özdeş gibidir. İnsansan onu izlersen ve 'Ben seninle birlikteyim, senin söylediklerine amenna diyorum' dersin. Anlatmaya çalıştığım, Önderlik yüksek bir tempo ile kendisini geliştirdi.

Önderlik kendisini yarattı, kendisiyle birlikte muhteşem bir kadro yarattı. Kim diyebilir ki, Özgürlük Hareketi militanlığı yoktur. Bu nicelik meselesi değildir. Bir Özgürlük Hareketi militanlığı yok mudur? Muhteşem bir Özgürlük Hareketi militanlığı vardır. 14 Temmuz direnişçiliği nedir? Zîlan nedir? Bunlar Özgürlük Hareketi militanlığıdır. Önderlik bunları da yarattı. Önderlik aynı zamanda direnen bir toplum yarattı. Bitmiş tükenmiş bir gerçeklikten bir halk yarattı, ama bunları hep kendisiyle birlikte yarattı, iç içe yarattı. Tüm bunu emekle ve duruşla yaptı.

uygarlık sistemidir. Bir nehir akışı gibi sürüp geliyor. Bütünlüklüdür. Anlam arayışımız aynı zamanda anlamsız olanın ortaya konmasıdır.

Anlamsız olan nedir? Karşımızdaki uygarlık sistemidir. Anlam kaybına yol açan, dolayısıyla anlamsızlığı anlam yerine koyan nedir? Kapitalizmdir. Önderlik uygarlığı nasıl tanımladı? "Yalana dayalı toplum sistemi" olarak tanımladı. Hakikat neydi? "Özü doğruluktur." Yalana dayalı toplum sisteminin inşasına başlandığı andan itibaren gelişen şey hakikat yitiminin kendisi oluyor. Dolayısıyla bu noktada hakikat arayışımız, özü itibariyle sadece bu mevcut sisteme 'hayır' demekle yine de bizi bir yere götürmüyor. Duruşumuzun sadece red ile sınırlı kalması, bir anlam ifade etmiyor. Bu en kolaycı yöntemdir. Bir şeyi ret etmek en kolay yöntemdir. Ret gerekir, ama çözerek aşmak gerekli olandır. Zaten bilgi de bunun için gereklidir.

İki yönlü çalışıyorsunuz. Bir; karşıt sistemi, sizi hakikat arayışına yönelten sistemi çözüyorsunuz. Şu var. Eğer bu sistem iyi bir şey olsaydı veya olumluluklar olsaydı içinde hakikat payı taşısaydı, çok fazla arayışın aciliyeti ortaya çıkmazdı. Ama kapitalist sisteme bakıldığı zaman -eğer Önderliğin gözü ile bakıyorsanız- gördüğünüz şey insansızlıktır, toplumsuzluktur. Önderliğin bu konuda çok çarpıcı belirlemeleri var. "Aslında kıyametin bütün belirtileri var" diyor. Dinle karşılaştırma yapıyor, gerçek anlamda kıyametin hangi biçimde kopacağı konusu belki de sorun oradan geliyor. Acaba bir doğal olayla mı gelecek yoksa toplumun içinden mi olacak? Bir doğal felaket de olabilir. İnsanlık öyle yapmış ki, dünyanın dengesini bozmuş durumdadır. Ekolojik felaket -biz çok fazla farkında değiliz- devasa boyutlardadır. İnsan ekolojik felakete yol açıyor. İnsanın insan üzerindeki tahribatı, insanın doğa üzerindeki tahribatına kadar götürüyor.

Paradigma, hakikat rejimiyle doğrudan bağlantılıdır

Şunu söylüyoruz; 'Pozitivizm doğrudan kapitalizmle bağlantılıdır.' Ne diyor? "Doğayı insanın hizmetine sunman lazım." O zaman doğayı insanın hizmetine sunmak istiyorsan, doğayı tanıman lazım. Aradığın her şey, bütün bilgilerin kaynağı doğada var. "Fakat doğa cimridir, sana istediğini vermiyor" diyor. Bunu objektif bilimin, deneyin temellerini atan Francis Bacon söylüyor. Doğayı kadına benzetiyor. Kendisi o zaman aynı zamanda Kraliyet yargıcıdır. Kendi döneminde muazzam bir cadı kadın avı var ve cadılıkla suçlanan kadınlara yapılan işkenceler var. Doğanın sırlarını çözmek için ona atıfta bulunuyor, ama o kadınlara uygulanan işkencelerin aynısının doğaya uygulanması gerektiğini ve doğanın bu temelde sırlarının çözülmesi gerektiğini söylüyor. 'Bilim güçtür' ve 'bilim iktidardır' diyor. Güç denemesi öncelikle doğa üzerinde uygulanmak zorundadır. Ondan sonra endüstriyalizm dediğimiz felaketlerin temellerini atıyor.

Bizim bütünlüklü düşünmemiz şu açıdan da önemlidir: Paradigma, hakikat rejimiyle doğrudan bağlantılıdır. Nasıl bir paradigma? Bizim paradigmamız nasıl bir toplum kurmamız gerektiğini bize gösteriyor. İnşa etmemiz gereken toplumun en temel, doğal, tarihsel, karakteristik özelliklerini çarpıcı bir biçimde bize gösteriyor. 'Ekolojik toplum, demokratik toplum, kadın özgürlükçü toplum' diyoruz. Bu yüzden, 'ekolojik boyut' en temel boyutlardan biridir. Bu konuda yanlış algılar var. 'Ekoloji' denince bizde park bahçe yapmak, bir iki ağaç dikmek böyle anlaşılıyor.

Anlam yapılanmadıkça bir değer ifade etmez. Aslında anlam her zaman bir yapıya ulaşmak ister. Tüm canlı türlerinde var, atom altı dünyada da var. Mutlak suretle öyle bir eğilim var, birlik olma eğilimi var. Atom altı dünyadaki o parçacıklar nasıl varlıklarını sürdürecekler, o hızlı hareketle neyi ifade ediyor? Var olmaları, varlıklarını sürdürmeleri lazım. Birbirleriyle ilişki içinde hızla yeni oluşumlar ortay çıkarıyorlar. İnsan bir organizma olarak var. Hücre de kendi içerisinde bir organizmadır, ama daha alt düzeyde olgular varlıklarını sürdürebilmek için hücre tarzındaki bir yapı oluşturuyorlar ve bir yapı meydana getiriyorlar. Bütün hücreler kendi aralarında yeni bir sistem yaratıyorlar, varlıklarını sürdürebilmek için doku yaratıyorlar. Dokular üstte organel yaratıyor, organeller organ yaratıyor, en üste bir organizma ortaya çıkarıyor. Ama her biri kendi içerisinde bir sistemdir.

> Örgüt her şeydir, örgütlü insan her şeydir. Örgütsüz insan hiçbir şeydir. Bu en temel ilkedir. En muhteşem örgüt parti örgütlenmesidir. Parti örgütlenmesi olmadan zaten toplumsal inşa olmaz. Parti örgütlenmesi de sadece bir merkez seçmek değildir. Yukarıdan aşağıya demeyeceğim, yatay, muazzam bir parti örgütlenmesi ortaya çıkarmak gerekir.

Toplumsallaşmayla ortaya çıkan güç, bir evrensel güçtür. Böyle toplumsallaşan insanın uzaya gitmesi, atom altı dünyasına inmesi var. Önderlik bunları örnek olarak veriyor. Bunu toplumsallık yapıyor. Onun da özü olarak örgütlenme yapıyor. Kadroyu tek başına bırak, yine de bireydir. Kadronun da toplumsallığı, onun parti içindeki örgütlülüğüdür. Onun bir araya gelişinin ortaya çıkardığı enerjisidir. İki kadronun bir araya gelmesi sadece iki insanın toplamı değildir. İki insanın çok üstünde bir gücün açığa çıkması demektir. Eğer bu anlaşılmazsa diğeri anlaşılmaz.

Örgüt her şeydir, örgütlü insan her şeydir. Örgütsüz insan hiçbir şeydir. Bu en temel ilkedir. En muhteşem örgüt parti örgütlenmesidir. Parti örgütlenmesi olmadan zaten toplumsal inşa olmaz. Parti örgütlenmesi de sadece bir merkez seçmek değildir. Yukarıdan aşağıya demeyeceğim, yatay, muazzam bir parti örgütlenmesi ortaya çıkarmak gerekir. Bazı şeylerde dikey de olabilir, ama asıl olarak yatay parti örgütlenmeleri olabilir. Bölge komiteleri, yerel komiteler, okul komiteleri, hücreler, semt komiteleri bunların hepsi öyledir.

Rusya'da biliyorsunuz Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 1. Kongresi polis tarafından basılıyor ve bütün üyeleri tutuklanıyor. Ondan sonra üyelerinden haber bile alınamıyor, yok ediliyor. Lenin partiyi kuruyor, fakat o adımın tarihselliğine bağlı kalarak partinin kuruluş kongresini 2. Kongre olarak tanımlıyor. Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 2. Kongresinde bölünme ortaya çıkıyor. Bölünmede azınlıkta olanlar var, bir de çoğunlukta olanlar var. 'Menşevizm' sözcüğünden azınlık çıkıyor. Azınlıktakiler Menşevikler demek oluyor. 'Bolşevitsvo' çoğunluk. Bolşevikler çoğunlukçular oluyor. Parti içinde çoğunluğu Lenin'in kanadı oluşturuyor. Parti üyeliği maddesi üzerinden yürütülen tartışmalardan bölünme doğuyor. Parti üyesi kimdir? Bu tanım örgüt içinde bölünmeye yol açıyor. Martov, "Parti üyesi, parti örgütlerinin birinin denetimi altında çalışan, parti programını kabul eden ve partiye düzenli aidat ödeyen kişidir" diyor. Lenin ikisini olduğu gibi söylüyor. "Parti programını kabul etmek, partiye düzenli aidat ödemek bir de parti örgütlerinden birine katılmak, birinin içinde yer almak, denetim altında çalışmak ve bir de katılmak." Katıldın mı onun bütün kurallarına tabi oluyorsun. Katıldığın zaman onun ölçülerini esas alıyorsun. Denetimi altında çalıştığın zaman örgüt ölçülerine gerek yok, zaten sürekli kontrol edemezsin, örgütün içinde yer almayan bir insanı bir parti üyesini denetler gibi denetleyemezsin.

Lenin'in partisi, Lenin'in parti üyesi tanımı Rusya'da devrim yaptırdı. Devrim yapmaya götürdü. Diğeri ise, Emperyalist sistemle bütünleşmeye götürdü. Martovcular sistemle uzlaştılar. En sonunda Kapitalist sistemle bütünleşerek devrim karşıtı oldular. Bizim açımızdan da böyledir. Bizim parti üyeliğimiz tanımlanabilir. Parti örgütlerinin birinde yer alma şartı kesinlikle var. Bir de sadece onun içinde yer almak da değil, katılmak işte erimek, bütünleşmek gerek. Dediğim gibi, parti toplumsallığı denilen, bütün toplumsallığın özünü oluşturan toplumsallık hali parti örgütlenmesinin oluşumuyla, kuruluşuyla olur.

Her bir kadro bir akademidir

Önderlik; "Akademik kadro olmadan sistem inşa edilemez. Akademik kadro bedende kılcal damarlarla yayılandır" dedi. Böyle bir akademik kadroyu kim oluşturacak? Bizler oluşturacağız. Aslında ben şöyle de ele alıyorum: Normalde her bir kadro bir akademidir. Özü odur. Akademi bir ev olabilir, her yerdir. Önderlik o konularda da savunmalarda mütevazı yerlerden söz ediyor. Yunanistan'da o eski dönemde akademinin kurulduğu yerler cadde kenarıdır. Cadde kenarında derslerini veriyorlar. Böyle özel olarak şöyle okullar kurma böyle okullar kurma yoktur.

Bir diğer yanılgıda şudur; "Sanki devlet çözümü, Kürt varlığını kabul edecek, biz ondan sonra sistemi inşa edeceğiz! Ondan önce biz adım atamayız. Bildiğimiz tek dil savaşın dili olacak." Bana göre en yanlış yaklaşımlardan biri budur. Önderlik sisteme bağlanmıyor. Zaten sistemin içinden sisteme karşı sürekli direnme halindedir. "İktidar her yerdedir" diyor. İktidar ve sömürü odaklarının olduğu her yerde bir direniş odağı oluşturacaksın ve onun karşısında topluluk inşa ederek dikileceksin. Zaten toplum inşa etmek, topluluk inşa etmektir. İki insanı bir araya getirmektir, üç insanı sistemin dışında kendi yaşamını idame ettirecek tarzda örgütleyebilmektir. Anlam gücüne dayalı olarak sisteme muhtaç olmadan yaşayabilmektir. Sistemin içindesin, ama özünde sistemin dışındasın sistemden tümden kopmuşsun. Yapılması gereken budur. Sistem inşası böyle başlar. Fakat biz, 'devlet izin vermiyor inşa olmaz' diyoruz.

> Toplum inşa etmek, topluluk inşa etmektir. İki insanı bir araya getirmektir, üç insanı sistemin dışında yaşamını idame ettirecek tarzda örgütleyebilmektir. Anlam gücüne dayalı olarak sisteme muhtaç olmadan yaşayabilmektir. Sistemin içindesin, ama özünde sistemin dışındasın sistemden tümden kopmuşsun. Sistem inşası böyle başlar. Fakat biz "devlet izin vermiyor inşa olmaz" diyoruz.

Önemli olan insanın kendini ve potansiyelini bilmesidir

Aslında bizim yapabileceğimiz şeyler var. Önemli olan burada kendini ve potansiyelini bilmedir. Potansiyel dediğimiz şey enerjidir, olasılıklar dediğimiz şeyde aslında enerji potansiyelidir. Bu enerjiyi potansiyel olmaktan çıkarıp, aktiviteye dökmektir. Bu neyle olur? Kendindeki potansiyel enerjiyi açığa çıkar, kinetik enerjiye dönüştür, hareketli enerjiye dönüştür. Bu hareketli enerji de aslında enerjiyi bütünleştirmekle oluyor. Bütün enerjileri birleştir, bu da örgütle olur. Aradığın sendedir. Önder Apo'nun şu sözünü unutmamak gerekir; "Biz aslında her şeyi yapabiliriz, şunu şunu yapabiliriz. Ben olsam şunu yapardım…" Herkes bunu yapabilir. Kaldı ki diyor; "Bütün bu saydığım işleri yapma konusunda kişinin kendisinden başka önünde ciddi bir engel yoktur." Engel var, ama asıl büyük engel kişinin kendisinden kaynaklanıyor. Bireyciliği, bencilliği, kendini rahatsız etmemesi, keyfiyetçiliği böyle amaçlarından kopukluğu, uzaklığı, gayri ciddiliği bunlar önemli, esas olan engel bunlardır.

Önder Apo bize partili olmanın iki temel unsura bağlılıktan geçtiğini belirtiyor. "İstediğim iki temel şey var" diyordu. Bir; ciddiyet. İki; anlayış gücü olmak. Anlama işine ciddi yaklaşacaksınız, anladığınızı aynı ciddiyetle hayata geçireceksiniz. Bunlar olduktan sonra her şey olur. Onun için kendimizde öncelikle ciddiyeti sorgulamalıyız. Ciddiyet nasıl bir şey? Böyle kaşı çatık bir hal değildir. Ciddiyetin onunla bir alakası yoktur. Eskiden ciddiyet nerde durduğunu nerede olduğunu bilmektir derdim. Özgürlük Hareketi'nin içindesin sanki onun içinde değilmişiz gibi davranıyorsun. Ciddiyet Özgürlük Hareketi gibi bir hareketin içinde olduğunu bilmektir. Zilanların örgütü, Kemallerin örgütü içinde olduğunu bilmektir. Bu örgütlerin içinde olmak ciddiyet ister. Zaten anlamın biriktiği yerde anlam gücü ister. Dolayısıyla; anlayışsızlığa, ciddiyetsizliğe karşı kendimizden başlamak üzere büyük savaş verilmeli ve hakikat yolunda yürüyüşün, öncelikle kişiden anlama ve ciddiyet istediğini iyi bilmeliyiz. Hakikat savaşçılığı içinde vazgeçilmez iki temel koşul, iki temel olgudur.

Bir diğer önemli olgu ise; vicdandır. Vicdan tanımları yapmak lazım. "Demokratik Barış Sürecine Felsefi Bakış" Önderlik çözüm sürecini başlatırken ilk belirlemesi budur. Bu birinci belge son derece önemliydi. Beni de en çok etkileyen bölümü burasıydı. "Bir; evrene bakış açımız oluşumun temel yasası farklılık içinde bütünlüğe dayanır. Aynılık veya benzerlikler farklılıklarla mümkündür. Benzerlik olmadan farklılık, farklılık olmadan benzerlik dolayısıyla bütünlük olmaz. Yaşamın kendisi özgürlük gelişimini sağlarken bunu ancak farklılık temelinde gerçekleştirir" diyor. Bu birinci maddeydi.

"İki; bilinebildiği kadarıyla insan toplumu mahlûkat içinde en gelişmiş vicdana sahip biricik varlıktır. Kutsal gelenekte bu husus insan eşrefi mahlûkattır biçiminde deyimlenir. İnsanın toplum doğası bu özelliğini temelde din, felsefe, sanat ve bilimsel etkinliklerle gerçekleştirir. Vicdanın kendisi kurt-kuzu ikilemini aşma gücünü ifade eder. İnsanın toplumdaki bu konumu eşsizdir. Toplumsal sorunların çözümünde vicdan en büyük silahtır.

Üç; insan bireyini, onun vicdanını mümkün kılan toplumsal varlığıdır. Toplumsal vicdandır. Toplumsuz birey düşünülemeyeceği gibi, vicdansız toplum da düşünülemez." Genelde tüm toplumsal sorunların, hatta Kürt sorunu diye en temel sorunun çözümünde bile vicdan en etkili silahtır.

Vicdan konusu önemlidir. Yine de toplumdan bağımsız düşünülemez. Eğer ortada bir toplum yoksa vicdan da söz konusu değildir. Vicdanı etkin bir silah olarak devreye sokmak için bile sizin örgütlü bir toplumunuzun olması gerekir. Ortada toplum dediğiniz bir şeyin olması gerekir. O nedenle çok önemlidir. Örneğin Türkiye toplumu bu kadar dağınıkken Tayip Erdoğan istediğini söyler. Dünyanın gözü önünde "Kadın-erkek nasıl bir olabilir!" diyor. Bu düzeyde geri konuşabiliyor. Peki, bu gücü nerden alıyor?

Sorun sadece gündem saptırma değil, o bir boyutu olabilir. Ama karşısındaki kadınlar onu dinleyebiliyor. Kadın bakan konuşurken, genç bir kız soru sormak istedi, ağzını kapattılar dışarı attılar. 'Nazikçe, fazla hırpalanmadan dışarı atıldı' deniliyor. Herhalde bir de uyarı da bulunmasaydı ne yaparlardı! Ağzını kapatmanın ötesine gidip o kıza neler yapmazlardı ki. Bir de götürenlerde dışarı atanlar kadınlardı. Bu korkunç bir vicdansızlıktır. Türkiye'de ortada toplum yok. Buna karşı bir tepki yoktur.

Vicdan konusunda Dostoyevski'nin tanımı da çok soylu ve güzeldir. "İnsanın içindeki tanrıdır" derken, zaten vicdan için toplumla bağını da kuruyor. Vicdan, senin toplumsallığa bağlılıktaki gücünün de ifadesidir. Bireyci vicdansızdır. Bireycide asla vicdan olmaz. Toplumsal insanda vicdan olur. Bir kadroda vicdan olur. Çünkü onda toplumsallık vücut bulmuştur. Ancak bir bireyci kişilikte olmaz.

Biz öyle bir toplum yaratacağız ki, temel ilkemiz şudur; "Kurt-kuzu ikilemini aşacağız." Toplumda birileri kurt, birileri kuzu olmayacak, biri diğerini yemeyecek. Bu liberalizmin temel felsefesidir. Dolayısıyla; bireyciliğin kökünü kazıyacağız. Bireyciliğin kökü kazıldı mı, toplumdaki farklılıklar bir arada yaşar. Bu farklılıklardan biri kuzu, biri kurt olmaz. Farklılıkların eşit ve özgür temelde bir arada yaşaması bizim özgürlük anlayışımızın farklılığa dayanmasındandır. Biz kendimiz de birer farkız, hatta her insan bir farklılıktır. Homojenleştirmeden kaçınmak zorundayız. Ortak ölçülerimiz olabilir, amaçlarımız bir olabilir, aynı hedefe doğru yönelebiliriz, aramızda muazzam bir birlik olabilir, ama yine de farklıyız.

Bu farklılıktan yola çıkarak din bu farklığı dikkate alır. 'Bir insanı öldüren bir dünyayı öldürmüştür' sözü bu anlama gelir. Her insan özü itibariyle aslında ortak dünya içerisinde yer alan, farklı bir dünyadır. Her insanın kendisi bir dünyadır. Çok fazla homojenleştirme yaklaşımı doğru değildir. Amaç birliği önemlidir. Önemli olan 'birlik' kavramıdır. Farklılık içinde bütünlük oluşturabilmektir.

Farklılık nedir? Elbette devrimciliğin ortak özellikleri var, ama bunlar bir kişide cisimleşir, her bir insanda cisimleşir. Devrimci militanın özelliklerinin ortaklığı, kişiliklerimizi oluşturur. Birbirimize eşitlemez, her şeyiyle eşitlemez, çünkü bu doğru değildir. Bunu bir yana bırakıyorum ve diyorum ki, önemli olan suçun zeminini ortadan kaldırmaktır, olumsuzlukların zeminini ortadan kaldırmaktır. Gerekli olan budur. Eskiden de derlerdi; 'sivrisineklerle tek tek uğraşmak yerine bataklığı kurutmak önemlidir.' Sıtmanın zeminini ortadan kaldırmak bir anlam ifade edebilir. Adalet biraz da böyle gerçekleşir.

■■■

Zindan direniş tarihinde onurlu bir sayfa:
'83 Eylül Direnişi

Cuma Tak

Amed zindan direniş tarihinde Eylül 1983 direnişi bir doruktur. Bütün direnişlerin yeşerttiği umut, geliştirdiği bilinç ve inanç, büyüklüğü öfke ve cesaret, biriktirip beslediği kararlılık ve mücadele azminin örgütlü bir isyana dönüşmesinin adıdır Eylül Direnişi. Yükselen isyan çığlıklarının birikip her tutsağın bağrında patlayan öfkenin adıdır. Bu toplumsal başkaldırının dayandığı direniş mirası, örgütsel öncülüğü, ideolojik doğrultusu ve felsefik bakış açısı anlaşılmadan bugünün kavranılmasının yetersiz kalacağı açıktır. Zindan direniş tarihinde oldukça önemli bir yeri olan Eylül Direnişi'nin tarih bilincine bir katkı sunacağı inancıyla yazıldığını belirtirken, yazının iç diyalektiğini kurmak için de bir başka tarih ve günde yaşanmış olay olan PKK ana davasının karar günüyle başlayan gelişim süreciyle anlatmak anlaşılması açısından daha yararlı olacaktır.

24 Mayıs 1983. PKK ana davasının son karar günü tutsakları ana koridorda sıraya dizdiklerinde önce bilekler kelepçelendi, ardından zincire vuruldu. İki düzine halinde sıralanan yirmidört tutsak adeta tek zincire mahkum edilmişti. Yüzlerce tutsak aynı uygulamaya maruz kalmıştı. Kafasından ya da sırtından alınan jop veya kalas darbesiyle biri düştüğünde zincire çapraz bağlı yirmidört tutsak aynı anda düşüyordu. Yeniden yürüyüş koluna girmeleri ayrı bir eziyet oluyordu. Köle pazarlarına satılmaya götürülen köleler gibi ringlere bindirilmişlerdi. Evet o gün başka bir gündü. PKK'li tutsaklara verilecek idam kararının açıklanacağı gündü. Cezaevi idaresi, asker ve subaylar, mahkeme heyeti ve bir bütün işkenceciler takımı telaş ve korku içindeydi. Aksine tutsaklar çok daha sakindi. Yıllardır bir amaç uğruna yapılan işkenceler onlara göre amacına ulaşmıştı. PKK'li tutsaklar şahsında Kürt halkına biçtikleri idam fermanı bu gün açıklanacaktı ve son darbe vurulacaktı.

Mahkeme heyeti, zebaniler takımı gibi yerini aldığında tutsaklar kelepçeleri ve zincirleri çözülmüş vaziyette hazır bekliyorlardı. Ardından peş peşe açıklandı idam kararları. Sonuçta 35 PKK'li tutsağa idam cezası verilirken, bir o kadarına da müebbet hapis cezası verilmişti. Onlara göre teslimiyet ve ihanetin kapısı biraz daha aralanmıştı. İdamlar örülmek istenilen ihanet ağının son ilmiği olacaktı. İşkenceyle korku kaleleri haline getirildiğine inanılan yürekler verilen idam kararıyla tam bir yıkıma uğratılacaktı. Amaçladıkları ihanet bataklığı yaratılmış olacak ve ihanet virüsleri Amed zindan bataklığından bütün Kürt yurduna yayılmış olacaktı. Bu da Kürt halkı için bir felaket, bir yıkım ve yok oluşun baska bir şekli gerçekleşmiş olacaktı.

Sıkıyönetim Mahkemesi heyeti başkanı Emrullah Kaya zafer kazanmış komutan edasıyla idam kalemini kırarken, tutsaklar ayaktaydı. Adeta ölüme meydan okurcasına hep bir ağızdan ve tek yürek atışıyla "yaşasın PKK", "yaşasın Kürdistan" sloganlarını haykırmışlardı. Atılan sloganlar korku duvarlarını bir bir yıkmıştı adeta. Mahkeme salonunda PKK'li tutsaklar yeni yaşam çığlığı ve yeni bir direniş kararı anlamına gelen haykırışları duyan iç güvenlik amiri "PKK kefeni yırttı" diyecekti. Gerçek anlamda PKK şahsında Kürt halkına biçilen kefen yırtılmıştı. Mazlum Doğan'ın "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" özdeyişi tutsakların, PKK ve Kürdistan halkının yolunu aydınlatmaya devam ediyordu.

Yaşamın adı direnişti

Mahkeme dönüşü her an işkence olan Amed zindanında tam bir ölüm sessizliği hakimdi. İç güvenlik amirlerinden Osman Aydın koridorun ortasında duruyordu. Mahkemede alınan anlamlı tutum zindanda inşa edilen zulüm saltanatını sarsmıştı adeta. PKK şahsında Kürt halkını yeniden tarihe gömme stratejisi iflas etmişti artık. İnsanlıkla zulmün kıyasıya savaştığı Amed zindanı yeni bir direnişe tanıklık ediyordu. Elleri arkadan kelepçeli halde koridora dizilen her tutsağın önünde ikişer asker ellerinde jop, zincir ve kalaslarla duruyorlardı. İç güvenlik amiri, tutsaklar üzerinde direnişiyle büyük saygınlık yaratan ve direniş önderlerinden Mustafa Karasu'yu çağırarak orta yerde durmasını söyledi. Bütün tutsakların gözleri Karasu'daydı.

Osman Aydın, "Karasu mahkemede yaşasın PKK, yaşasın Kürdistan" diye bağırmışsın. Burası cezaevi şimdi de "yaşasın Türkiye cumhuriyeti diye haykıracaksın" dediğinde, tutsaklar nefeslerini tutmuş adeta gözlerini Karasu'nun duruşuna kilitlemişlerdi. Karasu'ya sonsuz güvenleri vardı. Ama kırılmak istenilen bir halkın güveni ve devrimci iradesiydi. Karasu önce arkadaşlarını bir bir süzdü. Biraz sonra yaşanılacak olan vahşeti görür gibiydi. Sonra gözlerini işkenceci başı iç güvenlik amirine dikti. Arkadan bağlı kelepçeye vurulmuş yumruklarını sıkarak başını omuzlarından biraz daha dik tuttu ve "yaşasın PKK", "yaşasın Kürdistan" diye haykırdı. Ardından iç güvenlik amirinin bir işaretiyle saldırı başlamıştı, tutsak çığlıkları bir birine karışarak koridorada yankılanırken Amed zindanı yeni bir vahşeti duvarlarına resmetmişti. Ama artık onurlu yaşamın adı direnişti..

İdam cezasına çarptırılan tutsaklar ağır işkence seansının ardından ikişer kişi hücrelere konuldular. Yapılması gereken ilk iş yapılanmak yaşamı örgütlemekti. Bu da çok zor olmadı. Kısa sürede kimin hangi kat, hangi hücrede olduğu tespit edildi ve birkaç gün içinde ihtiyaç duyulan örgütlülük sağlandı. Doğal olarak ilişkiler Mustafa Karasu'da merkezileşecekti.

Mehmet Hayri Durmuş yoldaşın şahadet mertebesine ulaşırken son nefesinde Karasu'nun kulaklarına fısıldarken "ben ölüyorum parti sana emanet" deyişini bütün tutsaklar çok iyi bilince çıkarmıştı. Tutsakların kendi aralarında oluşturdukları ilişki ağıyla düşünceler alındı varılan karar kapsamlı ve sonuç alıcı ölüm orucu şeklinde bir direniş örgütlendirilecekti. İlk alınan tutum, düşmanın koyduğu kurallara itiraz etmek, uymamak, itiatsızlık geliştirilerek devrimci ölçüler içinde bir yaşam sürdürmekti. İdam hücresinde ölümü beklerken düşmana inat, ömür bir günde olsa özgürce yaşamak parti felsefesinin bir gereğiydi. Günlük yaşamda, görüş günlerinde, mahkeme ve hastanelere gidiş gelişlerde adım adım devrimci tutum geliştirilerek direnişin zemini oluşturuluyordu.

Hücrelerdeki idam mahkumları üzerinde vahşet düzeyinde işkence uygulamaları büyük oranda kalkmıştı ancak, koğuşlardaki binlerce tutsak hala işkence altındaydı. İtirafçılık furyası futursuzca devam ettiriliyordu. Koğuşlardan hücrelere ulaşan insan cıglıkları bir an evvel direnişin başlatılması isteminin dinmeyen bir feryadıydı adeta. Ve direniş giderek olgunlaşıyordu. Direniş kararı netleşince sohbetler daha bir yüksek sesle yapılmaya başlandı. Türkiye devrimci hareketinin ve Türkiye halkının genç evlatlarından Erdal Eren yaşı küçük olduğu halde 12 Eylül faşist cuntası tarafından yaşı büyütülerek idam edilmişti. PKK'li tutsaklar da idam hücresinde böylesine bir beklenti içerisindeydiler. Var olan ortak kanı, altı ay içerisinde idamların gerçekleşeceğiydi. "Bunlar bizi altı ay içerisinde asacaklar. O zaman geceleri de yatmayalım ömrümüzü dokuz aya çıkaralım hangi arkadaşın partiden ve halktan ne beklentisi ve vermek istediği mesaj varsa söylesin içimizden biri idamdan kurtulup yaşarsa partiye iletir" söylemi hala hafızalarda tazeliğini koruyor.

1 Eylül 1983 günü...

Tutsakların ortak duygu ve düşünceleri aynı noktada kilitlenmişti. İdamdan ötesi yok! Amed zindanının her anı idamdır, ölümdür. Amed zindanı Mezopotamya'nın bağrında yükselen bir utanç abidesi gibi duruyor. Bir vantus gibi insandan yana ne varsa kemiriyor insanı insan yapan temel erdemler, insanlık onuru, ulusal ve toplumsal değerler hunharca katlediliyordu. İdamların gerçekleştirilmesi biyolojik yaşamın son bulması gibi bir anlam taşıyabilirdi, ancak gel görki Kürdistan'da herşey yeni baştan yaratılıyordu. İdam gecesini beklerken bile Amed zindanında yükselen insan çığlıklarını yüreğinin derinliklerinde duymak ve cevap olmak için ölümün bir başka biçimine hazırlanmak, ölüme giderken bile ötekilere güneşi karşılamayı armağan etmek bilinç, inancı ve erdemliliği yeşeriyordu Kürdistan'ın bitek topraklarında.

1 Eylül 1983 günü Urfa-Suruç davası duruşmasında direniş kararı açıklandı. Yirmi PKK'li tutsak Amed zindanında uygulanan politikaları bütün sonuçlarıyla ortadan kaldırmak, vahşet düzeyindeki işkencelere son vermek ve insanlık onurunu yüceltmek için ölüm orucu direnişini başlattı. Mazlum Doğan yoldaşın 21 Mart görkemli eylemi, ardından Dörtlerin bedenleriyle iheneti yaktıkları tarihsel duruşları ve 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu, Eylül Direnişi'nin dayandığı tarihi mirastı. Gerçekleşen her eylem 12 Eylül faşizminin korku imparatorluğunu güçlü bir şekilde sarmış ve yıkım aşamasına getirmişti. Eylül Direnişi bu zemin üzerinde bir hesaplaşma mücadelesi olacaktı. Bu inanç, bilinç ve kararlılıkla başlatıldı ölüm orucu direnişi.

Ölüm orucuna giren tutsaklar ikişer ikişer alt kattaki hücrelere alındılar. Üst katlarda da idam mahkumu tutsaklar kalıyordu. İlk beş gün oldukça sessiz geçti. Eğitim adı altında farklı farklı havalandırmalara çıkarılan binlerce tutsağa işkence altında zorla söylettikleri ırkçışoven içerikli marş sesleri bazen işkence çığlıklarına karışarak hücrelere ulaşıyordu. Bu durum da öfke yüklü hüzünlü bir atmosfer yaratıyordu ölüm hücrelerinde. 5 Eylül günüydü "her Türk asker doğar", "vatan sana canım feda" vb slogan sesleri Amed semalarına yayılırken; hücrelerin tam karşısında bulunan görüş kabinlerinden derin uğultular duyulmaya başlandı. Pencere camlarının kırılmasıyla uğultular daha net anlaşılır oldu. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "kahrolsun işkence" haykırışları o kahredici yenilginin ardından oluşturulmaya çalışılan teslimiyet atmosferinden adeta zafer nidaları gibi ölüm hücrelerine yetiştiğinde bütün tutsaklar kulak kesilmişlerdi.

Kaderin değişeceği gün!

Sloganlar aralıksız devam edince hücredekiler de aynı coşku ve kararlılıkla karşılık verdiler. Aradan çok zaman geçmemişti ki koğuşlardanda "kahrolsun işkence","insanlık onuru iskenceyi yenecek", "yaşasın PKK" diye haykırmaya başlamışlardı. Binlerce tutsak havalandırmaya çıkarılmış işkenceli eğitim görüyorlardı. Yaklaşık elliye yakın ırkçışoven Türk marşları ezberletilmiş ve tutsaklara zorla söyletiliyordu. O gün, tutsakların kaderinin değişeceği gün! Kölelik zincirinin kırılmaya başladığı gün "yaşasın PKK" nidaları havalandırmalara dolduğunda tutsaklar önce şaşkınlık ve hayret içinde ırkçı-şoven ve faşist marşları bırakıp "kahrolsun işkence" sloganlarıyla eşlik ettiler. O an her şey aniden tersine dönüvermişti. Bir an öncesine kadar azrail kesilen gardiyan askerler adeta şoke olmuşlardı. Korku ve telaş içinde kapıları kapatıp kaçıp gitmişlerdi. Başkaldırı tam bir isyana dönüşmüştü.

Askerler kaçıp soluğu idarede alırlarken; tutsaklar işkence tanrılara karşı yaptıkları başkaldırı ardından yaşanılacakları çok iyi bildiklerinden her koğuş kendi içinde bir savunma mekanizması kararlaştırıp uygulamışlardı. Ranzalar sökülmüş kapıda barikat oluşturmuşlardı. Döşek, yastık, battaniye, ne varsa barikatın üstüne yığmışlardı. Bir saldırı girişiminde barikat ateşe verilecekti. Slogan atarak, şiirler ve marşlar okunarak ajitasyon çekerek birbirlerine moral aşılıyorlardı. Cezaevi idaresi ilk şoku atlatıp saldırıya geçince Amed zindanı üzerinde simsiyah dumanlar yükselmeye başlamıştı. Saldırıya uğrayan her koğuş kurdukları barikatları ateşe veriyordu, zindan tam anlamıyla bir cehenneme dönüşmüştü. Her yer direniş, her yer bir yangın yeriydi yaşanılan tam bir toplumsal başkaldırı gerçekleşen de bir devrimdi. Gelinen aşamada devrimci tutsakları kurşuna dizerek öldürebilirlerdi, ama asla eskisi gibi kölece bir yaşama döndereмezlerdi.

Gerçekleştirilen başkaldırı ya zaferle taçlandırılacak ya da tutsaklar teslimiyetin kuyu karanlığında ihanetle zorunlu bırakılacaklardı. Bu da diri diri betonlara gömülmekten farksızdı. Cehennem ateşinde erim erim erimekti. Kazanmaktan, başarmaktan, özgürleşmekten başka yol yoktu. Gün geçtikçe isyan büyüdü. Cehennem zebanileri işkence çarklarını işletemiyordu artık. Direniş marşlarını sabahlara kadar haykıran tutsaklar her saldırıya direnerek cevap veriyorlardı. Mazlum Doğan yoldaşın ölümsüzlük eylemini gerçekleştirirken verdiği mesajı gecikmeli olarak tutsak yüreklerde isyan ateşine dönüşüyordu adeta.

Bu ülke, bu şehir, bu zindan ve bu hücreler neden bir ölüm kadar sessiz? Bu ülke, bu şehir, ve bu zindan, neden böyle karanlık? Karanlık gittikçe çoğalıyor, hiç kimse bu zifiri karanlığa, bir ışık olamıyor, Bu koyu karanlığa, ilk ışık ben olacağım nerede bir zulüm, nerede bir zalim ve nerede bir karanlık varsa, ateşimi orada yakacağım.

Mazlum Doğan yoldaşın mesaji tutsakların isyan perspektifi olmuştu. Mazlum'un yaktığı üç kibrit çöpü kızıl bir meşaleye, meşale de isyana ve özgürlük ateşine dünüşmüştü. Zalimin korku ve zulümle coğalttığı karanlık direnişçilerin yaktığı özgürlük ateşiyle kıyasıya bir çatışma içindeydi. Bu kavga, bu çatışma günlerce sürdü. Direniş safları daha da büyüdü. Yirmi kişiyle başlayan ölüm orucu direnişçilerinin sayısı giderek iki yüzü aşmıştı. Direnişi bastırmak için cezaevindeki özel askeri birliklerin dışında 7. Kolordu komutanlığından komando birlikleri de cezaevine getirilmişti. Başta komando saldırıları olmak üzere her saldırıya karşılık veriliyordu. Deyim yerindeyse tam bir barikat savaşı yaşanıyordu. Ölüm haberleri yayıldıkça direniş daha da boyutlanıyordu. Sonuçta düşman gittikçe gürleşen direniş ateşi karşısında yenilgiyi kabul ederek ölüm orucu direnişcileriyle görüşmeye razı olmuştu.

Çıplak yüreklerin direnişi

Amed zindanına alınan sadece PKK değildi. PKK şahsında zindana alınan insanlıktı. Vahşet timsali TC, zulmü temsil ediyordu. Zulümle insanlığın çatıştığı bir mücadele alanıydı Amed zindanı. İnsanlık adına tutsaklar çıplak yürekleriyle direniyorlardı. Acımasız işkenceler altında korku yuvasına dönen yürekleriyle şimdi toplumsal bir ayaklanmaya cesaret etmişlerdi. Adeta yürek yüreğe akmış yek vücut olmuşlardı.

Tutsakların tek amacı vardı; esaret zincirini kırmak. Bunun için de yeni bir direniş biçimiyle kavgalarını sürdürüyorlardı. Hiç bir güç, hiç bir saldırı onları bu kararlı direnişlerinden alıkoyamazdı, ortaya konulan sarsılmaz irade karşısında çaresiz kalan cezaevi idaresi direnişçilerle müzakere için diyaloğa geçmişlerdi. Aralarında üç sözcü seçtiler tutsaklar. Gerçekleşen başlı başına bir başarıydı ve eğer tam bir barikat savaşına dönüşen direniş daha da büyütülürse bu başarı kesinlikle zaferle taçlanabilirdi. Ölümüne sürdürülen isyan direnişçileri ortak yaşam bakış açısında birleştirmişti. Yaşamak güzeldir ama onurlu olanı daha da güzeldir. Yaşamak tepeden tırnağa kölece olduğu Kürdistan da onurlu yaşamın bir bedeli vardı. Cesur olmak ve ölmesini bilmek. Onurlu yaşam cesurca kucaklanan ölümlerle yaratılabilinirdi. Eylül Direnişi hergün biraz daha onurlu yaşamı yakınlaştırıyordu.

Ölüm orucunun yirmi yedinci gününde insanlık onuru işkenceyi bir kez daha yendi. Ve direniş zaferle taclandı, zindan direniş tarihine onurlu bir sayfa daha eklendi. Düşmanın hevesi kursağında kalmıştı. Amed zindanı teslimiyet ve ihanet bataklığı haline getirilmek istenirken tam tersine Eylül Direnişi Amed zindanını Kürdistan'ın direniş kıblegahına dönüştürmüştü. Türkiye ve Kürdistan halklarına emek dünyasına büyük acılar yaşatan 12 Eylül askeri faşist cuntası, Eylül 83 Direnişi'nin toplumsal bir ayaklanmaya dönüşmesiyle ilk yenilgisini almıştı. "Ve zafer hiç bir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp kazanılmıştır."

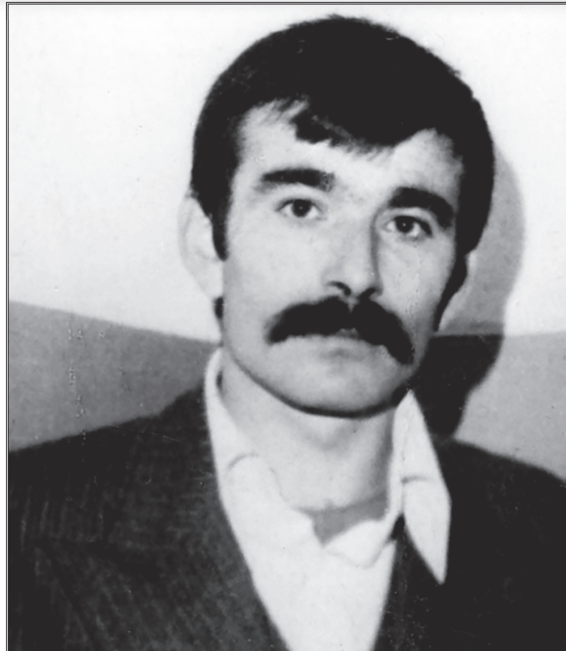
■■■

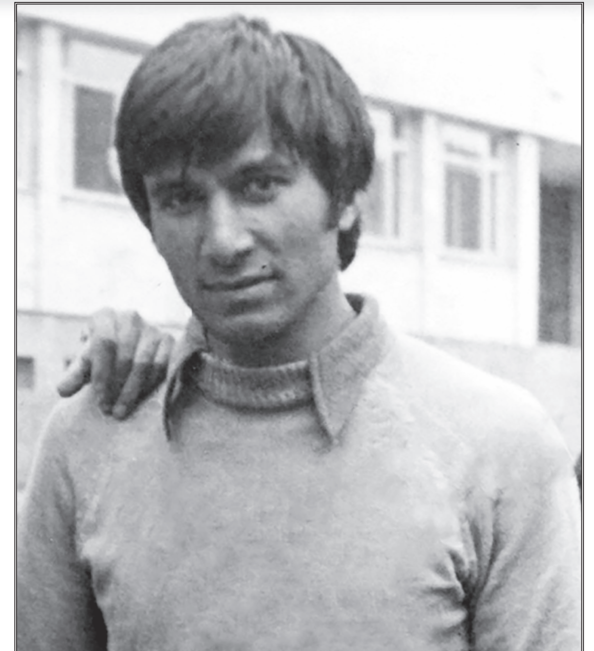
ani-temo.qxp_Layout 1 28.09.2016 15:52 Page 27

Beşek ji jiyana lehengan

Temo Colemêrg

Di malê de Serok û Faruk Vakifahmetoğlu di menzeleki de, ez û Kemal Pîr û Hakî Karer jî di menzelekî de di man. Menzelekê din jî hebû ew jî ji bo mêvanan bû. Ji ber ku ji her derê û gelek mêvanên me dihatin. Di malê de me komîn avakiri bû. Ji bo hewcedariyên malê her yek ji me, li gorî hêza xwe ya darayî dirav datanî kutiya komînê.

Her wekî tê zanîn meha îlonê, meha şehadetên Greva Birçîbûnê a Girtîgeha Amedê ya Tîpa E ye. Di serîde ez van lehengan bi sipasdarî bi bîr tînim û bejna xwe li ber serpêhatiya wan di tewînim. Min di nav van lehengan de yek kes ji nêzik de nas dikir. Ew jî yekî weke Che GUEVARA, Kemal PÎR bû. Dema ez li ser beşê ji jiyana vî lehengî birawestim, divê ku ez li ser wê beşa jiyana rêhevalê wî yê leheng Hakî Karer jî rawestim. Wan her duyan bihev re bibîrbînim.

Ez di sala 1972 yan, di şeşê meha dudu yan li Enqere hatim girtin. Heta serê meha mijdarê di Girtîgeha Mamakê ya bi Hijmara Yekemînde de mam. Di meha Nîsanê ya sala 1973 de Dadgeha Yekemîn a Rêvebêriya Avarteya Enqere biryara girtina min derxist. Ez neketim deste dewletê û reviyam çûm Kurdistanê.

Di hilbijartinên TBMM'ê yên roja 14'ê Cotmeha 1973'yan de CHP bû partiya yekemin û Bûlent Ecevît bû serokwezîr. Ji xwe wî di dema propagandaya hilbijartinande sozê derxistina afûya giştî dabû. Piştî Bûlent Ecevît bu hukûmet dest bi xebatên afûya giştî kir. Di sere sala 1974 de afûya giştî derxist. Kesên weke min ên firar vegeriyan Enqereyê. Piştî ku afû derket, ew hevalên di girtigehên Rêvebêriya Awarte de bûn jî derketin. Xwendekarên dev ji xwendinê berdabûn û ên ku ji zanîngehê hatibûn avêtin dest bi xwendina xwe kirin. Di vê demê de em xwendekar jî ketibûn nav hewildanên xwe birexistinkirinê.

Naskirina min a Serok, Kemal Pîr û Hakî Karer

Piştî derketina afûyê hevalên ku di girtîgehan de bûn derketin. Di wê pêvajoyêde rêxistinên berê yên şoreşgeran di hejiyan. Hêdî hêdî fraqsiyonên nû derdiketin holê. Di nav ciwanên Kurd de ji ev yek rû dabû. Di serî de pêgirtiyên TKP û TİP'ê yên Kurd ku ji wan re digotin grûpa kedê xwe eşkere kiribûn. Me bi xwe ew îdeolojî xelet didît û me ji wan hevalan re nîvî cidî nîvî bi henek digot zarokên dayika Behîco (Behice Boran).

Di nav Dev-Gencê de jî gengeşiya îdeolojîk kûr bûbû. Wê deme Mustafa Kaçaroğlu, Alî Demîr, Mahîr Sayin, Mehmet Demîr û hinek kesên din ji Dev-Gencê veqetiyabûn navê xwe jî kiribûn Kurtuluş û bi wi navî ji kovarêk derdixistin. Ev grûp li ser pirsgirêka Kurd nêzikî me bû. Ew jî di derheqê pirsgirêka Kurd û Kurdistanê de ji çepên Tirkan yên din cuda dihizirin. Di nav wê grûpê de Mustafa Kaçaroğlu hevalê min ê girtîgeha Mamakê bû. Em herdû di qawîşa pêncemîn de bi hev re ma bûn. Her tim me bi hev re gotûbêj dikir. Rojekî disa me li ser statuya Kurdistanê gotûbêj dikir. Min bi israr digot ku Kurdistan mêtingeh û di navbera çar dewletan de hatiye parçekirin. Hinekan ev yek red dikir. Bi piranî wan digot gele Kurd gelekî bindeste. Lê dûreperêz xwe li ser navê Kurdistanê jî tanîn zimên. Lê Grûpa Kurtuluşê di vê meseleye de wek yên din ne di hizirî. Wan jî digot Kurdistan mêtingeh e.

Piştî gotûbêjê Mustafa li min zivirî û got: "Temo di fakûlteya me de hevalekî Rihayî heye û navê wî Abdullah Ocalanê. Tu û wî hevdû nasdikin an na? Abdullah Ocalan jî di vê derheqê de heman tiştî di hizire." Min jî ji wî re got ku ez zêde li Enqerê ne ma me. Ji ber we jî zêde hevalan nasnakim. Wî pirsgir; "tu di xwezî Abdullah Öcalan nas bikî?" Min jî bir kurtasî, " Ezê bi vê hevnasînê gelek şanaz bibim."

Du roj şûn de Mustafa Kaçaroğlu hat û got: "Heval li baxçeyê ber Fakulteya Sîyasalê li benda tene." Ez çûm ber Fakulteya Siyasalê, min dit ku sê heval li bin dara Çamê rûnistîne. Min silav li wan kir û min xwe da nasandin. Serok li min vegeriya û got Abdullah Öcalan ez im. Ev herdû hevalên min jî yek Kemal Pirê û yê din jî Hakî Karerê. Me kêfxweşî li hevda û em bi qasî nîv saetekî axifîn. Piştî axiftinê me biryara hevdîtinan domandinê da û ev çûn mala xwe ez jî vegeriyam Wargeha Huqûqê. Hevdîtinên me hema bibê her roj bedevam kir.

Piştî hilbijartinan û afûya giştî di mêjûya 16.06.1974 de TSİP hat damezirandin. Ev partî ji aliye hinek kesên ku ji TİP''e veqetiyabûn, Pêgirên Dr. Hikmet Kivilcimli û hinek kesên nêzî TKP'ê ve hatibû damezirandin. Hinek ciwanên xwendevan ên pêgirên vê partiyê jî bi navê ADYÖD'ê komeleyeke xwendevanan vekiribûn. Ji ber ku hijmara van ciwanan kêm bû û li dijî wan mixalefetke xurt hebu, wan nikaribû xwendevanan birêxistin bikin. Ji ber ku deriyê komeleyê bi tevahi xwendevanan re vekiri bû. Em jî ketin nav hewldanên kongreya yekemin a ADYOd'ê. Di van xebatande me jî grûpeke xurt çêkir. Di grûpa me de yên ku tên bîra min ji Fakulteya Siyasalê Serok, ji Fakulteya Fenê Hakî Karer, ji Fakulteya DTCF'ê Kemal Pîr, Ji AİTİA'ê ez û Xelîl Arslan, ji Fakulteya Endezyarî ya Yuksalîşê İsmaîl Hakki Celayîr, Faruk Vakifahmetoğlu û İsmaîl Hakki Mutevellîzade, ji Fakulteya Zîraatê Reşît DELEK bûn delegeyên fakulteyên xwe. Grûpa me bi tenê ji van navan jî pêk nedihat, grûpa me nêzikî bîst kesan bû.

Di vê kongreyê de du grûp ketibûn berebeziyê. Grûpek jê pêgirên TSİP, TİP, TKP û ji xwedevanên Kurd ên pêgirên Grûpa Kedê ên bi TİP'ê re xebitîbû. Ew heval jî li dora Kovara Rêya Azadî kom bûbûn.

Grûpa dijberî vanan ji, Pêgirên Dev-Genç'ê bermayîyên THKO'yê, Grûpa Kurtuluşê, bermahiyên PDA'yê, Grûpa Ragihandinê (Basin-Yayın- Aktancı) û Grûpa me bû. Di civînên pêşîn de Grûpa Dev-Genç'ê nedixwest di rêvebiriyê de cîh bide grûpa me û di reşnivîda lîsteya rêvebiriyê de navê hevalen me tinebû. Me biryara ji kongreyê vekişandinê da û me ew biryar eşkere kir. Grûpa Dev-Genç'ê dît ku wê lîsteya wan wunda bike, ji tûndîtiyê dev berda û ji berendamên xwe yê rêvebiriyê yê ku navê wî Ziya (paşnavê wî nayê bîra min) bû vekişand û ji mê navê nûnerê grûpa me xwest. Me di civîneke kurt de bi yek dengî Serok kir nûnerê xwe û mê biryara xwe radestî mixatibên xwe kir.

Civîna dawî a nehênî ya berî Kongerayê li TMGT'ê çê bû. Di vê civînê de hevale Kemal Pîr li ser navê grûpa me axifî, dema ku heval Kemal Pîr ku got "Kurdistan mêtîngehe" berdevkê grûpa Dev-Gencê Nasuh Mîtap, bi tûndî bertek da û wiha got: " Kemal çima vê bêjeyê dibêje!" Heval Kemal bersîva wî da. Lê dîsa jî ew ji min re bû weke kulekî. Ev helwesta Nasûh Mîtap bû sedemekî ji wan sedemên veqetana min a ji ADYÖD'e.

Ez li mala Serok û hevalên wî bi cîh bûm

Demsala perwedehê ya 1974-1975'an bû. Zanîngeh vebûbûn. Em zivirîn Enqere ye. Di wargehê dewletê de cîh nedan min. Ez di wargeha Amedê, ya xwendekaran de bi cîh bûm. Rêveberiya wargehê di destên bajariyên Amedê de bû. Wan kesên ji navçe û gundan hatibûn weke mirovên biyanî didîtin. Ji ber wê em Amedî yên ji derveyî bajêr hatibûn ji vê rewşê nexweş bûn. Me dixwest ku wargeh biçe hilbijartinan. Ez bawerim di dawîya Cotmeha sala 1974'an bû, şevekî yên rêveberiya wargehê ketin menzele ku ez têde dimam û min ji wargehê derxistin. Li ser vê bûyerê ez çûm cem mala Serok Abdullah Ocalan, Faruk Vakifahmetoğlu, Hakî Karer û Kemal Pîr. Min serpêhatiya xwe ji wan re got. Li ser vê bûyerê hevalan di mala xwe de cîh dan min û ez menzela ku Kemal Pîr tê de dima bi cîh bûm û bûm kesekî ji wê malê. Xaniyê ku em têde diman di dawîya kolana 14'emîn, a Baxçelîevlerê bû. Başûrê xanî di rêza kolana 17'emîn de bû. Ango em di xaniyê goşeyê herdû kolanan de diman. Li hijmara xanî li ser kolana 14'emîn bû.

"Tu baş dixwînî, lê te sosyalîzm hê jî ne pejirandiye"

Di malê de Serok û Faruk Vakifahmetoğlu di menzeleki de, ez û Kemal Pîr û Hakî Karer jî di menzelekî de di man. Menzelekê din jî hebû ew jî ji bo mêvanan bû. Ji ber ku ji her derê û gelek mêvanên me dihatin. Di malê de me komîn avakiri bû. Ji bo hewcedariyên malê her yek ji me, li gorî hêza xwe ya darayî dirav datanî kutiya komînê. Di nav van hevalan de yê ku rewşa wî ya darayî herî xirab bû jî ez bûm. Diravên ku diketin desten me piraniya wê me ji bo pirtûkan vediqetand. Me pirtûk dixwend û li ser wan pirtûkan me gotûbêj dikir. Ji xeynî pirtûkên klasik ên Marksîzmê me pirtûkên Ho Chi Minh û General Vo Nguyên Giap ên ku wê deme wergerên wan ên Tirkî hatibûn çêkirin me dixwend. Ez viya dikarim bibêjim, îdolê me her pêncan jî Apê Ho bû.

Min nizani bû xwarinê çê kira. Di çêkirina xwarinê de ê herî hoste Serok bû. Bera min jî firaq şûştin bû. Lê di vî kari de me li hevdû nedinihêrt. Dema ku kare yekî ji me hebû ya, yên dinê ew kar li benda wî nedihişt. Di cil û berg şûtinê de her yekê ji me berava xwe dikir. Di cil û berg li xwe kirine de yên kê ji me li yê din bihata me li xwe dikir. Ji ber Serok û Faruk gir bûn cil û bergên wan li me nedihatin. Lê min, Kemal û Hakî me cilê hev li xwe dikir. Herî zêde jî me kurtik û qazaxên hevdû li xwe dikir.

Di jiyanê de qet me dile hev neşikênand û em ji hewdû ne xeyîdin. Di nav me de ê ku dûreparêziya li himber hinek klasikan hebû ez bûm. Ji ber vê yekê serok ji min re digot: "Tu baş dixwînî, lê te sosyalîzm hê jî ne pejirandiye." Min jî ew yek kitim nedikir. Min di got; belê raste. Ez hê jî nebûme sosyalîst. Dawiya salê ez diketim ezmûnan. Serok ji bo wê jî; "Gelo tu zanîngehê biqadînî tu yê bibî çi?" Wî dizanî bû, yê ku zanîngehê biqedîn e, wê nikaribe bibe soreşgerekî profesyonel.

Em di wê malê de ji xeynî mêvanan pênc kes bûn. Em sê kes Kurd bûn. Lê hevalê Kemal û heva Hakî di pirsgirêka Kurd û Kurdistanê de ji me bêtir meselaya Kurd û Kurdistanê di parastin. Wan her tim azadiya gelê Tirk bi azadiya gelê Kurd ve girêdayî didît.

Veqetandina min a ji malê

Di dawiya meha Hezîranê a sala 1975'an ez ji malê veqetiyam û min bi mirovekî xinamiyê xwe re ozalitxane ve kir. Lê têkiliyên me berdewam dikir. Her tim me hewdû didît. Di dema nûkirina kongreya ADYOD'e de di nava min û Kenan Gûngor de pevçûn derket. Di gengeşiyê de Kenan Gûngor min bi şovenîstiyê tewanbar kir. Li ser vê pevçûnê ez ji ADYOD'ê veqetiyam. Min cihê xwe din av DDKD'ya Enqereyê de girt. Lê min ew mesele bi hevalan re parvenekir. Li ser veqetandina min a ji ADYOD'ê serok ji min xeyîdi û me hev nedît. Lê têkiliyên min bi hevalê Kemal û hevalê Hakî re berdewam kir.

Ji ber li welat heval, dost û mirovên min di nav KİP'e de cîh girtibûn, ez ji bi wan re di xebitîm. Lê min tu kes jê haydar nekiribû. Heta hevalên KIP'ê en Enqerê jî vê têkiliyê nizanibûn. Lê serok têkiliyêke min ferq kiri bû, di got ku tu zilamê PDK'ê yî. Ji ber wê ew ji min pir şikestîbû. Lê bi taybetî heta ku ez ji Enqerê vegeriyam welat jî min û hevalê Kemal hevdû di dît. Piştî ku ez vegeriyam Kurdistanê têkiliyên me bi temamî qut bûn. Lê min û hevalê Hakî piştî dawîya 1975 an me hevdû nedît. Heta şehadeta wî min jê tu xeber ne stand. Lê dema ku ez ji şehadeta hevalê Hakî haydar bûm, bê riyakarî her wekî birayekî min şehîd ketibe ez xemgîn bûm.

Piştî vegeriyam Kurdistanê min li Farqînê bi heqdesta dersan di Dibistana Amadehî (Lîse) de ders dida û ez, bi DDKD'ê re di xebitîm. Rojeke sar bû, ez bawerim di meha çileya 1978 an bû. Wê demê di navbera van hevalan û DDKD'ê de jî neyartiyekê tûnd hebû. Heval Kemal Pîr hat cem min. Dema ku min ew dît ez matmayî mam. Ez ketim nav hewildanên ku kes wî nas neke û bi hatina wî haydar nebe. Mê bi qasî saetekî hev dîtin çê kir. Wî ji bo em bihev re bixebitin min vexwend. Ji min re behsa damezirandina partiyê nekir. Lê wî ew tişt got: "Hûnê bibinin em ê di demek gelek nêz de di Kurdistanê de bibin hêza yekemîn. Emê bi şêweya gerîllatiyê dest bi şerê çekdarî bikin." Wê demê me jî ji vê ya bawer dikir. Emê dest bi şer bikin û wê her kes bê cem me. Gava min ev tişt got Hevalê Kemal keniya û wiha got: "Ka were em vî sozî bidin hev. Kê pêşiyê dest pêkir bila yê din were beşdarî tevgera wî bibe." Me li ser vê yekê li hev kir. Ji bo ku tiştek bi hevalê Kemal nebe min ew bir li mînîbusa Amedê siwar kir û piştî ew bi rêket ez vegeriyam malê.

Lê gotina wî rast derket. Ez jî her çiqas dereng be jî li wî sozê xwe xwedî derdikevim. Piştî wê hevdîtinê êdî me hev nedît. Ji ber ku aliye min, ê humanîst zêde giran e, hê jî ez bi rêxistin û ferdên Kurdperwer re re neyartiyê nakim. Lê bê tirs ji bo yekîtiya Kurdan hewl didim. Lê ew aliye min nabe ku ez bêteref bimînim. Ez li cem rastiyê cihê xwe digrim û ezê her tim vê helwesta xwe jî berdewam bikim.

Piştî roja 7'ê Îlona sala 1982 yan, ku ez ji şehadeta Heval Kemal Pîr haydar bûm, wekê ku min bira û hevalekî xwe yê din ê leheng winda kir. Ez di vê meha salvegera şehadeta wî de bi taybetî li ber tekoşîna wî û lehengiya wî û Hakî Karer û hemû şehîdên Kurd û Kurdistanê bejna xwe di tewînim û ez ê li ber rûmeta wan lehengan rêz bigirim.

■■■

Kod adı: Xelîl Jêhat
Adı, soyadı: Mehmet Şiyar Özer
Doğum yeri ve tarihi: Çewlîg Bongilan-1983
Katılım tarihi: 2002-Avrupa
Şehadet tarihi-yeri: 24 Ağustos 2016-Amed

Zafere yürüyenlerin türküsü

Yıldızlara koştuğu zaman
Uzun soluklu olmalı insan
Düşman güler sonra
Dost darılır
Yolcu yolunda gerek
Kurşun hedefi bulmalıdır
Türküler yarım kalmasın
Sen
Titrek ve yorgun adımlarla
Kendi celladını izleyen dostum
Kınında puslu bakışlarının
Yaşanmamış yılların hüznünü gizleyen dostum
Golgotha durağın olmasın
Düşün bir kere
Çapraz kalaslar gerili bedeninle
Yükselmezsin göklere
Kır tevekkülün görünmez kelepçelerini
Ve bütün kuvvetinle
Zincirlerini koparmaya bak
Çal parçalansın sırtındaki çarmıhı yere
Ölü suratlı Yuda'lar
Ve katiller karşısında umudun
Çaresiz ve suskun
Bir Golgotha yolcusu olmak
Götürmez seni istediğin yere
Çıplak ayakların
Ağır ağır
Sürüdüğünde seni bıçağın altına yarın
Göreceğin son düştür
Tükenir yaşamın sesi soluğu birden
Sen hasretken zafere
Kesikbaş, kanlı gövde
Ve çürümeye başlamış ceset
Kahkaha atar ölüm
Düşler susmuştur
Artık cennet çölde bir serap bile değil
Bulamazsın onu ötesinde mezarın

Oysa celladın azraillerine hasret bu memleket
Umarım ellerinde senin...
Sevdasına doyum olmaz
Üstünde nice kardeş günlere
Yürünecek bu topraklar için
Düşenin arkada kalan gözleri
Yaşlı gözleri analarımızın
Yarını bu günden gören gözlerimiz için
Nasıl da çekerdi bizi
Düşünü kurmak yarının
Göklere değecekti başımız
Anımsa
Kızıl uykularda yorulmadan kulaç atmak vardı ya
Mutlaka tutulması gerek
O dönülmez sözlerimiz için
Sen de bilirsin
Bakışları üstündedir hep
Medya'nın şirin çocukları
Oğullarımız ve kızlarımız için
Yaşamak gerek dostum, yaşamak
Celladın avuntusu olsun varsın
Öğüdünü bir yana bırak
Altı da bir üstüde bir değildir yerin
Sen üstünde duracaksın
Altına düşmanın girsin
Zalimin askerinin
Memur çekirdeğiyle doldur teskere kağıdını
Senin anan değil onun anası ağlasın
Onun yavuklusu yaksın
Gidipte dönmeyenin ağıdını
Onun kardeşleri tutsun yasını
Yasak bir sözcüktür kavgada
Ve anlamsız
Acımak
Vurur gibi tam onikiden
Cansız hedef tahtasını
Vur alnının çatından

Kulak ver milyonların
Tek bir çığlıkta birleşen sesine
Zafer yolunu gözlüyor senin
Sürüyü kırıp geçiren kurt olmak varken
Kolay kolay ölmeyeceksin
Geçirmeyeceksin adını kayıplar listesine
Devrederken sana
Düştüğünde bayrağı tutan
Böyle emretti çünkü
Al kanıyla
Kapkara gecenin ortasında
Aydınlığa yol açanın budur vasiyeti
Bir tanrı buyruğu gibi sarılmak gerek şimdi
Narin kabzasına tüfeğin
Bırakmamak
Asla bırakmamak gerek
Zulmün sarayı
Yer ile yeksan oluncaya değin
Son bulsun artık acı çekmişin çağı
Yemyeşil bir vatan aşkına
Ve sonsuz barışla sarmalansın diye dünya
Koca çatısı altında mavi gök kubenin
Dalgalansın bütün siperlerde
Yeniden dirilenin bayrağı
Dostum... dostum....
Çarmıha çivilensin diye
Verilmedi o eller sana
Haydi yiğidim bas tetiğe
An intikam anıdır
Acılarının depreminde gebersin hain
Çevir tarihin son yaprağını
İleri, hep ileri
Yıldızlara erişmenin zamanıdır.

Ali Haydar Kaytan